

ผลการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการ
เรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5

ธนศ มະติมู

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

ผลการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการ
เรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5

ธเนศ มะติมุ

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

THE EFFECTS OF APPLYING COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING (CLT) AND
TEAM GAME TOURNAMENT (TGT) METHOD ON ENGLISH LEARNING SKILLS AND
ATTITUDE OF PRATHOMSUKSA 5 STUDENTS

TANATE MATIMU

AN INDEPENDENT STUDY SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR MASTER DEGREE OF EDUCATION
IN CURRICULUM AND INSTRUCTION
FACULTY OF EDUCATION
BURAPHA UNIVERSITY

2025

COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ได้พิจารณางาน
นิพนธ์ของ ชเนศ มะคิมุ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์

คณะกรรมการสอบงานนิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริวรรณ จรัสวีวัฒน์)

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.คูสิต ขาวเหลือง)

ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริวรรณ จรัสวีวัฒน์)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.คูสิต ขาวเหลือง)

กรรมการ

(ดร.วาทัญญู นาวิเศษ)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. สฎายุ ชีระวนิชตระกูล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัย
บูรพา

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิทวัส แจ่มเยี่ยม)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

65920284: สาขาวิชา: หลักสูตรและการสอน; กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน)
 คำสำคัญ: การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร, ทักษะภาษาอังกฤษ, การจัดการเรียนรู้แบบ
 ร่วมมือ, เทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน

ชเนศ มะติมุ : ผลการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (THE EFFECTS OF APPLYING COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING (CLT) AND TEAM GAME TOURNAMENT (TGT) METHOD ON ENGLISH LEARNING SKILLS AND ATTITUDE OF PRATHOMSUKSA 5 STUDENTS) คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์: สิริวารรณ จรัสวีวัฒน์, กศ.ด., ดุสิต ขาวเหลือง, Ph.D. ปี พ.ศ. 2568.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) 2) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) 3) เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ซึ่งมีค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับ มาก ที่สุด 2) แบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ ซึ่งมีค่าความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00 มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.25-0.75 3) แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อวิธีการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ซึ่งมีค่าความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.80 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (One group Pretest - Posttest Design) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการศึกษาทักษะภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 8.92 ($\mu = 8.92, \sigma = 1.75$) หลังเรียนเท่ากับ 14.58 ($\mu =$

14.58, $\sigma = 1.66$)

2. ดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 0.5113

3. เจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) อยู่ในระดับ ดีมาก ($\mu = 4.64$, $\sigma = 0.48$)

65920284: MAJOR: CURRICULUM AND INSTRUCTION; M.Ed. (CURRICULUM AND INSTRUCTION)

KEYWORDS: COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING, ENGLISH SKILLS, COOPERATIVE LEARNING, TEAMS GAMES TOURNAMENT

TANATE MATIMU : THE EFFECTS OF APPLYING COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING (CLT) AND TEAM GAME TOURNAMENT (TGT) METHOD ON ENGLISH LEARNING SKILLS AND ATTITUDE OF PRATHOMSUKSA 5 STUDENTS.
ADVISORY COMMITTEE: SIRAWAN JARADRAWIWAT, Ed.D. DUSIT KHAWLOUENG, Ph.D. 2025.

The purpose of this research study were: 1) to study the application of Communicative Language Teaching (CLT) combined with the cooperative learning technique of Teams Games Tournament (TGT) on English skills of Grade 5 students 2) to study the effective index of the instructional approach intergrating Communicative Language Teaching (CLT) with cooperative learning technique of Teams Games Tournament (TGT) 3) to study the student's attitudes toward learning English through the integration of Communicative Language Teaching (CLT) and ooperative learning technique of Teams Games Tournament (TGT). The participants in this study were 12 students in grade 5. The research instuments included a lesson plan based on the CLT anf TGT approach, an English language proficiency test, and an attitude questionnaire to assess students' perceptions of the learning experience. The research design was a quasi-experimental design using one-group pretest-posttest framework.

The results of this research were as follows:

1. The students' English language skills showed improvement, with the average pretest score at 8.92 ($\mu = 8.92$, $\sigma = 1.75$) and the posttest score at 14.58 ($\mu = 14.58$, $\sigma = 1.66$) after being taught using CLT combined with TGT.
2. The effective index of the CLT and TGT-integrated learning model indicated its efficacy in enhancing students' English language skills was 0.5113.
3. The students' attitudes toward learning English through the CLT and TGT approach were at a very good level ($\mu = 4.64$, $\sigma = 0.48$).

กิตติกรรมประกาศ

งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลือ การให้คำปรึกษา คำแนะนำ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริวรรณ จรัสวีวัฒน์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และ รองศาสตราจารย์ คุณิต ขาวเหลือง อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ซึ่งทำให้ผู้วิจัย ได้รับแนวทางในการศึกษา ค้นคว้าหาความรู้ และประสบการณ์มากมายในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่งจึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริวรรณ จรัสวีวัฒน์ รองศาสตราจารย์ คุณิต ขาวเหลือง ดร.วาทัญญู นาวิเศษ ที่ได้ช่วยเสนอแนะแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ ทำให้งานนิพนธ์ฉบับนี้มีความถูกต้อง และสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ญานิกา ลุนราศรี อาจารย์วัฒนพร จตุรานนท์ และนางกิจดดา สุรัสโม ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ รวมทั้งให้คำแนะนำ แก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ทำให้เครื่องมือในการวิจัยมีคุณภาพ

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการสถานศึกษา คณะครู และขอบคุณนักเรียน โรงเรียนวัดบึงน้ำรักษ์(ศรีประชาสรรค์) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 1 ที่ให้ความอนุเคราะห์ และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล ให้งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบคุณนิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ทุกท่านที่ได้ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

คุณค่า และประโยชน์ทั้งหมดอันเกิดจากงานนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบคุณงาม ความดี ทั้งหมดให้กับบิดา มารดา ผู้เป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของข้าพเจ้า ทำให้ผู้วิจัยได้เป็นผู้มีการศึกษา และประสบความสำเร็จจนตราบเท่าทุกวันนี้ คือ คุณพ่อมนต์ชัย มะติมุ และคุณแม่ดารุณี มะติมุ และผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีต และปัจจุบัน ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ชเนศ มะติมุ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ฉ
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญ	ฅ
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญภาพ	๗
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	4
สมมติฐานการวิจัย	5
ประโยชน์ที่ได้รับ	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
กรอบแนวคิดการวิจัย	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	12
วิธีการสอนภาษา	17
แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	17
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)	23
การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (Team Game Tournament)	34

การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)	46
แบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ	84
เจตคติ	93
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	98
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	102
กลุ่มประชากร	102
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	102
แบบแผนการวิจัย	103
การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย	103
การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล	107
การวิเคราะห์ข้อมูล	108
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	108
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	112
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	112
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	112
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	112
บทที่ 5	116
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	116
สรุปผลการวิจัย	117
อภิปรายผล	117
ข้อเสนอแนะ	121
บรรณานุกรม	123
ภาคผนวก	129

การวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r)150

บรรณานุกรม203

ประวัติย่อของผู้วิจัย210

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล.....	13
ตารางที่ 2 มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ	14
ตารางที่ 3 มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน	15
ตารางที่ 4 การสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)	49
ตารางที่ 5 แบบแผนการทดลองแบบ (One group Pretest - Posttest Design)	103
ตารางที่ 6 ทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)	113
ตารางที่ 7 ผลการหาศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)	113
ตารางที่ 8 ผลการศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT).....	114
ตารางที่ 9 ผลพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	140
ตารางที่ 10 ผลพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	142
ตารางที่ 11 ผลพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	144
ตารางที่ 12 ผลพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4	146
ตารางที่ 13 ผลพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้	147

ตารางที่ 14 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)	148
ตารางที่ 15 การวิเคราะห์ผลค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ ทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน(TGT).....	150
ตารางที่ 16 แสดงค่า p และ q ที่ใช้ในการหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการ จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)	152
ตารางที่ 17 แสดงค่าผลรวมความเชื่อมั่นของนักเรียน ทั้งฉบับที่ใช้ในการหาค่าความเชื่อมั่นของ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	153
ตารางที่ 18 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้ วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5	155
ตารางที่ 19 การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติ	157
ตารางที่ 20 ผลคะแนนวัดทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้วิธีการ สอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT).....	160

สารบัญภาพ

หน้า

รูปภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....9

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันทักษะภาษาอังกฤษเป็นทักษะหนึ่งที่อยู่ในชีวิตประจำวัน มีความเป็นสากลที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในนานาประเทศ โดยเฉพาะในปัจจุบันที่การสื่อสารผ่านเทคโนโลยี ทำให้มีข้อมูลข่าวสารแพร่ผ่านสื่อช่องทางต่าง ๆ เช่น สื่อสังคมออนไลน์ วิทยุ โทรทัศน์ บทบาทของภาษาจึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ กับทักษะความเป็นนานาชาติ ในฐานะเป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ทักษะภาษาแม่และภาษาโลก ถือเป็นส่วนหนึ่งของสาระวิชาหลักที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ เพื่อที่จะดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 ได้เช่นกัน Panich Vijan (2012) ส่งผลให้ความสามารถในการใช้ทักษะทางด้านภาษา ซึ่งประกอบไปด้วย ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน ทักษะเหล่านี้เป็นสิ่งที่ทุกคนพึงมี เพราะทำให้สามารถรับข้อมูลเหล่านั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพและไม่ผิดพลาด ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพจึงเป็นการยกระดับความสามารถด้านภาษา (Language proficiency) เป็นสิ่งสำคัญของการพัฒนาการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทั้งระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา ให้เป็นผู้ที่มีคุณภาพทั้งด้านทักษะ (Skill) คุณลักษณะ (Characteristic) และสมรรถนะ (Competency) ที่สำคัญต่อการเป็นประชากรโลกในศตวรรษที่ 21 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, หน้า 9)

กระทรวงศึกษาธิการของประเทศไทยได้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับอนุบาลเพื่อเตรียมความพร้อม และให้ตัวผู้เรียนได้มีความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษดีขึ้นเมื่อเข้าเรียนในระดับสูง โดยจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศในทุกระดับการศึกษา ซึ่งหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้บรรจุภาษาอังกฤษเข้าไว้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก สามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

ปัญหาด้านการใช้ภาษาอังกฤษของเด็กไทยนั้น ถือเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องเร่งดำเนินการแก้ไข โดยการจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับความจำเป็น กล่าวคือ การสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ ยังคงเป็นการสอนภาษาอังกฤษแบบท่องจำคำศัพท์ เน้นการเรียน

ไวยากรณ์ มากกว่าการเรียนรู้ภาษาเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร สอดคล้องกับ สาเหตุของปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทย คือ ไม่มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ สื่อมวลชนทุกแขนงนำเสนอข้อมูลข่าวสารเป็นภาษาไทย สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ รอบตัวล้วนเป็นภาษาไทย ทำให้ผู้เรียนไม่ได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (นันทกา ท่าวุฒิ, 2542, หน้า 15-16)

จากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ (O-net) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนวัดบึงน้ำรักษ์(ศรีประชาสรรค์)พบว่า ผลการทดสอบรายวิชาภาษาอังกฤษสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 29.22 สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 16.67 สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 28.57 ผลการเรียนรู้ที่กล่าวมานั้นมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ จัดอยู่ในขั้นควรเร่งพัฒนา ผลการทดสอบนี้สะท้อนให้เห็นว่า ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ควรพัฒนา ควรมีการจัดการเรียนรู้ เพื่อมุ่งพัฒนาผลสัมฤทธิ์และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีความจำเป็นอย่างมากต่อการใช้ชีวิตประจำวัน ในศตวรรษที่ 21 จำเป็นต้องมีการพัฒนาผู้เรียนให้สามารถใช้ทักษะ ทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ในการสื่อสารกับบุคคลอื่นและเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2565)

ผู้วิจัยจึง ได้ศึกษาวิธีการสอนภาษาอังกฤษ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะ ทั้ง 4 ทักษะในวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ได้ดียิ่งขึ้น ส่งผลให้เกิดการใช้ภาษาอังกฤษสูงขึ้น เสริมสร้างความมั่นใจให้นักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนภาษาอังกฤษจึงควรให้ความสำคัญแก่ทักษะภาษาอังกฤษ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) จึงเป็นวิธีการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความเคยชินกับคำศัพท์และรูปประโยค สามารถนำคำศัพท์หรือรูปประโยคที่เคยเรียนในชั้นเรียนไปใช้ในสถานการณ์การสื่อสาร ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม สอดคล้องกับ เกวดิน หวังมูทิตากุล (2565, บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาในชั้นเรียน โดยการสังเกตของผู้วิจัย พบว่า ปัญหา ด้านทักษะภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นนั้น ไม่ได้เกิดจากปัญหารายบุคคลเพียงอย่างเดียว อีกสิ่งหนึ่งที่เป็น สาเหตุของปัญหาด้านทักษะภาษาอังกฤษ คือ ผู้เรียนสนใจเฉพาะการทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับตนเอง หรือการตอบคำถามที่ได้คะแนนเป็นรายบุคคล ไม่มีการช่วยเหลือเพื่อนในชั้นเรียน ซึ่งการจัด การเรียนรู้ที่ดี ต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน รู้จักการทำงานเป็นกลุ่ม การช่วยเหลือ ซึ่งกันและกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ (2544) ที่กล่าวถึงวิธีการสอน ตามแนวคิดแบบร่วมมือกันเรียนรู้ว่า เป็นแนวทางอย่างหนึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทำให้ผู้เรียนรู้สึกกระตือรือร้นในการทำงานกลุ่มของตนเอง การเรียนแบบ ร่วมมือกันเรียนรู้ไม่ใช่วิธีการจัดนักเรียนเข้ารวมกลุ่มกันแบบธรรมดา แต่เป็นการรวมกลุ่มอย่าง มีโครงสร้างที่ชัดเจน กล่าวคือสมาชิกแต่ละคนจะได้รับการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจ เพื่อที่จะ ช่วยเหลือและเพิ่มพูนการเรียนรู้ของสมาชิกในทีม ดังนั้น การจัดการเรียนรู้เข้ากลุ่มทำงานโดยทั่ว ๆ ไปจึงไม่ใช่การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพราะมักพบว่านักเรียนที่เก่งเท่านั้นจะเป็นผู้จัดการให้ เกิดผลงานในทีม ส่วนสมาชิกอื่น ๆ อาจไม่มีโอกาสในการแสดงออกซึ่งการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน มุ่งเน้นความสำคัญ ที่ตัวผู้เรียน เปิดโอกาสให้เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ ส่งเสริมให้มีส่วนร่วมทุก การเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถในการแสวงหาความรู้และนำความรู้มาประยุกต์ใช้เพื่อ พัฒนาศักยภาพของตนอย่างเต็มที่ ซึ่งการเรียนรู้อัตนศึกษาที่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้ดีคือ การเรียนรู้แบบร่วมมือ จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่า ทฤษฎีการ เรียนรู้แบบร่วมมือจัดเป็นการเรียนรู้แบบกลุ่มย่อยโดยสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกัน ประมาณ 3-6 คน ช่วยกันเรียนรู้ เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีนี้ จะเน้นให้ผู้เรียนช่วยกันในการเรียนรู้ (ทิสนา แคมมณี, 2554, หน้า 98-102)

การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มากกว่าเน้นที่เนื้อหาหรือตัวผู้สอน เป็นการสอนที่มีประสิทธิภาพในแง่การนำความรู้ไปใช้ แก้ปัญหาต่าง รวมถึงทัศนคติแรงจูงใจในการเรียนสอดคล้องกับ ชลาวิน Slavin (1990, pp. 71-82) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีสอนแบบหนึ่งที่กำหนดให้นักเรียนที่มี ความสามารถต่างกัน ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ๆ มักมีสมาชิก กลุ่มละ 3-5 คน ลักษณะ เด่นของการเรียนแบบนี้คือ เน้นทักษะการคิด การร่วมมือร่วมแรงกันระหว่างสมาชิกทุกคน สมาชิกแต่ละคนมีหน้าที่และความรับผิดชอบที่จะเรียนรู้กระบวนการแก้ปัญหาและเนื้อหาที่ ร่วมกันทำ เพราะถ้าครูเรียกให้สมาชิกคนใดคนหนึ่งตอบหรืออธิบายกระบวนการแก้ปัญหา

สมาชิกผู้นั้นต้องสามารถอธิบายได้ว่าการเรียนแบบนี้สมาชิกทุกคนต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ที่ครูสอนและเพื่อนช่วยสอนด้วย เพื่อจะได้รับความสำเร็จร่วมกัน

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สามารถแก้ไขปัญหาการเรียนแบบรายบุคคล พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (Team Game Tournament) เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ถูกนำมาใช้แก้ปัญหานักเรียนที่มีระดับความสามารถที่แตกต่างกัน นักเรียนไม่ได้รับการกระตุ้น ไม่มีแรงจูงใจในการเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับ พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2544) ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) พบว่าการจัดการเรียนรู้นี้ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสนใจและตั้งใจอย่างต่อเนื่อง ส่งเสริมสัมพันธภาพระหว่างบุคคล เสริมสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ กระตุ้นให้เกิดความมั่นใจ อีกทั้งยังส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสามารถในการแก้ปัญหา และสอดคล้องกับ สุมาลี วัชรราชทอง (2562, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยจัดการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค TGT พบว่า ความสามารถในการเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นสูงขึ้น หลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT

ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ โดยนำจุดเด่นของวิธีการจัดการเรียนรู้และเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยศึกษานำมาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการพูด ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น โดยประยุกต์ใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Learning Teaching) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (Team Game Tournament) ผลการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแนวทางให้โรงเรียนต่าง ๆ นำไปปรับใช้ตามบริบทของตนเองต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียน โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

3. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) มีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะภาษาอังกฤษสูงขึ้น

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. นำผลการศึกษาที่ได้มาเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษและพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น
2. ผู้สอนได้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษโดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)
3. สร้างทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียน เกิดความน่าสนใจ ความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ ดังนี้

1. กลุ่มประชากร
 - 1.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดบึงน้ำรักษ์ อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 12 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)
 - 2.2 ตัวแปรตาม
 - 2.2.1 ทักษะภาษาอังกฤษ ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2.2.2 เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นไปที่การสื่อสาร สามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือประสบการณ์กับผู้อื่น เพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ได้ มุ่งเน้นการใช้ภาษามากกว่าการเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์ ผ่านการจัดการเรียนรู้ที่มีขั้นตอนทั้งหมด 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมหรือขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up)

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเสนอ (Presentation)

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice)

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (Production)

ขั้นที่ 5 สรุป (Wrap up)

2. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น การแก้ปัญหา การตัดสินใจ ผ่านการแข่งขันแบบกลุ่ม โดยมีทั้งหมด 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การนำเสนอบทเรียน นำเสนอความคิดรวบยอดใหม่หรือบทเรียนใหม่โดยการบรรยายจากครูผู้สอนหรืออภิปรายโดยใช้สื่อวิทัศน์ และสื่ออื่น ๆ ในการนำเสนอความคิดรวบยอดหรือบทเรียน

ขั้นที่ 2 การจัดทีม จัดนักเรียนเป็นกลุ่ม ๆ คณะ และความสามารถกัน เพื่อร่วมกันศึกษาเนื้อหาและปฏิบัติกิจกรรมตามกติกา สมาชิกในกลุ่มต้องช่วยเหลือกันเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ และสมาชิกทุกคนจะต้องพยายามทำให้ดีที่สุดเพื่อความสำเร็จร่วมกันของกลุ่มตนเอง เกิดความภาคภูมิใจและการยอมรับซึ่งกันและกัน

ขั้นที่ 3 การแข่งขัน/ทดสอบ เป็นการแข่งขันทดสอบการตอบคำถามง่าย ๆ ในเนื้อหาที่เรียนในการเล่นเกมนักเรียนทั้งสามคนของแต่ละทีมจะมาแข่งขัน โดยการตอบคำถามง่าย ๆ จากเนื้อหาที่เรียนและแบบฝึกหัด จากนั้นนำคะแนนของแต่ละคนที่แข่งขันในแต่ละรอบมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม

ขั้นที่ 4 การยอมรับความสำเร็จของกลุ่ม เมื่อเสร็จจากการแข่งขันหรือทดสอบแล้ว นำคะแนนของแต่ละคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่มและหาว่ากลุ่มใดนั้นมีคะแนนรวมมาก

ที่สุดและกลุ่มใดมีคะแนนรวมน้อยที่สุด จะได้รับการยอมรับให้เป็นกลุ่มที่ชนะเลิศและกลุ่มที่ได้ อันดับสองรองลงมา และควรประกาศผลการแข่งขันหรือคะแนนทดสอบในที่สาธารณะ เช่น ดิบบอร์ดในชั้นเรียน

3. การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เป็นการจัดการเรียนรู้โดยมีการผสมผสานการระหว่างวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน โดยมี 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนเนื้อหาใหม่ เป็นการทบทวนเนื้อหาที่เรียนผ่านมาแล้ว หรือการนำเข้าสู่เนื้อหาใหม่ที่กำลังจะเรียนต่อไป

ขั้นที่ 2 การนำเสนอ (Presentation) เป็นการสอนคำศัพท์ เนื้อหา ประโยค โครงสร้าง ไวยากรณ์ การสื่อสารผ่านการบรรยาย การรับชมวีดิทัศน์ หรือ การยกตัวอย่างการสนทนา เป็นต้น

ขั้นที่ 3 การฝึก (Practice) เป็นการฝึกปฏิบัติของผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมกลุ่มย่อยในการฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาภายในกลุ่มย่อยโดยละเพศ ละความรู้ ละความสามารถ กิจกรรมที่ใช้ในการฝึกกลุ่มย่อยได้แก่ การถาม-ตอบในกลุ่มของตนเอง การอภิปรายกับกลุ่มเพื่อน

ขั้นที่ 4 การนำไปใช้ (Production) การนำไปใช้ เป็นการปฏิบัติจริงของผู้เรียน โดยนำเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขันเข้ามาบูรณาการร่วมกัน โดยใช้กลุ่มย่อยเดิมที่แบ่งโดยละเพศและ ความสามารถจากนั้นแข่งขันกันตอบคำถามกับกลุ่มอื่น ๆ ในชั้นเรียน ซึ่งในแต่ละรอบนั้นจะเก็บคะแนนตัวแทนของแต่ละกลุ่มทุกคนแล้วนำมารวมเป็นคะแนนกลุ่ม

ขั้นที่ 5 การสรุปผล (Wrap up) เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนร่วมกันสรุปบทเรียนที่ได้ในคาบเรียนนั้น และประกาศผลและมอบรางวัลให้กลุ่มที่ได้รางวัลชนะเลิศและรองชนะเลิศทุกลำดับ

4. ทักษะภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมาย ทักษะภาษาอังกฤษมี 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และ ทักษะการเขียน ดังนี้

4.1 ทักษะการฟัง (Listening Skill) หมายถึง ความสามารถในการรับสารและจับใจความสำคัญ เพื่อให้เข้าใจถึงความหมายที่ผู้ส่งสารต้องการถ่ายทอด เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ วัดโดยแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ โดยฟังแล้วตอบคำถามในหัวข้อที่กำหนด ประเมินผลโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนที่สอดคล้องกัน

4.2 ทักษะการพูด (Speaking Skill) หมายถึง การสื่อสารทางภาษา เป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเพื่ออธิบายหรือตอบประโยค หรือข้อความสั้น ๆ หรืออธิบาย รวมถึง

การสนทนา ในงานวิจัยครั้งนี้ วัดโดยแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษโดยการเลือกบทสนทนาที่สัมพันธ์กันในหัวข้อที่กำหนด ประเมินผลโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนที่สอดคล้องกัน

4.3 ทักษะการอ่าน (Reading Skill) หมายถึง การเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน สามารถอ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำประโยค ข้อความง่าย ๆ และบทพูดถูกต้องตามหลักการอ่าน รวมถึงการอ่านเพื่อทำความเข้าใจกับข้อความ บทความ บทสนทนา เพื่อการสื่อสารที่ถูกต้อง วัดโดยแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษอ่านข้อความ บทความในหัวข้อที่กำหนด และตอบคำถาม ประเมินผลโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนที่สอดคล้องกัน

4.4 ทักษะการเขียน (Writing Skill) หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก ความคิด ประสบการณ์ของผู้เขียน โดยใช้ตัวอักษรเป็นสื่อในการตอบคำถาม และการเขียนอธิบายอย่างสั้น ๆ เพื่อส่งสารให้ผู้อ่านได้ทราบ สามารถวัดร่วมกับทักษะการอ่าน วัดโดยแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษโดยอ่านข้อความ บทความในหัวข้อที่กำหนดแล้วตอบคำถามให้ถูกต้อง ประเมินผลโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนที่สอดคล้องกัน

5. แบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เป็นแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ 4 ทักษะ ในรูปแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

6. เจตคติของนักเรียน หมายถึง ความรู้ ความรู้สึกและพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับประสบการณ์หลังการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) สามารถวัดได้โดยแบบวัดเจตคติโดย แบ่งเป็น 3 องค์ประกอบ

6.1 เจตคติด้านความรู้ หมายถึง สิ่งที่นักเรียนเข้าใจได้อย่างถูกต้องเกี่ยวกับเนื้อหาและความรู้ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

6.2 เจตคติด้านความรู้สึก หมายถึง ความชอบ ความพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

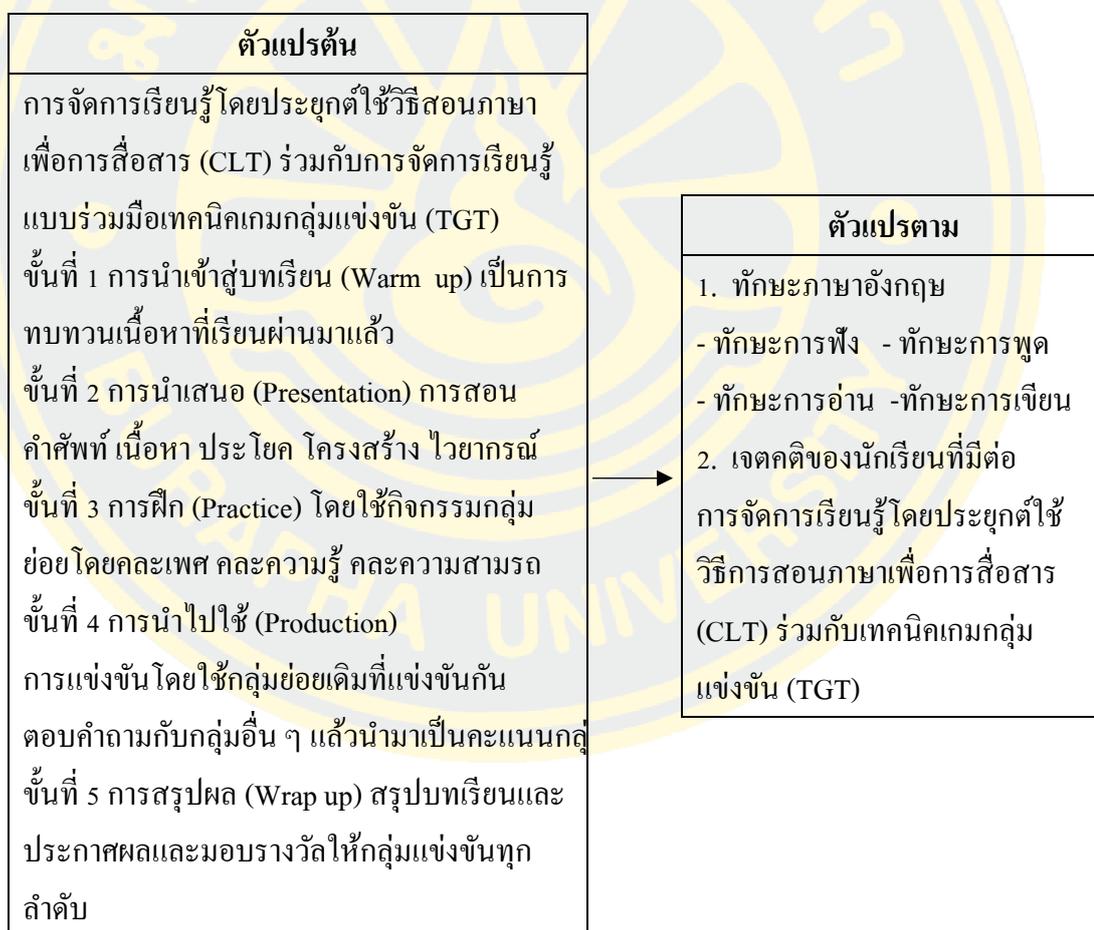
6.3 เจตคติด้านพฤติกรรม หมายถึง การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ความตั้งใจ ความสนใจใส่ใจในการเรียน ความช่วยเหลือผู้อื่น

7. แบบวัดเจตคติ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินเจตคติที่แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ความรู้ ความรู้สึก พฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้

โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เป็นแบบสอบถามประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ และศึกษาเกี่ยวกับเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งมีกรอบแนวคิด การวิจัยดังนี้

รูปภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำเสนอตามลำดับได้ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.1 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.2 มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. วิธีการสอนภาษา
 - 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
3. วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)
 - 3.1 ความหมายของวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.2 แนวคิดเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.3 หลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.4 ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.5 บทบาทครู นักเรียน สื่อที่ใช้ในวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
4. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (Team Game Tournament)
 - 4.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน
 - 4.2 องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน
 - 4.3 วิธีการสอนของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน
 - 4.4 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน
5. การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)
 - 5.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

5.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

5.3 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

6. ทักษะภาษาอังกฤษ

6.1 ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

6.2 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

6.3 ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

6.4 ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

6.5 การทดสอบทักษะการฟังและการพูด

6.6 การทดสอบทักษะการอ่านและการเขียน

7. แบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ

7.1 จุดมุ่งหมายของแบบทดสอบ

7.2 ลักษณะของแบบทดสอบที่ดี

8. เจตคติ

8.1 แนวคิดเกี่ยวกับเจตคติ

8.2 การวัดเจตคติ

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

9.1 งานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, หน้า 221)

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานที่ ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐานที่ ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐานที่ ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐานที่ ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐานที่ ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐานที่ ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐานที่ ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐานที่ ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตารางที่ 1 มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

รหัส	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ต 1.1 ป.5/1	ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องคำแนะนำง่าย ๆ ที่ฟังและอ่าน	คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียนภาษาท่าทาง และคำแนะนำในการเล่นเกมน การวาดภาพ หรือการทำอาหาร และ เครื่องดื่ม คำสั่ง เช่น Look at the.../here/over there./Say it again./Read and draw./ Put a/an...in/on/under a/an.../ Don't go over there. etc. คำขอร้อง เช่น Please take a queue./ Take a queue, please./Can/Could you help me,please? - คำแนะนำ เช่น You should read every day./Think before you speak./ คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่นเกมนStart./Your turn./Roll the dice./ Count the number./Finish./ - คำบอกลำดับขั้นตอน First,... Second,...Next,... Then,...Finally,... etc.
ต 1.1 ป.5/3	ระบุ/วาดภาพ สัญลักษณ์ หรือ เครื่องหมายตรงกับ ความหมายที่ฟังหรืออ่าน	กลุ่มคำประโยคผสม ข้อความ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ของประโยคและข้อความสั้น ๆ ครอบคลุม โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อขาย และลมฟ้า อากาศ เป็นวงคำศัพท์สะสม ประมาณ 750- 950 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม)

ตารางที่ 1 (ต่อ)

รหัส	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ต 1.1	บอกใจความสำคัญ และ	ประโยค บทสนทนา นิทาน หรือเรื่องสั้น คำถาม
ป.5/4	ตอบคำถามจากการฟังและ อ่านบทสนทนาและ นิทานง่าย ๆ หรือเรื่องสั้น ๆ	เกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ ไหน เมื่อไร - Yes/No Question เช่น Is/Are/Can...?Yes,...is/are/can./ No,...isn't/aren't/can't Do/Does/Can/Is/Are...? Yes/No... etc. Wh-Question เช่น Who is/are...? He/She is.../They are... What...?/Where...? It is .../They are... What...doing? ...is/am/are...etc. Or Question เช่น Is this/it a/an...or a/an...? It is a/an... etc.

ตารางที่ 2 มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดง
ความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

รหัส	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ต 1.2	พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล	คำศัพท์ จำนวนภาษา และประโยคที่ใช้ขอและ
ป.5/4	เกี่ยวกับ เพื่อน ครอบครัว และเรื่อง ใกล้ตัว	ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และ เรื่องใกล้ตัว เช่น What do you do? I'm a/an... What is she/he? She/He is a/an (อาชีพ) How old/tall...? I am..Is/Are/Can... or...?... is/are/can...Is/Are...going to...or...? ...is/are going to... etc.
ต 1.2	พูดและเขียนแสดงความรู้สึกของ	คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึกและการให้
ป.5/5	ตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุ ผลสั้น ๆ ประกอบ	เหตุผล เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ เช่น I'm.../He/She/It is.../You/We/They are... I/You/We/They like.../He /She likes... because...

รหัส	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
		I/You/We/They love.../He /She loves... because... I/You/We/They don't like/love/feel... because... He /She doesn't like/love/feel... because... I/You/We/They feel...because...

ตารางที่ 3 มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

รหัส	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ต 1.3 ป.5/1	พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว	ประโยคและข้อความที่ใช้ในการให้ข้อมูล เกี่ยวกับบุคคล สัตว์ สถานที่ กิจกรรม เช่น ข้อมูลส่วนบุคคล เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว ๆ จำนวน 1 - 500 ลำดับที่ วัน เดือน ปี ฤดูกาล เวลา สภาพ ดินฟ้าอากาศ อารมณ์ ความรู้สึก สี ขนาด รูปทรง ตำแหน่งของสิ่ง ต่าง ๆ เครื่องหมาย วรรคตอน
ต 1.3 ป.5/2	เขียนแผนภาพ แผนผัง และแผนภูมิ แสดงข้อมูลต่าง ๆ ตามที่ฟังหรือ อ่าน	คำ กลุ่มคำ ประโยคที่แสดงข้อมูลและ ความหมายของเรื่องต่าง ๆ ภาพแผนผัง แผนภูมิ ตาราง

คำอธิบายรายวิชา

อ 15101 ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
เวลา 80 ชั่วโมง

ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำ ที่ฟังหรืออ่าน อ่านออกเสียง ประโยค ข้อความ และบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/วาดภาพสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมาย ตรงตามความหมายของประโยคและข้อความสั้นๆที่ฟังหรืออ่าน บอกใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านบทสนทนา และนิทานง่าย ๆ หรือเรื่องสั้น ๆ พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาตและให้คำแนะนำง่าย ๆ พูด/เขียนแสดงความต้องการของตนเองตาม ขอบความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล เกี่ยวกับตนเองเพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูดแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว หรือกิจกรรมต่างๆพร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ พูด/เขียนให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง และแผนภูมิแสดงข้อมูลต่าง ๆตามที่ฟังหรืออ่าน พูดแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องต่างๆใกล้ตัว ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ตอบคำถาม/บอกความสำคัญของเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ต่างๆของเจ้าของภาษา การเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ (order) ตามโครงสร้างของประโยคของภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และภาษาไทย บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาลและงานฉลองตามวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษากับของไทย ค้นคว้ารวบรวม คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน ฟัง พูด และอ่าน/เขียนในสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา ใช้ภาษาต่างประเทศ(ภาษาอังกฤษ) ในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่างๆ

โดยการฟัง พูด อ่าน เขียน ระบุ อ่านออกเสียง เลือกลงตอบคำถาม พูดโต้ตอบ ใช้ บอก ทำท่าทาง เข้าร่วม เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจและนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เกิดสมรรถนะตามความต้องการของหลักสูตร มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ขึ้นในตัวของผู้เรียน และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข สามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์โดยใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงและสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

ตัวชี้วัด

ต 1.1	ป.5/1, ป.5/2, ป.5/3, ป.5/4	ต 1.2	ป.5/1, ป.5/2, ป.5/3, ป.5/4, ป.5/5
ต 1.3	ป.5/1, ป.5/2, ป.5/3	ต 2.1	ป.5/1, ป.5/2, ป.5/3
ต 2.2	ป.5/1, ป.5/2	ต 3.1	ป.5/1
ต 4.1	ป.5/1	ต 4.2	ป.5/1
รวม 8	มาตรฐาน 20	ตัวชี้วัด	

จากการศึกษาหลักสูตรแกนกลางหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ผู้วิจัยเลือกใช้ตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้เรื่อง Animals มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล ตัวชี้วัด ต 1.1 ป.5/1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องคำแนะนำง่าย ๆ ที่ฟังและอ่าน ตัวชี้วัด ต 1.1 ป.5/3 ระบุ วาดภาพ สัญลักษณ์หรือเครื่องหมายตรงกับความหมายที่ฟังหรืออ่าน ตัวชี้วัด ต 1.1 ป.5/4 บอกใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนาและนิทานง่าย ๆ หรือเรื่องสั้น ๆ มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ ตัวชี้วัด ต 1.2 ป.5/4 พูด เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับ เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว ต 1.2 ป.5/5 พูดและเขียนแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน ตัวชี้วัด ต 1.3 ป.5/1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว ตัวชี้วัด ต 1.3 ป.5/2 เขียนแผนภาพ แผนผัง และแผนภูมิแสดงข้อมูลต่าง ๆ ตามที่ฟังหรืออ่าน

วิธีการสอนภาษา

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

Anthony Edward (1972) ได้เสนอคำ 3 คำ ที่เป็นพื้นฐานสำคัญในการสอนภาษานั้นคือ แนวคิด (Approach) วิธีสอน (Method) และกลวิธีสอน (Technique) เขากล่าวว่าคำ ทั้ง 3 นี้ มีความสัมพันธ์กัน คือ กลวิธีสอนจะช่วยให้วิธีสอนบรรลุผล ในขณะที่วิธีสอนจะต้องสอดคล้อง กับแนวคิดที่ผู้สอนยึดถือ แต่ Jack Richards and Ted Rodgers (1982) มีความเห็นว่า ในแต่ละวิธีสอน (Method) นั้น จะต้องประกอบไปด้วยทฤษฎีและการปฏิบัติร่วมกัน ดังนั้นในระบบการสอนจะต้องประกอบองค์ประกอบ 3 สิ่ง ได้แก่ 1. แนวคิด (Approach) 2. รูปแบบการ

สอน (Design) 3. กระบวนการสอน (Procedure)

1. แนวคิด (Approach) ของ Anthony Edward หมายถึง ทฤษฎี หลักการ หรือความเชื่อต่าง ๆ เกี่ยวกับธรรมชาติของภาษา นั่นคือ ลักษณะพื้นฐานของระบบภาษาและความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา ซึ่งก็คือ กระบวนการในการเรียนรู้ภาษาและปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษา แนวคิด จึงเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่ช่วยให้ผู้สอนปฏิบัติต่อผู้เรียนได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและชี้ให้เห็นถึงผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่คาดหวังไว้ นอกจากนี้ แนวคิดยังเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนในการตัดสินใจกำหนดเป้าหมาย และเนื้อหาของการเรียนการสอน ตลอดจนเลือกรูปแบบและกิจกรรมในการสอนด้วย

2. วิธีสอน (Method) หมายถึง แผนรวมของกระบวนการในการนำเสนอเนื้อหาของการเรียนการสอน แผนรวมนี้ต้องอยู่บนพื้นฐานของแนวคิดที่ได้เลือกไว้แล้ว แผนรวมนี้ประกอบด้วย จุดมุ่งหมายทั่วไป และจุดมุ่งหมายเฉพาะของการเรียนการสอน เกณฑ์การคัดเลือกและจัดลำดับเนื้อหา รูปแบบของการนำเสนอเนื้อหา บทบาทของผู้สอน บทบาทของผู้เรียน และวัสดุประกอบการเรียนการสอน องค์ประกอบของแผนรวมเหล่านี้จะต้องสอดคล้องกันและสอดคล้องกับแนวคิดที่เลือกไว้

3. กลวิธีสอน (Technique) หมายถึง กลวิธีและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ควบคู่ไปกับวิธีสอน แต่ละวิธีหรือควบคู่ไปกับกระบวนการหรือขั้นตอนต่าง ๆ ของการเรียนการสอน กลวิธีที่ใช้จะต้องสอดคล้องกลมกลืนกับวิธีสอนและแนวคิดที่เลือกไว้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 19-21) ระบุว่า การเรียนการสอนภาษาเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนที่จำเป็นต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนทฤษฎีและวิธีการต่าง ๆ มากมาย ทฤษฎีและวิธีการเหล่านี้ ได้แก่ การศึกษาถึงความต่อเนื่องตามลำดับของเนื้อหา หน้าที่ของภาษา ความหลากหลายของภาษา วัฒนธรรม และการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อกัน จึงทำให้เกิดความหลากหลายของแนวคิดขึ้น และก่อให้เกิดวิธีสอนที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้น ในการกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษา ครูผู้สอนจึงควรจัดระเบียบความคิดเกี่ยวกับแนวคิดและวิธีสอนของตนให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 26-33) ยังได้เสนอกระบวนการเรียนรู้ตามแบบการเรียนภาษาเป็นแบบทางการ โดยผ่านการเรียนการสอนในห้องเรียน ได้แนวคิดพื้นฐานทางการสอนตามแบบการเรียนภาษา ดังนี้

1. แนวคิดทางด้านจิตวิทยา เป็นแนวคิดที่กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยา แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ดังนี้

1.1 ทฤษฎีสิ่งเร้าและการตอบสนอง หรือทฤษฎีการเรียนรู้แบบพฤติกรรม เป็นทฤษฎีที่เน้นเกี่ยวกับการเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง และเมื่อได้รับการเสริมแรงจากการตอบสนองที่ถูกต้องก็จะเพิ่มการเรียนรู้ให้เกิดขึ้น นักจิตวิทยาที่สำคัญ ได้แก่ อี.แอล. ธอมไดค์ (E.L.Thorndike) ไอ.พี. พาฟลอฟ (I.P.Pavlov) และบี.เอฟ. สกินเนอร์ (B.F.Skinner)

1.2 ทฤษฎีความรู้ความเข้าใจ มีทศนะที่ตรงกันข้ามกับทฤษฎีสิ่งเร้าและการตอบสนอง ทฤษฎีนี้เน้นความคิดที่ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการของการค้นพบและเข้าใจความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ การเรียนรู้เกิดจากการมองเห็นความสัมพันธ์ของปัญหาจนเกิดความเข้าใจที่เรียกว่า การหยั่งเห็น เป็นการเรียนรู้ที่ต้องอาศัยกระบวนการทางสติปัญญาของนักเรียนแต่ละคน บางคนเรียกทฤษฎีนี้ว่า Gestalt theory หรือ Field theory นักจิตวิทยาที่รู้จักกันดี ได้แก่ อี.ซี. โทลแมน (E.C.Tolman) ดับบลิว. โคห์เลอร์ (W.Köhler) เป็นต้น

2. แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์ อิทธิพลของนักภาษาศาสตร์ที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาที่สำคัญ ได้แก่ นักภาษาศาสตร์กลุ่มที่เน้น โครงสร้าง (Structuralist) กลุ่มไวยากรณ์ปริวรรต (Transformationalist) และกลุ่มภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguists) แต่ละกลุ่มมีรายละเอียดดังนี้

2.1 กลุ่มที่เน้น โครงสร้างจุดเน้นของกลุ่มนี้ถือว่า ภาษาเป็นสิ่งที่วิเคราะห์ได้เป็นระบบที่เราอาจจะพิจารณาเป็นส่วน ๆ ได้ และแต่ละหน่วยของภาษาเกี่ยวพันกัน ภาษาคือ ภาษาพูด ไม่ใช่ภาษาเขียน การวิเคราะห์ภาษาคควรดูจากสิ่งที่เจ้าของภาษาพูด ไม่ใช่สิ่งที่ควรจะพูด นอกจากนี้ภาษาแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน

2.2 กลุ่มไวยากรณ์ปริวรรต นำโดย ซอมสกี (Noam Chomsky) ให้ความคิดที่ต่างไปว่า ภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ และในการวิเคราะห์ไวยากรณ์ของประโยคทำให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับโครงสร้างที่ลึกและโครงสร้างผิว คือ ประโยคหรือคำที่เราได้ยินหรืออ่าน โครงสร้างลึกคือความหมายของที่ประโยคที่เราได้ยินหรืออ่าน นอกจากนี้ยังมีแนวคิดที่ว่า คนเราทุกคนมีความสามารถที่จะเข้าใจในภาษานั้นก่อนถึงจะแสดงการใช้ได้

2.3 กลุ่มภาษาศาสตร์สังคมกลุ่มนี้ นำโดย ดี.ไฮม์ส์ (D. Hymes) ซึ่งได้โต้แย้งเกี่ยวกับทฤษฎีความสามารถทางภาษาของซอมสกี เขากล่าวว่า การแสดงออกทางภาษาของซอมสกีนั้น มิใช่เป็นความสามารถในการนำภาษาไปใช้ แม้ว่าจะกล่าวถึงการนำภาษาไปใช้ในคำว่า การแสดงออกทางภาษาก็ตาม ทั้งนี้ ซอมสกีไม่ได้กล่าวถึงความสำคัญทางด้านวัฒนธรรมสังคม (Sociocultural) แต่ได้กล่าวถึงเฉพาะบทบาททางด้านจิตวิทยา เช่น ความจำ การรับรู้ ไม่ได้กล่าวถึงการสังสรรค์ทางด้านสังคม (Social interaction)

นอกจากนี้ ไฮม์ส์ ยังกล่าวว่า การแสดงออกทางภาษาของซอมสกีนั้น ยังคงสับสนระหว่างการแสดงออกจริง (Actual performance) และกฎเกณฑ์ที่แอบแฝงอยู่ในการแสดง

(Underlying rule of performance) นั้น ๆ เช่น Stylistic Rule ซึ่งไฮมส์ ถือว่าเป็นสิ่งที่แอบแฝงอยู่ในความสามารถของภาษา (Linguistic competence) ด้วย ดังนั้น ความสามารถทางภาษาที่สำคัญที่สุดก็คือ ความสามารถที่จะพูดหรือเข้าใจคำพูดที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์ที่คำพูดเหล่านั้นถูกนำมาใช้

2.4 แนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา ผู้มีความเชื่อทางด้านมานุษยวิทยา เช่น คาร์ล โรเจอร์ส (Carl Rogers) มีความเห็นว่า ผู้ที่จะเรียนภาษาได้ดีนั้น จะต้องเป็นผู้ที่แสดงออกความรู้สึกหรือแสดงพฤติกรรม โดยต้องอยู่บนพื้นฐาน ไม่เพียงแต่ความสามารถทางด้านสติปัญญาเท่านั้น แต่จะต้องขึ้นอยู่กับความรู้สึก ประสบการณ์ความจำ และความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ จากแนวคิดทางจิตวิทยา ภาษาศาสตร์ และมานุษยวิทยาดังกล่าวข้างต้น ทำให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา ดังนี้

1. กลุ่มที่เน้นพฤติกรรม หรือการสร้างสมนินัย กลุ่มนี้เป็นพวกที่ได้แนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบกระตุ้นและการตอบสนองแนวคิดจากทฤษฎีภาษาศาสตร์ กลุ่มโครงสร้างกลุ่มนี้ มีความเชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของนินัย หรือความเคยชิน การเรียนภาษา ก็คือการเลียนเสียง การสอนภาษาจึงมุ่งที่จะสอนนินัย ให้พูดภาษาใหม่ได้คล่องแคล่วโดยไม่ต้องคิด เน้นเนื้อหาที่จะพูดเท่านั้น การสอนจึงเน้นการเลียนแบบ หรือพูดซ้ำ ๆ เพื่อจดจำไว้ในสมอง บทเรียนจะจัดเตรียมจากผลการเปรียบเทียบภาษาของตนกับภาษาที่จะเรียนในด้านระบบเสียงและรูปของประโยคส่วนใด มีความแตกต่างกันก็ฝึกให้มาก อาจจะสรุปความคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาไว้ ดังนี้

1.1 ภาษาคือ ภาษาพูดมิใช่ภาษาเขียน ทั้งนี้เพราะการเรียนภาษาของตนเอง ก็เริ่มเรียนภาษาพูดก่อนที่จะเรียนการเขียน ลำดับขั้นของการเรียน จึงเน้นที่ความสำคัญของการออกเสียงให้ถูกต้อง ผู้เรียนจะต้องฝึกฟังภาษาพูดจนเข้าใจแล้วพูดตามซ้ำ ๆ ในระดับความเร็วปกติ และให้ความสนใจในการฝึกลำดับขั้นตอนนี้คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน

1.2 ภาษาเป็นเรื่องของนินัย เป็นแนวคิดที่อาศัยหลักการเรียนรู้ของสกินเนอร์ที่ว่า นินัยเกิดจากการได้ทำอะไรแล้วได้รับรางวัล แนวคิดนี้เองเป็นรากฐานของวิธีเลียนแบบและจดจำ มุ่งให้ผู้เรียนเรียน โครงสร้างของภาษา โดยฟังและว่าตามจนถึงขั้นที่จะโต้ตอบ ได้อัตโนมัติเมื่อถูกกระตุ้น

1.3 การสอนภาษามิใช่เน้นที่เรื่องเกี่ยวกับภาษา แต่เน้นการฝึกใช้ภาษา
ไวยากรณ์เป็นสิ่งที่นำไปสู่เป้าหมายในการเรียน

1.4 ควรสอนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้พูด มิใช่สิ่งที่ควรทำหรือสำนวนที่ได้ยินกันในบทสนทนาของเจ้าของภาษา ถึงแม้ว่าจะไม่เหมือนกับไวยากรณ์แบบเก่าก็ถือว่าใช้ได้ โดยที่ครูจะต้องเลือกให้เหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน

1.5 ภาษาแต่ละภาษามีโครงสร้างที่แตกต่างกันไป ความแตกต่างระหว่างภาษาของตน และภาษาที่เรียนจะเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียน และควรฝึกเป็นพิเศษ

2. กลุ่มที่เน้นความรู้ความเข้าใจ

กลุ่มนี้มีแนวคิดทางภาษาที่ตรงกันข้ามกับกลุ่มแรก มีความเชื่อว่ากระบวนการเรียนภาษาของมนุษย์ มีขอบเขตกว้างขวางกว่าที่จะอธิบายดังกล่าวข้างต้น กลุ่มนี้เชื่อว่า การเรียนการใช้ภาษาเป็นกระบวนการอิสระที่ไม่ผูกพันกับสิ่งที่เคยเรียนมาแล้ว การฝึกอย่างหนึ่งก็ใช้ได้กับสิ่งที่ฝึกเท่านั้น จะไปถ่ายถอดกับเหตุการณ์อย่างอื่นไม่ได้ ในชีวิตจริงมนุษย์เราสามารถสร้างประโยคใหม่ได้เรื่อยๆ และสามารถที่จะเข้าใจได้โดยทันทีโดยไม่ต้องมีการสอน การเรียนภาษาของมนุษย์เกิดจากสัญชาตญาณ เด็กสามารถจะใช้ภาษาและเข้าใจภาษาที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนได้ เพราะมีกลไกในสมองที่จะวิเคราะห์ข้อมูลและสร้างกฎเกณฑ์ขึ้น ไม่ใช่เป็นการจำตามแบบผู้ใหญ่ สิ่งที่สำคัญที่สุดในการเรียนภาษาคือสัญชาตญาณที่ติดตัวมาแต่เกิด ผู้ใหญ่ไม่สามารถสอนให้เด็กเห็น โครงสร้างหรือกฎเกณฑ์ที่ซับซ้อน ได้หมด ผู้ใหญ่เป็นเพียงผู้ป้อนข้อมูลให้แก่เด็ก ส่วนการเรียนรู้เด็กจะเป็นผู้กระทำเองโดยอาศัยกลไกตามธรรมชาติ

แนวคิดเกี่ยวกับการสอนแบบนี้ เป็นพวกที่ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดทางจิตวิทยาแบบความคิดความเข้าใจ ทฤษฎีภาษาศาสตร์ กลุ่มไววยากรณ์ปริวรรต การสอนตามแนวความคิดนี้เชื่อว่า การที่คนเราสามารถพูดภาษาใดภาษาหนึ่งได้อย่างคล่องแคล่วนั้น ความสามารถที่จะเข้าใจภาษานั้น ๆ มีอยู่แล้วในตัวเอง การสอนภาษาจึงมุ่งให้เข้าใจกระบวนการทั้งหมดของภาษาเน้นความสำคัญของวาทะสัมพันธ์มากกว่าการเรียงคำและไม่สนใจเรื่องเสียงมากนัก อาจจะสรุปความคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาได้ ดังนี้

2.1 คนเราใช้ภาษาไปตามกฎเกณฑ์ การสอนภาษาจึงควรสอนระบบภาษา

2.2 ภาษามีจำนวนประโยคไม่รู้จบ ภาษาหนึ่ง ๆ มีจำนวนประโยคมากมาย และเราไม่สามารถสอนทุกประโยคได้

2.3 คนเรามีความสามารถที่จะเข้าใจภาษา (Competence) และความสามารถในการแสดงออกทางภาษา (Performance) แต่ความสามารถที่จะเข้าใจภาษานั้นมีก่อนความสามารถในการแสดงออกทางภาษา ฉะนั้นก่อนที่จะให้ผู้เรียนแสดงออก ครูต้องจัดความสามารถที่จะเข้าใจภาษาให้แก่ผู้เรียนเสียก่อน

2.4 เข้าของภาษาทุกคนสามารถเห็นความแตกต่างระหว่างโครงสร้างผิวและโครงสร้างลึก การที่จะอธิบายความแตกต่างของโครงสร้างผิวมีกฎอยู่ 2 กฎ คือ กฎโครงสร้างพื้นฐาน (Phrase structure rule) และกฎการปริวรรต (Transformation rule)

2.5 คนเราเกิดพร้อมความสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาได้

2.6 ไวยากรณ์ของทุกภาษามีลักษณะสากลคือ มีโครงสร้างพื้นฐานคล้ายกันนี้ ได้รับอิทธิพลจากจิตวิทยาเชิงความคิดความเข้าใจด้วยเช่นกัน นักจิตวิทยา ตามทฤษฎีนี้เน้นว่าการเรียนรู้เป็นเรื่องของแต่ละบุคคล มิใช่อิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม การเรียนรู้จะเกิดขึ้นถ้าได้ให้ความรู้ และจัดระเบียบความรู้สะสมความรู้นั้น ไว้ในลักษณะที่จะกลายเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ การเรียนรู้ภาษาเป็นพฤติกรรมที่มีลักษณะสร้างสมเป็นไปตามกฎ ครูต้องยอมรับว่า สติปัญญามีความสำคัญต่อการเรียนรู้ ครูควรกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้ อยากเห็น อยากซักถาม และเกิดความเข้าใจ

การสอนภาษาตามแนวคิดนี้มุ่งพัฒนาผู้เรียน ให้มีความสามารถเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา สามารถใช้กฎเกณฑ์ได้โดยเริ่มให้ผู้เรียนมีความเข้าใจภาษาและการแสดงออกทางภาษา การเข้าใจกฎเกณฑ์เป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้ภาษา การเรียนรู้ควรจะเป็นไปอย่างมีความหมาย และเชื่อมโยงกับความรู้ที่มีอยู่แล้วในการเรียนภาษาของตนเอง วิธีสอนตามแนวคิดนี้ได้แก่วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar translation method) วิธีสอนแบบตรง (Direct method) และวิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive code learning theory)

3. กลุ่มเน้นการสื่อสาร กลุ่มนี้มีแนวความคิดทางด้านจิตวิทยาตามกลุ่มความคิด ความเข้าใจ และกลุ่มภาษาศาสตร์ สังคมศาสตร์ หลักการสำคัญของแนวคิดกลุ่มนี้คือ

3.1 การเรียนภาษาย่อมมีเป้าหมาย

3.2 ความสามารถในการใช้ประโยคและความคิดอย่างต่อเนื่องทั้งหมดในขณะสื่อสารมีความสำคัญกว่าส่วนประกอบย่อย ๆ ในประโยค

3.3 กระบวนการของการสื่อสารมีความสำคัญเท่ากับรูปแบบของภาษา

3.4 การเรียนภาษาเน้นการปฏิบัติ

3.5 ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มิใช่อุปสรรคที่สำคัญที่สุดของการสื่อสาร

วิธีการสอนตามแนวคิดกลุ่มนี้ก็คือวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) แนวคิดนี้ยังได้มีอิทธิพลจากจิตวิทยาตามทฤษฎีของการเรียน ซึ่งเห็นว่าผู้เรียนจะตอบโต้กับสิ่งเร้าถ้ามีการเสริมแรงให้ทำต่อไป การเรียนรู้ภาษาจึงคล้ายกับพฤติกรรมอื่น ๆ เน้นการฝึกทำซ้ำ ๆ การสอนภาษาจึงเน้นการจำและการฝึกอย่างเต็มที่เพื่อสร้างทักษะใหม่ ให้เป็นนิสัยวิธีการสอนตามแนวความคิดนี้ได้แก่วิธีการสอนแบบฟังพูด (Audio lingue method)

4. กลุ่มมานุษยวิทยา การสอนให้ยึดแนวความคิดทางมานุษยวิทยา ซึ่งมีหลักสำคัญ คือ จุดประสงค์ของการเรียนรู้ภาษามิใช่เพียงแต่จะสื่อสารกับผู้อื่นเท่านั้น แต่เพื่อที่จะพัฒนาศักยภาพในตัวเอง และถือว่าภาษาเป็นเครื่องมือของการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social interaction) ซึ่งวิธีสอนตามแนวคิดนี้ได้แก่วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community language learning)

วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total physical response) และวิธีสอนแบบชักชวน (Suggestopedia)

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยสรุปได้ว่าแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษา มี 2 แบบคือ การสอนภาษาแบบธรรมชาติ ผู้สอนจะต้องให้ข้อมูลทางภาษาที่นักเรียนสามารถเข้าใจและอยู่ในความสนใจของนักเรียน รวมถึงการจัดหากิจกรรมที่เป็นประโยชน์ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ แบบที่ 2 คือการเรียนแบบทางการเป็นการเรียนการสอนในห้องเรียน ซึ่งผู้สอนจะต้องมีพื้นฐานการสอนภาษาในด้านแนวคิดด้านจิตวิทยา แนวคิดด้านภาษาศาสตร์ และ แนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา ซึ่งผู้สอนจะใช้วิธีหรือกิจกรรมใดก็ได้ ตามแนวคิดที่เป็นความเชื่อนั้น ในการคิดค้นดัดแปลงเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)

ความหมายของวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

Richards and Rodgers (2006) ให้ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า เป็นการสอนที่มีความมุ่งเน้นไปที่ความสามารถในการสื่อสาร โดยเป็นการเรียนรู้วิธีใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน การเรียนรู้วิธีใช้ภาษาที่หลากหลายเมื่ออยู่ในสถานที่และผู้คนที่หลากหลาย เช่น การทราบว่าเมื่อใดควรใช้คำศัพท์ที่เป็นทางการ การเรียนรู้การผลิตและเข้าใจข้อความที่หลากหลาย เช่น การเล่าเรื่อง การรายงาน การสัมภาษณ์ การสนทนา เป็นต้น

Savignon (2002) ได้ให้ความหมายการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเป็นกระบวนการและเป้าหมายของการเรียนรู้ในห้องเรียน โดยแนวคิดทางทฤษฎีหลักในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ ความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence)

Morrow (1981) กล่าวว่า วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่ให้ความสำคัญกับการสอนที่สอดคล้องกับกระบวนการที่เกิดขึ้นจริงในการสื่อสารจริง โดยผู้ส่งสารจะต้องใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบทบาทของตน และบทบาทของผู้ที่ตนสื่อสารด้วย รวมไปถึงความเหมาะสมกับสถานการณ์ ผู้ส่งสารมีโอกาสทราบว่า การสื่อสารของตนประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการสื่อความหมาย ซึ่งตามปกติผู้ส่งสารจะได้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) จากอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งทำให้ผู้ส่งสารรู้ว่า การสื่อความหมายของตนได้ผลหรือไม่ ผู้ส่งสารมีโอกาสเลือกว่าจะกล่าวอะไร อย่างไร ทำให้การสื่อสารเป็นไปอย่างต่อเนื่องจนประสบความสำเร็จ และการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนควรจัดให้มีสถานการณ์ต่าง ๆ ในห้องเรียนที่เอื้อต่อการสื่อสารได้อย่าง

สมจริง ผู้สอนไม่ถือว่าข้อผิดพลาดเป็นสิ่งที่ต้องแก้ไขเสมอไป การเรียนรู้ภาษาในรูปแบบนี้ ผู้สอนต้องพิจารณาแก่สิ่งที่ผิดเฉพาะที่สำคัญ ๆ ซึ่งอาจทำให้เกิดความผิดพลาดหรือสับสนในการสื่อสารเท่านั้น ส่วนข้อผิดพลาดใด ๆ ที่ไม่ก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อสารก็ปล่อยผ่านไปก่อน ทั้งนี้เพื่อไม่ให้การสื่อสารหยุดชะงัก

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) เป็นแนวคิดในการสอนภาษาที่เน้นความสำคัญของตัวผู้เรียนเป็นหลัก ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง มีการจัดลำดับการเรียนรู้ เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเชื่อมโยงระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้สามารถนำความรู้ไปใช้ในการสื่อสาร ดังนั้น ในการจัดการเรียนรู้ ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงผู้เรียนต้องได้สื่อสารในชีวิตจริง กิจกรรมและภาระงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารจริง แต่ไม่ได้ละเลยความรู้ด้านไวยากรณ์ เมื่อเกิดความผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย หากยังสามารถสื่อสารได้ ครูผู้สอนไม่ควรเข้าไปขัดจังหวะหรือแก้ไขทันที แต่ควรแก้ไขเมื่อความผิดพลาดทำให้เกิดความไม่เข้าใจหรือการสื่อสารไม่ประสบความสำเร็จเท่านั้น (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2558)

แสงระวี ดอนบัวแก้ว (2558) ให้ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการสอนภาษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้จริง โดยให้ผู้เรียนฝึกทักษะทางภาษา และให้ผู้เรียนเกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษามากกว่าการรู้แค่เพียงหลักการใช้ภาษา

สันทนา สุชาดารัตน์ (2557) ได้ให้ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการสอนภาษาที่สอนให้ผู้เรียนได้ลงมือทำในกิจกรรมที่หลากหลาย โดยกิจกรรมที่ใช้ในการฝึกภาษามีความสอดคล้องกับการใช้ภาษาจริง และทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535) ให้ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้ ในทางการสื่อสาร หรือผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายได้ โดยผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามบริบทการใช้งานของภาษา ไม่เพียงแต่รู้หลักการใช้ภาษาเท่านั้น

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความหมายของวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยสรุปได้ว่า วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนที่ให้ความสำคัญกับการสื่อสารในสภาพจริง โดยผู้ส่งสารต้องใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบริบทนั้น ๆ เป็นการเชื่อมโยงกันระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะการใช้ภาษา และความสามารถในการสื่อสาร วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น จะไม่เน้นความถูกต้องทางด้านไวยากรณ์แต่ไม่ถึงกับละเลย หากผิดเพียงเล็กน้อยโดยไม่กระทบ

ต่อการสื่อสาร ให้การสื่อสารนั้นดำเนินต่อไป แล้วครูผู้สอนจึงบอกจุดที่ต้องปรับปรุงหรือแก้ไข หลังจบการสนทนา

แนวคิดเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีนักภาษาศาสตร์ให้คำนิยามและความหมายไว้หลายท่าน ดังนี้ Richards and Rodgers (2001) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) ถูกค้นพบจากการเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนภาษาในสหราชอาณาจักร ในช่วงปลายปี 1960 ในช่วงนั้นการสอนภาษาแบบเน้นสถานการณ์ (Situational Language Teaching: SLT) ถือว่าเป็นวิธีการสอนที่ได้รับความนิยมในการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ในการสอนภาษาแบบเน้นสถานการณ์นั้น ภาษาถูกสอนโดยการฝึกในโครงสร้างอย่างง่ายโดยใช้กิจกรรมที่เต็มไปด้วยความหมายโดยสถานการณ์ แต่ในช่วงปีคริสต์ศักราช 1960 ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ในหน่วยของการฟังไม่เป็นที่ยอมรับในสหรัฐอเมริกา ถัดมาในปี 1971 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเริ่มตรวจสอบหาความเป็นไปได้ในการพัฒนาการสอนภาษาในเรื่องการสื่อสาร โดยสรุปการสอนเพื่อการสื่อสารไว้สองรูปแบบได้แก่ ความหมายทางความคิด เช่น เวลา ความถี่ ปริมาณ ลำดับ หรือสถานที่ และความหมายในบทบาทการสื่อสาร เช่น การขอร้อง การปฏิเสธ การยื่นข้อเสนอ หรือการยินยอม จนมาอยู่ในรูปแบบของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

Brown Douglas (1980) ให้ความหมายของการสื่อสารไว้ว่า การสื่อสาร คือ กระบวนการรับและส่งที่เกี่ยวข้องระหว่างบุคคลอย่างน้อยตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ในด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การพูดจะไม่มี ความหมายและไม่เกิดการสื่อสาร หากผู้ฟังไม่สามารถ เข้าใจในเรื่องราวที่พูดหรือจุดประสงค์ของการพูดนั้น ดังนั้น การสื่อสารจะต้องมีความหมายทั้ง ต่อผู้ฟังและผู้พูดด้วย

การสื่อสารเป็นกระบวนการต่อเนื่องของการแสดงความรู้สึก การแปลความ การตีความ และการแลกเปลี่ยนข่าวสาร โอกาสของการสื่อสารจะไม่มีที่สิ้นสุดซึ่งประกอบด้วยสัญลักษณ์ และเครื่องหมายที่แตกต่างกันออกไป เช่น สีผิว การแต่งกาย ทรงผม การยืน การฟัง การพยักหน้า การหยุดชะงักเสียงหรือคำพูด คนเรามีความเกี่ยวข้องกับการสื่อสารตั้งแต่เกิดและเรียนรู้ ที่จะตอบสนองในบริบทใหม่ ๆ เช่นเดียวกับการสะสมประสบการณ์ของชีวิตจากความคิดและความรู้สึกไปสู่สัญลักษณ์ในการเขียน การพูด การแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวและน้ำเสียง จึงต้องรู้จักเลือกสรรสิ่งที่เหมาะสมไปใช้ (Sanda Savignon, 1983)

แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร คือ การสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับ ภาษาที่จะเรียน เป็นการเรียนรู้ภาษาด้านการใช้ภาษาและศึกษาโครงสร้างภาษา โดยเน้นความสำคัญ ความคล่องในการใช้ภาษามากกว่าความถูกต้อง

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching - CLT) คือ แนวคิด ซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) ทักษะทางภาษา (Language Skill) และความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Ability) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้าง ภาษาเพื่อสื่อสาร (Widdowson, 1978)

องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารแบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความสามารถด้านกฎเกณฑ์ และโครงสร้างของภาษา (Grammatical Competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับเรื่องกรอออกเสียงคำศัพท์ โครงสร้าง หรือรูปแบบของ ประโยคเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร
2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic Competence) คือ ความสามารถ ที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับการใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม ตามกฎเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรม เช่น คนรู้ว่าควรพูดอย่างไรในสถานการณ์ใด จุดประสงค์ของการสนทนา ตลอดจนคำนึงถึงบทบาท ทางสังคมของตนเองและผู้ร่วมสนทนา เป็นต้น
3. ความสามารถด้านความเข้าใจในระดับข้อความ (Discourse Competence) คือ ความสามารถ ที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับการตีความวิเคราะห์ความสัมพันธ์กันของประโยคต่าง ๆ โดยสามารถเชื่อมโยง ความหมายและโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพื่อพูดหรือเขียนสิ่งต่าง ๆ ได้ต่อเนื่อง มีความหมาย สัมพันธ์กัน เช่น การมีลำดับของการเล่าเรื่อง การเขียนจดหมายที่มีข้อความเป็นเหตุเป็นผล สอดคล้องกัน
4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับการลดความ การพูดซ้ำ การพูดอ้อม การใช้ภาษาสุภาพ ตลอดจนการใช้สำนวนแบบต่าง ๆ เพื่อให้การสื่อสารมีความราบรื่นขึ้นหากเมื่อเกิดความเข้าใจผิด หรือการไม่เข้าใจในการสื่อสาร

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การสอนเพื่อการสื่อสารนั้น เป็นการสอนที่เปิดโอกาสและส่งเสริมในเรื่องการสื่อสารเป็นหลัก ไม่เน้นการเรียน โครงสร้างไวยากรณ์ เพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ผ่านกระบวนการรับส่ง ข้อมูล เช่น การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ซึ่งสามารถสื่อความหมายให้เข้าใจทั้งผู้รับและผู้ส่ง ข้อมูล

หลักการของวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สันทนา สุชาดารัตน์ (2557, หน้า 73) สรุปแนวการสอนเพื่อการสื่อสารดังต่อไปนี้

1. การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ การจัดกิจกรรม จึงต้องให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันในภาษาต่างประเทศนั้น ๆ

2. เนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมต้องสมจริงและช่วยให้เกิดการสื่อสารได้ เพื่อให้การเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียน
3. กิจกรรมการเรียนรู้และรูปแบบของภาษาที่ใช้ต้องมีความหมายสำหรับผู้เรียนจึงควรเป็นแบบเน้นกิจกรรมภาษา
4. เน้นให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษาของผู้เรียนเอง
5. การเรียนรู้ในห้องเรียนต้องสอดคล้องกับการใช้ภาษา หรือการทำกิจกรรมนอกห้องเรียนของผู้เรียน จะเห็นได้ว่าการสอนใดที่ตอบสนองความต้องการ และที่สอดคล้องกับการใช้ภาษานอกห้องเรียนของผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้ทั้งสิ้น ฉะนั้น กิจกรรมการเรียนรู้จึงเน้นกิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่ม การแสดงตามบทบาท การสัมภาษณ์ การเล่นเกม การใช้ช่องว่างข้อมูลการทำโครงการ การแก้ปัญหาและการสำรวจเป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

สมิตรา อังวัตนกุล (2535, หน้า 110-111) ได้ระบุลักษณะสำคัญของหลักการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ต้องให้ผู้เรียนเรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่เมื่อเรียนแล้ว สามารถนำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้นั้น คือ สามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ เช่น ทักยะอ่าน เมื่อเรียนหรือฝึกแล้ว ผู้เรียนสามารถอ่านคำแนะนำวิธีใช้อุปกรณ์บางอย่างได้ หรือทักยะพูด ผู้เรียนสามารถพูดถามทางไปสถานที่ที่ต้องการจะไปได้ เป็นต้น
2. การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วน ๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมักต้องใช้หลายทักษะรวมกันไป และในบางครั้งต้องอาศัยกริยาทำทางประกอบ ฉะนั้น ผู้เรียนภาษาก็ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง ผู้เรียนควรได้ฝึกใช้ภาษาในลักษณะของทักษะรวมตั้งแต่เริ่มต้น
3. ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา กิจกรรมดังกล่าวควรมีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมที่สุดอย่างยิ่ง เพราะผู้เรียนที่ทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จึงจำเป็นต้องสื่อสารกันเพื่อให้ได้ข้อมูลตามที่ต้องการ กิจกรรมในลักษณะนี้จึงมีความหมายและใกล้เคียงการสื่อสารในชีวิตจริงมาก นอกจากนี้ในการทำกิจกรรมการใช้ภาษา ควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ด้วยนั่นคือ ผู้เรียนต้องได้เรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ด้วยเช่นกัน

4. ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้นนอกจากผู้เรียนต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาดังกล่าวแล้ว ยังต้องมีโอกาสได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ด้วย ดังนั้น นอกจากกิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไปแล้ว กิจกรรมอื่นที่เป็นงานคู่หรืองานกลุ่ม เช่น เกม การแก้ปัญหา การแสดงบทบาทสมมติยอมมีบทบาทสำคัญที่สุด

5. ผู้เรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษามากกว่าวิธีใช้ภาษา ด้วยเหตุผลนี้ผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้งควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น เช่น ข้อผิดพลาดที่ทำให้เกิดการเข้าใจผิดหรือข้อผิดพลาดที่เกิดซ้ำบ่อย ๆ มิฉะนั้นอาจทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจ และไม่กล้าใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป็นอันดับแรก ซึ่งภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนักแต่สื่อความหมายได้ ส่วนความถูกต้องของการใช้ภาษาก็ควรคำนึงถึงด้วยเช่นกัน

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยสรุปได้ว่า หลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ต้องให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญและความหมายของการสื่อสารทำให้ผู้เรียนรู้สึกที่สามารถนำสิ่งที่เรียนไปแล้วนั้นไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ และในการจัดการเรียนรู้นั้นควรมีความใกล้เคียงกับสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันที่มีความหลากหลายของสถานการณ์ต่าง ๆ จึงจะเหมาะสมกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นต้องทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดไม่ใช่ประเด็นสำคัญ เพราะเน้นไปที่การสื่อสารให้เข้าใจ หากผู้เรียนใช้โครงสร้างผิด ครูผู้สอนต้องให้คำแนะนำภายหลังการสนทนานั้น เพราะหากแก้ไขขณะสนทนาจะทำให้ผู้เรียนเสียความมั่นใจ

ขั้นตอนวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 106-119) ได้นำเสนอวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า วิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้มีพื้นฐานจากแนวคิดที่ว่า ภาษาคือเครื่องมือในการสื่อสารและเป้าหมายของการสอนภาษาคือ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสารซึ่ง ไสมส์ ได้ให้ความหมายว่า เป็นความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม โดยเป็นความสามารถที่จะรู้ได้ว่าเมื่อไหร่ควรพูดและควรจะพูดอะไรกับใคร เมื่อไหร่ ที่ไหนและอย่างไร ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป ในระยะต่อมาผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศหลายคนก็ได้เสนอองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ ซึ่งการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้นั้น ควรต้องสอนสิ่งต่อไปนี้

1. ความรู้ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือ ไวยากรณ์ (Linguistics or Grammatical Competence) ได้แก่ การใช้ทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยมีองค์ประกอบทางภาษา คือ เสียงศัพท์ โครงสร้างเป็นแกนในการสื่อความหมายในด้านทักษะฟัง จะต้องเริ่มจากสามารถจำแนกเสียงได้ไปจนถึงฟังข้อความในระดับความเร็วปกติของเจ้าของภาษาได้เข้าใจ ในด้านทักษะจะต้องออกเสียงได้ถูกต้อง และสนทนาโต้ตอบด้วยสำเนียงและจังหวะที่เจ้าของภาษาพอที่จะเข้าใจได้ ในด้านทักษะการอ่านจะต้องรู้จักกลไกของการอ่าน จะสามารถอ่านเพื่อความเข้าใจได้และในทักษะด้านการเขียนจะต้องรู้จักกลไกในการเขียน คือ การสะกดคำการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเรียบเรียงประโยคและใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความ (Discourse Markers) ตลอดจนการเขียนข้อเขียนในลักษณะต่าง ๆ ได้

2. ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ได้แก่ ความสามารถที่จะใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามระเบียบปฏิบัติของสังคม โดยสามารถเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ เช่น รู้ว่าต้องใช้ภาษาที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) คือมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้เป็นอย่างดี มีความเข้าใจและทำนายความข้างหน้ากับรูปลักษณะของภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบท (Context) ได้ถูกต้อง

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic Competence) คือ มีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้ กริยาท่าทาง สีหน้าและน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย การใช้กลวิธีนี้เป็นการแสดงออก ทั้งในทางคำพูด (Verbal) และไม่ใช่คำพูด (Non-verbal) เช่น การขยายความด้วยคำศัพท์อื่นแทนคำศัพท์ที่ไม่รู้ หรือนึกไม่ออกในขณะนั้น การพยายามอธิบายโดยใช้กริยาท่าทางประกอบ เป็นต้น

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 112-115) ได้สรุปขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่สำคัญไว้ดังนี้

1. ชั้นเสนอเนื้อหา (Presentation or introducing new language) ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอนในแนวใด การเสนอเนื้อหาจัดเป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญที่สุด ทั้งนี้เพราะในขั้นตอนนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ และการฝึกใช้ภาษาในลำดับถัดไป จนกระทั่งผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งแต่เดิมนั้นจุดประสงค์การสอนเนื้อหาหมักมุ่นให้นักเรียนได้เรียนรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางภาษา อาทิเช่น ด้านการออกเสียง ความหมายของคำศัพท์

และโครงสร้างทางไวยากรณ์สำหรับการสอนภาษาต่างประเทศ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร การเสนอเนื้อหาจะเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับกฎเกณฑ์ทางภาษาดังกล่าวด้วย ในการนำเสนอเนื้อหา อาจจะดำเนินการดังนี้

ผู้สอนนำเข้าสู่เนื้อหาโดยในขั้นเริ่มแรกนี้ ผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียนก่อน โดยอาจใช้รูปภาพ การเล่าเรื่องให้ฟัง ฯลฯ จากนั้นจึงเสนอเนื้อหาทางภาษาให้แก่ผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนฟังหรืออ่าน ในด้านเนื้อหาที่เสนอ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศหลายคน เห็นพ้องกันว่า ควรเป็นเนื้อหาที่มีบริบทหรือสถานการณ์อยู่ด้วย ซึ่งอาจเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนา แต่ไม่ควรเป็นประโยคเดี่ยว ๆ และเนื้อหานี้นอกจากจะมีคำศัพท์และรูปแบบภาษาที่ต้องการนำมาสอนแล้ว ก็ควรมีคำศัพท์หรือรูปแบบทางภาษาที่ผู้เรียนเคยเรียนรู้มาบ้างแล้ว เพื่อช่วยให้สามารถเข้าใจเรื่องราวที่ฟัง หรืออ่านได้บ้าง จากนั้นผู้สอนจะกระตุ้นการเรียนรู้ (Elicitation) โดยตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ฟังหรืออ่านเพียงใด เช่น ถามคำถามให้ตอบหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนพูด ถ้าผู้เรียนตอบได้หรือสามารถใช้ภาษาได้ ก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลากับการเสนอเนื้อหามากนัก ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจเคยเรียนรู้เนื้อหาดังกล่าวมาบ้างแล้ว แต่ถ้าผู้เรียนตอบคำถามได้บ้างหรือไม่ได้เลย ผู้สอนต้องตระหนักว่าจำเป็นต้องสอนหรืออธิบายเนื้อหาทางภาษาดังกล่าวให้ผู้เรียนเข้าใจ และในการสอนผู้สอนต้องอธิบายและแสดงให้ผู้เรียนเห็นว่าเนื้อหาทางภาษานั้น มีรูปแบบวิธีการใช้และมีความหมายอย่างไร

2. ขั้นการฝึก (Practice/ Controlled practice) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ในลักษณะของการฝึกแบบควบคุม โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึก โดยทั่วไปในการฝึกขั้นนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้จดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจ เกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ ด้วยเช่นกัน การฝึกแบบควบคุมนี้ ในขั้นแรกมักใช้วิธีการฝึกแบบกลไก หรือบางครั้งเรียกการฝึกแบบซ้ำ ๆ คือเป็นการให้นักเรียนฝึกซ้ำ ๆ ตามตัวอย่างจนกระทั่งสามารถจดจำและใช้รูปแบบภาษานั้นได้ แต่ยังไม่เน้นด้านความหมาย ดังนั้นในการฝึกแบบนี้ นักเรียนอาจจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจความหมายของรูปแบบภาษาที่ใช้ในการฝึกก็ได้

สำหรับการฝึกนั้นมักจะเป็นการให้นักเรียนฟังตัวอย่างภาษา การฟังอาจให้ผู้เรียนฟังจากเทปหรือผู้สอนประมาณ 1-3 ครั้ง ในกรณีที่ผู้สอนเป็นผู้พูดให้ฟัง จะต้องออกเสียงหรือพูดอย่างเป็นธรรมชาติด้วยความเร็วปกติ จากนั้นผู้เรียนฝึกพูดหรือออกเสียงพร้อมกันตามตัวอย่าง ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนฝึกพร้อมกันทั้งห้องหรือแบ่งฝึกทีละครั้งห้องตามความเหมาะสม การฝึกลักษณะนี้จะทำให้ทุกคนมีโอกาสฝึกด้วยตนเองพร้อม ๆ กับได้เรียนรู้การออกเสียงจากการพูด

ของเพื่อนคนอื่น ๆ ด้วย หลังจากการฝึกพร้อม ๆ กันแล้ว ผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียนให้ฝึกทีละคน ในขณะที่เดียวกันให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ มีส่วนช่วยผู้ที่ถูกเรียกให้ฝึกเดี่ยวได้ ถ้าผู้เรียนคนนั้นมีปัญหาในการฝึก ทั้งนี้เพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วมแม้จะเป็นการฝึกทีละคนก็ตาม นอกจากนี้ผู้สอนจะต้องให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียนแต่ละคนเพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนใช้ภาษาถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้ผู้สอนก็อาจตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนในด้านความหมายได้โดยใช้คำถามง่าย ๆ ให้ผู้เรียนตอบสั้น ๆ ว่า ใช่-ไม่ใช่ หรือ ถูก-ผิด เป็นต้น การฝึกแบบควบคุมนี้เน้นที่ความถูกต้องของรูปแบบภาษาเป็นสำคัญ เพราะฉะนั้นในการฝึกขั้นตอนนี้ควรใช้เวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production/ Free practice) เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดตอนหนึ่งของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงในห้องเรียน การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไปจึงมีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้ผู้สอนและผู้เรียนได้รู้ว่าผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงไร ซึ่งการที่จะถือว่านักเรียนได้เรียนรู้อย่างแท้จริงก็คือการที่นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเองได้อย่างอิสระ นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่ผู้เรียนเรียนรู้แล้วมาใช้ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ในการฝึกในขั้นตอนนี้อีกด้วย เพราะผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนดังการฝึกแบบควบคุม ซึ่งการได้เลือกใช้ภาษาเองนี้ จะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนเป็นอย่างดี วิธีการฝึกมักจะเป็นการฝึกในรูปแบบของการทำกิจกรรมแบบต่าง ๆ โดยผู้สอนเป็นผู้ริเริ่มหรือจัดการ ขั้นเริ่มต้นของกิจกรรมจะเป็นการอธิบายวิธีการทำกิจกรรม จัดกลุ่มผู้เรียน หลังจากนั้นผู้เรียนจะเป็นผู้ทำกิจกรรมเองทั้งหมด ผู้สอนจะคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีปัญหาในการทำกิจกรรม และเป็นผู้ให้ข้อมูลป้อนกลับหรือประเมินผลการทำกิจกรรมในภายหลัง

สำนักนิเทศก์และพัฒนามาตรฐานการศึกษา (2542, หน้า 25) ได้อธิบายถึง การจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ว่าเป็นวิธีการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารอีกรูปแบบหนึ่ง ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมหรือขั้นเข้าสู่บทเรียน (Warm up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนเนื้อหาใหม่ อาจจะเป็นการทบทวนเนื้อหาที่เรียนผ่านมาแล้ว หรืออาจเป็นการนำเข้าสู่เนื้อหาใหม่ที่กำลังจะเรียนต่อไป กิจกรรมที่ใช้ในขั้นตอนนี้จะเป็นเพลง เกม นิทาน การสนทนา หรือการแสดงต่าง ๆ เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเสนอ (Presentation) เป็นการให้ตัวป้อนภาษา (Language Input)แก่ผู้เรียนที่เป็นตัวอย่างภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง และตัวอย่างภาษาที่ครูผู้สอนเลือกใช้ในห้องเรียน ครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ให้ข้อมูล (Informant) และให้ผู้เรียนมีหน้าที่ฟังและสังเกต

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) เป็นการฝึกภาษาในสถานการณ์เดียวกันกับที่ครูผู้สอนนำเสนอในขั้นที่นำเสนอ (Presentation) ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เสมือนจริง ครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ควบคุม (Conductor) ในการฝึกภาษาของผู้เรียนและผู้เรียนมีหน้าที่ในการฝึก และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (Production) ต้องออกแบบกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์เหมือนจริง และเป็นสถานการณ์ใหม่ (New Situation) อาจจะคล้ายคลึงกับสถานการณ์ที่ครูผู้สอนได้นำเสนอไปแล้ว ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่เขาได้เรียนรู้มาแล้วทั้งในส่วนที่ได้เรียนรู้แล้วในชั่วโมงก่อน ๆ และในชั่วโมงที่กำลังเรียนอยู่ ครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำ (Advisor) คอยแนะนำ และช่วยเหลือผู้เรียนในการนำภาษาไปใช้

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้สรุปสาระสำคัญของบทเรียน กิจกรรมที่จัดขึ้นในขั้นตอนนี้อาจเป็นเพลง เกม การทำแบบฝึกหัดต่าง ๆ หรือการมอบหมายงาน

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558, หน้า 59) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ว่าเป็นกระบวนการสอนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร และในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) ถ้าปราศจากกฎเกณฑ์และโครงสร้างทางภาษา ความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนจะถูกจำกัด ดังนั้นกระบวนการสอนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up/Lead in) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนเกิดความพร้อมและอยากรู้อยากเรียนในบทใหม่ เนื้อหาจะเชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทนั้น ๆ เมื่อครูผู้สอนเห็นว่านักเรียนมีความพร้อม เกิดความสนใจและสนใจอยากเรียนแล้ว ก็เริ่มเรียนเนื้อหาต่อไป กิจกรรมที่กำหนดไว้ในขั้นตอนนี้มีหลากหลาย เช่น เล่นเกม ปริศนาคำทาย เพื่อทบทวนความรู้ที่เรียนมาแล้ว

2. ขั้นนำเสนอ (Presentation) ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักเรียน มีการนำเสนอศัพท์ใหม่ โครงสร้างทางไวยากรณ์ เนื้อหาใหม่ ให้เข้าใจทั้งรูปแบบ และความหมาย กิจกรรมที่กำหนดไว้ประกอบด้วย การให้ฟังเนื้อหาใหม่ให้นักเรียนฝึกพูดตาม ในขั้นนี้ครูเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้อง และเป็นแบบอย่างที่ต้องการในการออกเสียง คือ Informant (ผู้ให้ความรู้) รูปแบบของภาษาจึงเน้นที่ความถูกต้อง (Accuracy) เป็นหลัก ในขั้นนำเสนอเน้นการให้ผู้เรียนได้เข้าใจความหมาย

(Meaning) ของไวยากรณ์ที่นำเสนอก่อนแล้วตามด้วยรู้จักรูปแบบหรือโครงสร้างทางไวยากรณ์นั้น (Form) และจบลงด้วยการออกเสียง (Pronunciation) ดังนั้น ในขั้นนี้สามารถที่จะจดจำประเด็นสำคัญในการนำเสนอในรูปอักษรย่อคือ MFP

3. ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้ว ในขั้นนำเสนอโดยมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนใช้ภาษาได้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว (Fluency) การฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ขั้นนี้เป็นโอกาสที่ครูจะแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในการใช้ภาษา ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำหลังการฝึก หากทำระหว่างที่นักเรียนกำลังลองผิดลองถูกอยู่ ความมั่นใจที่จะใช้ภาษาให้คล่องแคล่วอาจลดลงได้ หรืออาจจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกอย่างอิสระ (Learning by Doing)

4. ขั้นการใช้ภาษา (Production) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในรูปแบบกิจกรรมหลากหลาย เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว (Fluency) และเกิดความสนุกสนาน ในขั้นนี้เป็นขั้นที่เน้นนักเรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม ครูคอยให้ความช่วยเหลือ ถ้านักเรียนผิดพลาดอย่าขัดจังหวะให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสบายใจ กิจกรรมที่กำหนดไว้มีหลากหลาย เช่น การเล่นเกม การทำชิ้นงาน การทำแบบฝึก การนำเสนอผลงาน

5. ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมง จุดประสงค์คือ เพื่อสรุปสิ่งที่ได้เรียนแล้ว กิจกรรมที่เสนอแนะไว้ อาจจะเป็นการนำเสนอรายงานของกลุ่ม ทำแบบฝึกหัดเพื่อสรุปความรู้หรือเล่นเกมเพื่อทดสอบสิ่งที่เรียนมาแล้ว

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนเพื่อการสื่อสารนั้นมีอยู่ 5 ขั้นตอนด้วยกัน ดังนี้ 1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียนเป็นการทบทวนความรู้เดิมและนำเข้าสู่บทเรียนใหม่ 2. ขั้นนำเสนอ เป็นการนำเสนอเนื้อ รายละเอียดที่ผู้เรียนจะได้รับในคาบเรียนนั้น ๆ ผ่านการนำเสนอรูปแบบต่าง ๆ 3. ขั้นฝึก เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนฝึกปฏิบัติหลังจากที่ได้รับความรู้จากการเรียนแล้ว 4. ขั้นการนำไปใช้ เป็นการนำความรู้ที่ได้หลังจากการฝึกแล้วนั้น มาปฏิบัติ 5. ขั้นสรุปเป็นตอนที่สรุปความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนไปแล้วในกิจกรรมหรือสถานการณ์ต่าง ๆ

บทบาทครู นักเรียนในวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

บทบาทครู

ครูสอนภาษาจำเป็นต้องมีการพัฒนาตนเองตลอดเวลาเพื่อให้มีความรู้ที่เป็นปัจจุบัน โดยการสอนภาษาที่จำเป็นต้องรู้เท่าทันสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อใช้สถานการณ์ที่น่าสนใจหรือกำลังเป็นที่น่าสนใจอยู่มาประยุกต์เข้ากับการจัดการเรียนรู้ บทบาทของครูจึงไม่ได้มีเพียงแค่การสอน ซึ่งครูที่ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีบทบาทสำคัญดังนี้ (อัญชริกา จันจุฬา, 2563)

1. เป็นผู้ดำเนินการ (organizer, facilitator) เตรียมและดำเนินการจัดกิจกรรม
2. ผู้แนะนำหรือแนะแนว (guide) ขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ
3. ผู้วิจัยและผู้เรียน (researcher, learner) เรียนรู้พฤติกรรมการณ์เรียนของนักเรียนแต่ละคน

นอกจากนี้ครูอาจมีบทบาทอื่น ๆ เช่น ผู้ให้คำปรึกษา (counselor) ผู้จัดการกระบวนการกลุ่ม (group process manager) ครูตามแนวการสอนแบบ CLT เป็นครูที่เป็นศูนย์กลางน้อยที่สุด (less teacher centered) นั่นคือ ครูมีหน้าที่ดำเนินการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารและในช่วงที่นักเรียนนำกิจกรรมครูจะกระตุ้นให้กำลังใจช่วยเหลือให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ได้ความหมายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ อันเป็นการเชื่อมช่องว่างระหว่างความสามารถไวยากรณ์ (grammar competence) และความสามารถทางการสื่อสาร (communicative competence)

ของผู้เรียน

บทบาทของผู้เรียน

Richards and Rodgers (2001) อธิบายบทบาทของผู้เรียนตามแนว CLT ไว้ว่า ผู้เรียนคือ ผู้ปรึกษา (negotiator) การเรียนรู้เกิดจากการปรึกษาหารือในกลุ่มผู้เรียน โดยผู้สอนจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ จุดมุ่งหมายหลักในการทำกิจกรรมกลุ่มคือมุ่งให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (Team Game Tournament)

ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

ชลาวิน (Slavin, 1990) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีสอนแบบหนึ่งที่กำหนดให้นักเรียนที่มีความสามารถต่างกัน ทำงานร่วมกัน เป็นกลุ่มเล็ก ๆ มักมีสมาชิกกลุ่มละ 3-5 คน ลักษณะเด่นของการเรียนแบบนี้คือ เน้นทักษะการคิด การร่วมมือร่วมแรงกันระหว่างสมาชิกทุกคน สมาชิกแต่ละคนมีหน้าที่และความรับผิดชอบที่จะเรียนรู้กระบวนการแก้ปัญหา สมาชิกผู้นั้นต้องสามารถอธิบายได้ การเรียนแบบนี้สมาชิกทุกคนต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ที่ครูสอนและช่วยสอนเพื่อนด้วย เพื่อจะได้รับความสำเร็จร่วมกัน

ทิสนา แคมมณี (2554) ได้สรุปทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Theory of Cooperative or Collaborative Learning) ไว้ว่า ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3-6 คน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม

ให้ความสนใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ซึ่งมักจะเป็นมิติที่ถูกมองข้ามหรือละเลย ซึ่งความรู้สึกของผู้เรียนต่อตนเอง ต่อครู ต่อโรงเรียนและเพื่อนร่วมชั้นมีผลต่อการเรียนมาก การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่นิยมใช้ทั่วไปในปัจจุบันมีหลายรูปแบบ ซึ่ง (Slavin, 1990) ได้จำแนกไว้ว่ามี 8 รูปแบบ ดังนี้

1. Student Team Achievement Division (STAD) เป็นการจัดการเรียนรู้โดยมีสมาชิกกลุ่ม 4 คน คละความสามารถ จากนั้นทำงานที่ได้รับมอบหมายจากครูผู้สอน โดยให้ทุกคนในกลุ่มช่วยเหลือกันและกัน นักเรียนต่างคนต่างทำข้อสอบ แล้วเอาคะแนนของทุกคนมารวมเป็นคะแนนกลุ่ม

2. Team Games Tournament (TGT) เป็นการจัดการเรียนรู้โดยทำกิจกรรมกลุ่มแข่งขัน จัดกลุ่มลักษณะเดียวกับ STAD แต่เมื่อหลังจากครูสอนเสร็จแล้ว แต่ละกลุ่มจะต้องเตรียมสมาชิกให้พร้อมสำหรับการแข่งขันตอบคำถาม โดยมีการช่วยเหลือกันในกลุ่มก่อนแข่งขันจริง

3. Team Assisted Individualization (TAI) เป็นการจัดการเรียนรู้โดยทำกิจกรรมกลุ่มในรูปแบบของการนำ STAD และ TGT มาปรับเข้าด้วยกัน โดยให้นักเรียนที่เก่งสอนเพื่อนจากนั้นครูจะทำการทดสอบเด็กโดยไม่มีการช่วยเหลือกันลักษณะคล้ายกับการแข่งขันตอบคำถาม

4. Cooperative Integrated Reading and Composition (CIRC) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ครูให้นักเรียนจับคู่กันแล้วแยกสอนทีละกลุ่ม ขณะสอนกลุ่มหนึ่ง กลุ่มที่เหลือจะทำกิจกรรมกับคู่ของตนเอง

5. Jigsaw I เป็นการจัดการเรียนรู้โดยให้นักเรียนจัดกลุ่มความสามารถ โดยส่งสมาชิกของกลุ่มตนเองไปเรียนร่วมกับกลุ่มอื่น แล้วกลับมาสรุปองค์ความรู้ให้กลุ่มตนเอง

6. Jigsaw II เป็นการผสมผสานระหว่าง Jigsaw I และ STAD โดยแบ่งกลุ่มความสามารถ จากนั้นให้นักเรียนสอบถามความสนใจของสมาชิกแต่ละกลุ่มในหัวข้อที่จะศึกษา นักเรียนที่สนใจหัวข้อเดียวกันจะแยกออกไปประชุม ค้นคว้า อภิปราย แล้วกลับเข้ากลุ่มเดิมของตนเองเพื่อสรุปความรู้ที่ได้รับให้เพื่อนฟัง

7. Learning Together เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีการแบ่งกลุ่มความสามารถ จากนั้นให้ทุกคนทำงานที่ได้รับมอบหมาย โดยให้สมาชิกในกลุ่มช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผลงานของกลุ่มจะเป็นคะแนนรวมของทุกคนในกลุ่ม

8. Group Investigation เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยแบ่งกลุ่ม 2-6 คน แต่ละกลุ่มเลือกหัวข้อเรื่องที่ต้องการค้นคว้า สมาชิกในกลุ่มแบ่งงานกันทำ จากนั้นนำเสนอผลงานหรือรายงานหน้าชั้นเรียน ซึ่งใช้การตัดสินใจหรือให้คะแนนเป็นกลุ่ม

จากการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นสิ่งสำคัญที่เป็นหัวใจหลักของการจัดการเรียนรู้ คือ 1. การแบ่งกลุ่มที่จำเป็นต้องลดความรู้ ความสามารถกัน โดยจะมีสมาชิกระหว่าง 2-6 คน 2. การช่วยเหลือกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม ทุกคนต้องทำตามหน้าที่ของตนเองที่ได้รับ เช่น การปรึกษาหรือประชุมร่วมกับสมาชิกของกลุ่มอื่นเพื่อนำความรู้มาให้กลุ่มตนเอง หรือการแข่งขันเพื่อนำชัยชนะมาสู่กลุ่มตนเอง

ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มแข่งขัน

Team Games Tournament (TGT) การเรียนแบบนี้ถูกพัฒนาโดย สลาบินและคณะ Slavin (1990) จากแบบ Student Team Learning (STL) เพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะวิชาทั่วไป และทุกระดับการศึกษา วิธีนี้จัดกลุ่มเช่นเดียวกับ STAD หลังจากครูสอนบทเรียนแต่ละบทแล้ว ต้องเตรียมสมาชิกทุกคนในกลุ่มให้พร้อมสำหรับ การแข่งขันตอบคำถามที่ครูจะมีขึ้นในวันต่อไป โดยมีการช่วยสอนและถามกันในกลุ่มตามเนื้อหาในเอกสารที่ครูแจกให้

โดยปกติการแข่งขันจะมีสัปดาห์ละครั้ง ประกอบด้วยคำถามสั้น ๆ เกี่ยวกับบทเรียนที่ครูแจกไปแล้ว และที่ปรากฏในเอกสาร ใช้เวลาแข่งขันครั้งละประมาณ 45 นาที ในการแข่งขันครูจะคัดเลือกนักเรียนที่มีผลการเรียนในระดับเดียวกันแข่งขันกัน โดยให้นักเรียนที่ได้คะแนนสูงสุด 3 คนแรกในการแข่งขันครั้งก่อนได้แข่งขันก่อน และคนที่ได้คะแนนรองลงไปแข่งขันกันชุดละ 3 คน ตามลำดับ คะแนนที่สมาชิกในแต่ละกลุ่มทำได้จะนำมารวมเป็นคะแนนของกลุ่ม เมื่อเสร็จการแข่งขันแต่ละครั้ง ครูจะลงประกาศชมเชยผู้ที่ทำคะแนนได้สูงสุด และกลุ่มที่ทำคะแนนได้มากที่สุด

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2546) ได้ให้ความหมายเอาไว้ว่า TGT เป็นการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมืออีกวิธีหนึ่งคล้ายกันกับเทคนิค STAD ที่แบ่งผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน ออกเป็นกลุ่มเพื่อทำงานร่วมกัน กลุ่มละประมาณ 4-5 คน โดยกำหนดให้สมาชิกของกลุ่มได้แข่งขันกัน ในเกมการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้แล้ว ทำการทดสอบความรู้โดยการใช้เกมการแข่งขัน คะแนนที่ได้จากการแข่งขันของสมาชิกแต่ละคนเป็นการแข่งขันตัวต่อตัวกับทีมอื่น นำเอามาบวกเป็นคะแนนรวมของทีม ผู้สอนจะต้องใช้เทคนิคการเสริมแรง เช่น รางวัล คำชมเชย เป็นต้น ดังนั้นสมาชิกกลุ่มจะต้องมีการกำหนดเป้าหมายร่วมกันช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อความสำเร็จของกลุ่ม

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และคณะ (2545) ได้สรุปเกี่ยวกับ TGT ไว้ดังนี้ การเรียนแบบร่วมมือเทคนิคทีมเกมแข่งขัน คือ การจัดรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคการสอนโดยแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มที่มีการลดกันระหว่างความสามารถ เพศ หรือเชื้อชาติ แล้วให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหา รวมทั้งส่งตัวแทนผู้เรียนเข้าแข่งขันระหว่างผู้เรียน หากกลุ่มใดได้คะแนนรวมสูงสุดจะ

ได้รับเกียรติบัตรและรางวัล การเรียนแบบร่วมมือเทคนิคทีมเกมแข่งขันที่เพิ่มการเล่นเกมเข้าไป ทำให้เกิดความตื่นตัวขึ้น ผู้ร่วมทีมช่วยกันและกัน สำหรับก่อนการแข่งขันผู้เรียนทุกคนในทีมจะช่วยกันศึกษาจากใบงาน และอธิบายโจทย์ปัญหาให้แก่กัน แต่ในขณะที่มีการแข่งขันจะไม่สามารถช่วยกันได้

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขันผู้วิจัยสรุปได้ว่า เป็นการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือรูปแบบหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะเด่น คือ มีการแข่งขันซึ่งสร้างความตื่นตัวและกระตุ้นการเรียนรู้ เน้นการทำงานเป็นทีม สร้างความสามัคคี โดยแข่งขันกันเป็นกลุ่ม ซึ่งคู่แข่ง ความสะดวก ความสะดวก โดยแข่งเป็นรอบ แต่ละรอบนั้นจะเป็นการแข่งขันในระดับความสามารถที่ใกล้เคียงกัน จากนั้นนำคะแนนมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่มของตนเอง ผู้ชนะในแต่ละอันดับได้รับรางวัล

องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน

กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ (2544) ได้อธิบายการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม (Team Games Tournament หรือ TGT) เป็นรูปแบบการสอนที่มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน คล้ายกับ STAD จะมีความแตกต่างกันเล็กน้อยในขั้นตอนที่ 3 รายละเอียดในการดำเนินกิจกรรม มีดังนี้

1. การนำเสนอบทเรียน (Class Presentation) นำเสนอความคิดรวบยอดใหม่หรือบทเรียนใหม่ โดยการบรรยายจากครูผู้สอนหรืออภิปรายโดยใช้สื่อวิทัศน์และสื่ออื่น ๆ ในการนำเสนอความคิดรวบยอดหรือบทเรียน

2. การจัดทีม (Team) จัดนักเรียนเป็นกลุ่ม ๆ ละประมาณ 4-5 คน โดยสมาชิกของกลุ่มจะต้องมีเพศ และความสามารถต่างกัน เพื่อร่วมกันศึกษาเนื้อหาและปฏิบัติกิจกรรมตามกติกาของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เช่น เป็นผู้อ่าน เป็นผู้หาคำตอบ เป็นผู้สนับสนุน เป็นผู้จัดบันทึก เป็นต้น สมาชิกทุกคนในกลุ่มต้องช่วยเหลือกันเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ และสมาชิกทุกคนจะต้องพยายามทำให้ดีที่สุดเพื่อความสำเร็จร่วมกันของทีม เพื่อความสัมพันธ์อันดีต่อกัน เพื่อความภูมิใจและเพื่อให้ได้รับการยอมรับ

3. การแข่งขัน/การทดสอบ ในขณะที่รูปแบบ TGT ใช้การแข่งขัน STAD จะใช้การทดสอบย่อยเพื่อวัดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว

4. การยอมรับความสำเร็จของทีม (Team Recognition) ทั้งรูปแบบ TGT รูปแบบ STAD เมื่อเสร็จการแข่งขันหรือทดสอบ จะนำคะแนนของแต่ละคนในกลุ่มมารวมเป็นคะแนนของทีม และหาค่าเฉลี่ยทีมที่มีคะแนนหรือค่าเฉลี่ยสูงที่สุด จะได้รับการยอมรับให้เป็นทีมที่ชนะเลิศ ทีมที่ได้อันดับรองลงมาและควรประกาศผลการแข่งขันหรือคะแนนทดสอบในที่สาธารณะ เช่น ติดบอร์ดประชาสัมพันธ์

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2545) สรุปองค์ประกอบสำคัญของการแข่งขันเป็นทีม TGT มี 5 ขั้นตอน คือ

1. การสอนในชั้นเรียน (Class Presentation) เป็นการนำเสนอเนื้อหาบทเรียนใหม่ผู้เรียนจะได้รับเนื้อหาที่ใช้สอนในชั่วโมงเรียน การสอนส่วนใหญ่เป็นการบรรยาย อภิปราย หรือเป็นการใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน TGT เน้นให้ผู้เรียนต้องมีความสนใจในเนื้อหาสาระ เพราะจะช่วยให้ทีมประสบผลสำเร็จในการแข่งขัน

2. ทีม (Teams) แต่ละทีมจะมีผู้เล่น 4-5 คน ในทีมจะมีความแตกต่างกันทั้งด้านความสามารถและเพศ ทีมมีหน้าที่สำคัญในการช่วยเตรียมตัวสมาชิกให้พร้อม เพื่อเล่นเกมหลังจากชั่วโมงสอน แต่ละทีมจะนัดกันศึกษาเนื้อหา และมีแบบฝึกหัดช่วยจนเข้าใจเนื้อหาทั้งหมด ทีม เป็นส่วนสำคัญในวิธี TGT คือ ทำให้ดีที่สุดเพื่อทีม จะให้การช่วยเหลือสนับสนุน และให้กำลังใจเพื่อนร่วมทีม สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ทำให้สมาชิกเกิดความรู้สึกร่วมกัน และเคารพซึ่งกันและกันนักเรียนมีความรู้สึกดีต่อกันมากขึ้น

3. เกม (Games) เป็นการตอบคำถามง่าย ๆ ในเนื้อหาที่เรียนในการเล่น เกม ผู้เรียนทั้งสามคนของแต่ละทีม จะมาแข่งขัน โดยการตอบคำถามง่าย ๆ จากเนื้อหาที่เรียนและแบบฝึกหัด คำถามพิมพ์ในการ์ด โดยเรียงลำดับคำถาม นักเรียนต้องเลือกบัตรขึ้นมาใบหนึ่ง แล้วตอบคำถามให้ตรงกับเลขบัตรคำถามนั้น ซึ่งมีการอนุญาตให้ผู้เล่นทำซึ่งกันและกัน ถ้าเห็นว่าคนที่ตอบคำถามตอบไม่ถูก

4. การแข่งขัน (Tournament) จัดการแข่งขันปลายสัปดาห์หรือหลังสอนเสร็จ โดยใช้เนื้อหาที่แต่ละทีมได้ศึกษาเรียนรู้มาแล้ว ในการแข่งขันวันแรกผู้สอนเป็นผู้จัดให้เรียนนั่งประจำโต๊ะแข่งขัน ซึ่งเรียงลำดับความสามารถคนที่ได้คะแนนมากอยู่โต๊ะที่ 1 คะแนนรองลงมาอยู่โต๊ะที่ 2 และ 3 ตามลำดับ เมื่อเวลาผ่านไป 1 สัปดาห์ ผู้เรียนสามารถเปลี่ยนโต๊ะได้โดยดูจากผลการแข่งขันครั้งก่อนๆ คือผู้ที่ได้คะแนนชนะเลิศ จะได้รับการเลื่อนขึ้นไปแข่งขันกับโต๊ะอื่น

5. จดหมายข่าว (Newsletters) การนำคะแนนโบนัสของสมาชิกแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนทีม แล้วหาค่าเฉลี่ยที่มีคะแนนสูงสุดได้รับการยอมรับให้เป็นทีมชนะเลิศหรือรองชนะเลิศ จัดเพื่อแสดงความยินดีกับทีมที่ชนะ และเป็นการให้กำลังใจ จดหมายข่าวจะออกสัปดาห์ละครั้ง เพื่อประกาศผลการแข่งขัน เน้นผลงานของทีมชนะ นอกจากนี้ผู้สอนจัดป้ายนิเทศหรือมอบรางวัลพิเศษ

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ร่วมมือแบบ TGT มีองค์ประกอบ 3 ประการ (เกษม วิจิโน, 2535, หน้า 17-18)

1. ทีม (Teams) แบ่งนักเรียนออกเป็น 4-5 กลุ่ม แต่ละกลุ่มจะมีนักเรียนหลากหลาย ทั้งเรื่องของระดับผลสัมฤทธิ์ เชื้อชาติ และเพศ โดยอุดมคติ แต่ละทีมจะมีผู้มีผลสัมฤทธิ์สูง 1 คน ปานกลาง

2 คน และต่ำ 1 คน อย่างไรก็ตามแต่ละกลุ่มต้องประมาณว่ามีความสามารถทางการเรียนพอ ๆ กัน ตลอดช่วงของการใช้ TGT สมาชิกจะสังกัดกลุ่มอย่างถาวร แต่ละกลุ่มจะได้รับการฝึกฝนที่เหมือนกันหรือสอนกัน และในกลุ่มจะช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทบทวนสิ่งที่ครูสอน

2. เกม (Games) เกมที่ใช้เป็นการฝึกทักษะ ซึ่งเน้นที่เนื้อหาหลักสูตรนักเรียนจะได้ตอบปัญหาเกมบนบัตร หรือเอกสารที่มีแต่ละทักษะ

3. การแข่งขันกันการแข่งขันกัน (Tournament) การฝึกในกลุ่มจะมีการแข่งขัน การแข่งขัน จะมีสัปดาห์ละ 1 ครั้งหรือ 2 ครั้ง โดยให้งานชนิดที่แต่ละกลุ่มต้องแข่งขันกัน แต่ละกลุ่มจะได้รับการประเมินคร่าว ๆ ในระดับผลสัมฤทธิ์ว่าทีมไหนจะได้คะแนนสูงสุด แต่ละคาบเรียนในปลายคาบเรียน นักเรียนหรือผู้เล่นทุกคนจะได้เปรียบเทียบคะแนนของแต่ละกลุ่มว่ากลุ่มใดคะแนนดีที่สุด ปานกลางหรือต่ำ กลุ่มใดคะแนนสูงสุด ได้ 6 คะแนน ปานกลาง 4 คะแนน และต่ำได้ 2 คะแนน คะแนนนี้จะบวกแยกคะแนนสมาชิกแต่ละคน และมีการบวกรวมกับครั้งก่อน ๆ แล้วจะมีการปรับวิธีการ และเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้กัน ผลคะแนนจะประกาศในลักษณะจดหมายข่าวสัปดาห์ละครั้ง

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน ประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 4 ประการ ดังนี้ 1. การนำเสนอบทเรียนเป็นการทบทวนบทเรียนและนำเสนอเนื้อหาที่จะเรียนในคาบเรียนนั้น 2. การจัดทีมโดยมีสมาชิก 3-5 คน สมาชิกในกลุ่มจะต้องคละเทศคละความรู้ คละความสามารถ 3. การแข่งขันเป็นการแข่งขันกันระหว่างกลุ่มในชั้นเรียน ซึ่งสมาชิกที่มีความสามารถใกล้เคียงจะทำการแข่งขันกันเพื่อนำชัยชนะมาสู่ทีมตนเอง 4. การมอบรางวัล เป็นการประกาศผลและมอบรางวัลให้กับทีมที่ชนะเลิศ รวมถึงให้กำลังใจกับทีมอื่น ๆ ในชั้นเรียน

วิธีการสอนของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน

ชลาวิน (Slavin, 1990) ได้พัฒนารูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้แบบ TGT ขึ้น ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

1. การนำเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้น (Class Presentation) โดยครูจะทำการสอนเนื้อหาของบทเรียนแก่นักเรียนพร้อมกันทั้งชั้น ซึ่งครูอาจจะใช้เทคนิควิธีการสอนรูปแบบใดนั้น ขึ้นอยู่กับลักษณะของเนื้อหาของบทเรียน และการตัดสินใจของครูเป็นสำคัญที่จะเลือกวิธีการสอนที่เหมาะสม การนำเสนอบทเรียนครูต้องใช้สื่อประกอบอย่างเพียงพอด้วย ในขั้นนี้ ครูควรกระตุ้นหรือชี้ให้นักเรียนเห็นความสำคัญโดยการแจ้งจุดประสงค์ และประโยชน์ของบทเรียน ชี้นำเสนอบทเรียนหรือชั้น

เสนอเนื้อหาเพื่อพัฒนาความคิดและหลักการนี้ ครูจะต้องให้ตัวอย่างที่น่าสนใจชัดเจน และสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของนักเรียน

2. การเรียนกลุ่มย่อย (Team Study) กลุ่มจะประกอบด้วยสมาชิกประมาณ 4 - 6 คน ซึ่งมีความสามารถแตกต่างกันทางการเรียน เพศ หน้าที่ที่สำคัญของกลุ่ม คือ การเตรียมสมาชิกของกลุ่มให้มีความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาที่เรียน หลังจากที่ครูนำเสนอเนื้อหาต่อนักเรียนทั้งชั้น การเรียนกลุ่มย่อยคือสมาชิกในกลุ่มส่งเสริม และสนับสนุนซึ่งกันและกัน ซึ่งมีจุดที่น่าสนใจ 5 ประการ

2.1 ความยืดหยุ่นภายในกลุ่มนักเรียน สมาชิกในกลุ่มรักและศรัทธาซึ่งกันและกัน นักเรียนได้รับการเสริมแรงให้ทำงานที่มีผลงานจากการที่ทุกคนร่วมกัน ตระหนักถึงบทบาทของตนเองในกลุ่มโดยทำงานอย่างเข้มแข็ง

2.2 บทบาทของสมาชิกในกลุ่มนักเรียนทุกคนในกลุ่มมีบทบาทที่ชัดเจน เช่น คนอ่าน คนบันทึก คนรายงาน คนจับเวลา คนตรวจเช็ค คนประสานงานกับกลุ่มอื่น เป็นต้น

2.3 ความรับผิดชอบ กลุ่มรับผิดชอบต่องานส่วนบุคคลหรืองานกลุ่มมากขึ้นเพียงใด การช่วยเหลือเพื่อนนักเรียนให้เรียนรู้บรรยากาศในห้องเรียน และภายในกลุ่มมีลักษณะของความช่วยเหลือซึ่งกันและกันมากกว่าการแข่งขัน

2.4 การช่วยเหลือ ครูติดตามความก้าวหน้าของกลุ่ม และให้ความช่วยเหลือเมื่อกลุ่มหรือเพื่อนบุคคลในกลุ่มแก้ปัญหาไม่ได้ การช่วยเหลือของครูช่วยให้นักเรียนแก้ปัญหาได้หรือครูแก้ปัญหาแล้วบอกวิธีคิดคำตอบแก่นักเรียนเสียเอง ครูทำบันทึกผลงานของกลุ่ม วิธีแก้ปัญหา และวิธีการทำงานให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มแล้วแจ้งให้ทุกคนทราบ

2.5 การอภิปรายและสอนเพิ่มเติม ครูสอนเพิ่มเติมหรือสรุปใจความสำคัญหรือครูทำการสอนทักษะกระบวนการกลุ่ม เพื่อเพิ่มความยืดหยุ่น และมีประสิทธิภาพของกลุ่ม

3. การเล่นเกมแข่งขันทางวิชาการ (Game Tournament) เป็นการแข่งขันตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาของบทเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจบทเรียน เกมประกอบด้วยผู้เล่น 3 - 5 คน ซึ่งแต่ละคนจะเป็นตัวแทนของกลุ่มย่อยแต่ละกลุ่ม การกำหนดนักเรียนเข้ากลุ่มเล่นเกมจะยึดหลักนักเรียนที่มีความสามารถเท่าเทียมกันแข่งขันกัน โดยนักเรียนทุกคนเข้าโต๊ะเกม ซึ่งนักเรียนเก่งของแต่ละกลุ่มแข่งขันกัน นักเรียนปานกลางของแต่ละกลุ่มแข่งขันกัน และนักเรียนอ่อนของแต่ละกลุ่มแข่งขันกันในโต๊ะที่จัดไว้ เพื่อให้ผู้ที่มีความสามารถใกล้เคียงกันแข่งขันกัน

4. ยกย่องทีมที่ประสบผลสำเร็จ (Team Recognition) รวบรวมบัตรสะสมของสมาชิกแต่ละคน เพื่อคิดคะแนนโบนัส นำคะแนนโบนัสของสมาชิกมาหาค่าเฉลี่ยเทียบกับเกณฑ์ เพื่อยกย่องทีมที่ประสบผลสำเร็จรับเกียรติบัตร

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิค TGT (เกษม วิจิโน, 2535)

1. การนำเสนอบทเรียนต่อนักเรียนทั้งชั้น

1.1 ครูทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนโดยการอภิปรายซักถาม

1.2 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้

1.3 นำเข้าสู่บทเรียน เพื่อให้นักเรียนมีความพร้อมและเร้าความสนใจที่จะเรียน

โดยการเลือกใช้กิจกรรมต่าง ๆ เช่น การอภิปรายซักถาม ใช้ภาพเป็นสื่อประกอบ เป็นต้น

2. การเรียนกลุ่มย่อย

2.1 แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน โดยศิลปะและความสามารถซึ่ง ในกลุ่มจะประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน ในอัตราส่วน 1:2:1 โดยใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาคเรียนที่ผ่านมาจัดกลุ่มนักเรียน

2.2 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมารับใบความรู้และใบงาน

2.3 นักเรียนภายในกลุ่มช่วยกันศึกษาใบความรู้ และร่วมกันทำใบงาน

สมาชิกคนที่ 1 มีหน้าที่อ่านคำถามและแยกประเด็นที่โจทย์กำหนดหรือ สิ่งที่เป็นประเด็นสำคัญของคำถาม

สมาชิกคนที่ 2 วิเคราะห์หาแนวทางตอบคำถามอธิบายให้ได้มาซึ่งแนวคำตอบหรืออธิบายให้ได้มาซึ่งคำตอบที่โจทย์ถาม

สมาชิกคนที่ 3 รวบรวมข้อมูลและเขียนคำตอบ

สมาชิกคนที่ 4 สรุปขั้นตอนทั้งหมดตรวจคำตอบ

2.4 ครูสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนแต่ละกลุ่ม และกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนร่วมมือกันทำแบบฝึกหัดช่วยเหลือซึ่งกันและกันช่วยอธิบายจนเข้าใจ ผลสำเร็จของกลุ่มนั้นจะขึ้นอยู่กับสมาชิกแต่ละคนภายในกลุ่ม ดังนั้นทุกคนต้องร่วมมือกัน

2.5 เมื่อนักเรียนทำใบงานเสร็จแล้วมารับใบเฉลยไปตรวจใบงานที่ได้ทำไปแล้ว

2.6 ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายและสรุป

สมาชิกคนที่ 1 มีหน้าที่อ่านคำถาม และแยกประเด็นที่โจทย์กำหนดหรือสิ่งที่เป็นประเด็นสำคัญของคำถาม

สมาชิกคนที่ 2 วิเคราะห์หาแนวทางตอบคำถามอธิบายให้ได้มาซึ่งแนวคำตอบหรืออธิบายให้ได้มาซึ่งคำตอบที่โจทย์ถาม

สมาชิกคนที่ 3 รวบรวมข้อมูลและเขียนคำตอบ

สมาชิกคนที่ 4 สรุปขั้นตอนทั้งหมดตรวจคำตอบ

3. การแข่งขันเกมทางวิชาการ

3.1 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม ซึ่งมีความสามารถแตกต่างกันแยกย้ายกันไปแข่งขันตามโต๊ะที่จัดไว้ตามความสามารถกลุ่มแข่งขันจะมีแผนผัง ดังนี้

โต๊ะหมายเลข 1 เป็นโต๊ะแข่งขันสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถในระดับเก่ง

โต๊ะหมายเลข 2 เป็นโต๊ะแข่งขันสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถในระดับปานกลาง

โต๊ะหมายเลข 3 เป็นโต๊ะแข่งขันสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถในระดับปานกลาง

โต๊ะหมายเลข 4 เป็นโต๊ะแข่งขันสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถในระดับอ่อน

3.2 ดำเนินการแข่งขันตามขั้นตอน

3.2.1 ครูแจกของคำถามให้ทุกโต๊ะ

3.2.2 ครูชี้แจงให้นักเรียนทราบว่าทุกคนจะผลัดกันเป็นผู้อ่านคำถาม และผู้อ่านคำถามมีหน้าที่อ่านคำถาม และให้คะแนนผู้ที่ตอบถูกต้องตามลำดับผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดในแต่ละโต๊ะจะได้คะแนนเพิ่ม 10 คะแนน ผู้ที่ได้คะแนนรองอันดับ 1 จะได้คะแนนเพิ่ม 8 คะแนน ผู้ที่ได้คะแนนรองอันดับ 2 จะได้คะแนนเพิ่ม 6 คะแนน ผู้ที่ได้คะแนนรองอันดับ 3 จะได้คะแนนเพิ่ม 4 คะแนน

4. การยกย่องทีมที่ประสบผลสำเร็จ นักเรียนที่ไปทำการแข่งขันกลับเข้ากลุ่มเดิม นำคะแนนการแข่งขันของแต่ละคนมารวมเป็นคะแนนของกลุ่ม ครูแจ้งผลการแข่งขันพร้อมกับกล่าวชมกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542, หน้า 37) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ เทคนิคการแข่งขันเกมเป็นทีม (TGT) มีดังนี้

1. ครูนำเสนอบทเรียนหรือข้อความรู้ใหม่แก่ผู้เรียน โดยอาจนำเสนอด้วยสื่อการเรียนการสอนที่น่าสนใจหรือใช้การอภิปรายทั้งห้องเรียน โดยครูเป็นผู้ดำเนินการ
2. แบ่งกลุ่มนักเรียนโดยจัดให้ความสามารถและเพศ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิก 4 - 5 คน (เรียกกลุ่มนี้ว่า Study Group หรือ Home Group) กลุ่มเหล่านี้จะศึกษาบททวนเนื้อหาข้อความที่ครูนำเสนอ สมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถสูงกว่าจะช่วยเหลือสมาชิกที่มีความสามารถน้อยกว่า เพื่อเตรียมกลุ่มสำหรับการแข่งขันในช่วงท้ายสัปดาห์หรือท้ายบทเรียน
3. จัดการแข่งขัน โดยจัดโต๊ะแข่งขันและทีมแข่งขัน (Tournament Teams) ที่มีตัวแทนของแต่ละกลุ่ม (ตามข้อ 2) ที่มีความสามารถใกล้เคียงมารวมแข่งขันกันตามรูปแบบและกติกาที่กำหนด ข้อคำถามที่ใช้ในการแข่งขันจะเป็นคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว และมีการฝึกฝนเตรียมพร้อมในกลุ่มมาแล้ว ควรให้ทุกโต๊ะเริ่มแข่งขันพร้อมกัน
4. ให้ค่าคะแนนการแข่งขัน โดยให้จัดลำดับคะแนนผลการแข่งขันในแต่ละโต๊ะจะกลับเข้ากลุ่มเดิม (Study Group) ของตน
5. นำคะแนนการแข่งขันของแต่ละทีมมารวมกันเป็นคะแนนของทีม ทีมที่ได้คะแนนรวม

หรือค่าเฉลี่ยสูงสุดจะได้รับรางวัล

ศุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2545, หน้า 165-166) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคการแข่งขันเป็นทีม (TGT) ดังนี้

1. ขั้นเตรียมเนื้อหา ประกอบด้วย
 - 1.1 การจัดเตรียมเนื้อหาสาระ ผู้สอนจัดเตรียมเนื้อหาสาระ หรือเรื่องที่จะให้เรียนได้เรียนรู้
 - 1.2 การจัดเตรียมเกม ผู้สอนจะต้องจัดเตรียมคำถามง่าย ๆ ซึ่งเป็นคำถามจากเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนเรียนรู้ วิธีการให้คะแนนโบนัสในการเล่นกรวมทั้งสื่ออุปกรณ์การเรียนรู้ เช่น ใบงาน ใบความรู้ ชุดคำถาม กระจาดคำตอบ กระจาดบันทึกคะแนน เป็นต้น
2. ขั้นจัดทีม ผู้สอนจัดทีมผู้เรียนโดยให้คะแนนทั้งเพศ และความสามารถทีมละประมาณ 4-5 คน เช่น ทีมที่มีสมาชิก 4 คน อาจประกอบด้วยชาย 2 คน หญิง 2 คน เป็นคนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน เป็นต้น เพื่อเรียนรู้โดยปฏิบัติกิจกรรมตามคำสั่งหรือใบงานที่กำหนดไว้
3. ขั้นการเรียนรู้ ประกอบด้วย
 - 3.1 ผู้สอนแนะนำวิธีการเรียนรู้
 - 3.2 ทีมวางแผนการเรียนรู้และการแข่งขัน
 - 3.3 สมาชิกในแต่ละทีมร่วมกันปฏิบัติกิจกรรมตามคำสั่งหรือใบงาน
 - 3.4 กลุ่มหรือทีมเตรียมความพร้อมให้กับสมาชิกในกลุ่มทุกคน เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในบทเรียนและพร้อมที่จะเข้าสู่สนามแข่งขัน
 - 3.5 แต่ละทีมทำการประเมินความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของสมาชิกในทีม โดยอาจตั้งคำถามขึ้นมาเอง โดยให้สมาชิกของทีมทดลองตอบคำถาม
 - 3.6 สมาชิกของทีมช่วยกันอธิบายเพิ่มเติมในประเด็นที่บางคนยังไม่เข้าใจ
4. ขั้นการแข่งขัน ผู้สอนจัดการแข่งขัน ประกอบด้วย
 - 4.1 ผู้สอนแนะนำการแข่งขันให้ผู้เรียนทราบ
 - 4.2 จัดผู้เรียนหรือสมาชิกตัวแทนของแต่ละทีมเข้าประจำโต๊ะการแข่งขัน
 - 4.3 ผู้สอนแนะนำเกี่ยวกับเกม โดยอธิบายจุดประสงค์และกติกาของการเล่นเกม
 - 4.4 สมาชิกหรือผู้เรียนทุกคนเริ่มเล่นเกมพร้อมกัน ด้วยชุดคำถามที่เหมือนกัน ผู้สอนเดินตามโต๊ะการแข่งขันต่าง ๆ เพื่อตอบปัญหาข้อสงสัย
 - 4.5 เมื่อการแข่งขันจบลง ให้แต่ละโต๊ะตรวจคะแนน จัดลำดับผลการแข่งขันและให้หาค่าคะแนนโบนัส

4.6 ผู้เข้าร่วมแข่งขันกลับไปเข้าทีมเดิมของตน พร้อมนำคะแนนโบนัสไปด้วย

4.7 ทีมนำคะแนนโบนัสของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนรวมของทีม อาจจะหาค่าเฉลี่ยหรือไม่ก็ได้ ทีมที่ได้คะแนนรวมสูงสุดจะได้รับการยอมรับว่าเป็นทีมชนะเลิศ และรองชนะเลิศตามลำดับ

5. ขึ้นยอมรับความสำเร็จของทีม ผู้สอนประกาศผลการแข่งขัน และเผยแพร่ให้บุคคลอื่นทราบด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ปิดประกาศที่บอร์ด ลงข่าวหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น จดหมายข่าว ประกาศหน้าเสาธง เป็นต้น รวมทั้งมอบรางวัลยกย่อง ชมเชย

วัชรมา เล่าเรียนดี (2547, หน้า 16) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคการแข่งขันเกมเป็นทีม (TGT) มีดังนี้

1. ขึ้นสอน ครูสอนบทเรียนใช้เวลา 1 - 2 ครั้ง/ชั่วโมง
2. ขึ้นกิจกรรมกลุ่ม ร่วมกันศึกษาฝึกปฏิบัติตามใบงานใช้เวลา 1 - 2 ครั้ง/ชั่วโมง
3. ขึ้นการแข่งขัน ตอบปัญหาระหว่างกลุ่มใหม่ที่จัดขึ้น ใช้เวลา 1 ชั่วโมง ทีมละ 4 - 5 คน

ตามจำนวนของนักเรียนในห้อง

4. ขึ้นให้รางวัลกลุ่มคะแนนกลุ่มคำนวณได้จากคะแนนพัฒนาของสมาชิกร่วมกัน

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการสอนเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การสอนโดยใช้เทคนิคเกมกลุ่มแข่งขันนั้นมี 4 ขั้นตอนคือ การนำเสนอบทเรียนเป็นการนำเสนอเรื่องราวที่ครูผู้สอนต้องการสอนในคาบนั้น ๆ การจัดทีมที่มีการลดความสามารถกันในกลุ่มมีจำนวนสมาชิกในกลุ่มระหว่าง 4-5 คน การแข่งขัน เป็นแข่งขันระหว่างกลุ่มในชั้นเรียนโดยสมาชิกที่มีความสามารถใกล้เคียงกันจะต้องออกมาแข่งขันกันเพื่อนำชัยชนะมาสู่กลุ่มตนเอง การยกย่องผลสำเร็จ เป็นการประกาศผลการแข่งขันและมอบรางวัลให้กับทีมที่ได้รับชัยชนะและให้กำลังใจกับทีมอื่น ๆ ในชั้นเรียน ซึ่งสิ่งที่เป็นหัวใจสำคัญคือการแข่งขันโดยกิจกรรมที่ใช้หรือเนื้อหาที่ใช้ในการแข่งขันนั้นต้องเป็นเนื้อหาที่ผู้เรียนนั้นเรียนมาแล้ว และเกมที่เลือกใช้นั้นต้องสอดคล้องกับเนื้อหาเช่นเดียวกัน ในส่วนของขั้นการยกย่องความสำเร็จ ควรมอบรางวัลให้ทุกอันดับเพื่อเป็นขวัญกำลังใจให้กับผู้เรียนทุกคน

ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน

การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT เป็นเทคนิคที่ดีของการเรียนแบบร่วมมือในการช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้โดยนักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ ทุกขั้นตอนด้วยการช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน จึงก่อให้เกิดผลดีหลายประการดังนี้ (นิศยา เจริญนิเวศกุล, 2545, หน้า 143)

1. กระตุ้นให้นักเรียนสนใจในการเรียนอย่างต่อเนื่อง กระตุ้นหรือรื้อฟื้นในการค้นคว้าหาความรู้และทบทวนบทเรียนให้เข้าใจ จึงทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น
2. ส่งเสริมสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล เนื่องจากนักเรียนจะบรรลุเป้าหมายของการเรียนรู้ และได้รับรางวัลจากการเล่นเกมนการแข่งขันทางวิชาการก็ต่อเมื่อสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มไปถึงเป้าหมายเช่นเดียวกัน ดังนั้น นักเรียนจะต้องช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน สร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน มีการให้กำลังใจ กระตุ้นและส่งเสริมเพื่อนทุก ๆ คนให้มีความรู้ความเข้าใจในบทเรียน เพื่อที่จะทำคะแนนสะสมได้ดีในการเล่นเกมนการแข่งขันตอบปัญหาทางวิชาการ อันจะนำไปสู่ความสำเร็จ และบรรลุเป้าหมายร่วมกัน
3. สร้างเสริมบรรยากาศในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี เนื่องจากนักเรียนมีการช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ยอมรับและวางใจซึ่งกันและกัน มีการเล่นเกมนการแข่งขันตอบปัญหาทางวิชาการ เพื่อสะสมคะแนนความสามารถของกลุ่มที่ไม่เน้นการแพ้-ชนะ เพียงแต่นักเรียนทุกคนในกลุ่มจะร่วมแรงร่วมใจกันทำคะแนนสะสมให้ได้ถึงเกณฑ์ตามที่กำหนดเท่านั้น จึงทำให้นักเรียนมีความสุขกับการเรียน และมีความสุขกับเกมทางวิชาการ
4. กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นตนเองและตระหนักถึงคุณค่าของตนเองเนื่องจากเทคนิคนี้มีเกมการแข่งขันตอบปัญหาทางวิชาการ นักเรียนได้เล่นเกมกับสมาชิกกลุ่มอื่น ๆ ที่มีความสามารถใกล้เคียงกัน ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นักเรียนเก่งหรืออ่อนก็มีโอกาสทำคะแนนให้กับกลุ่มตัวเองได้เท่าเทียมกัน จึงทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ มั่นใจ และตระหนักถึงคุณค่าของตนเองที่เป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จกลุ่ม
5. พัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น เป้าหมายที่สำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค TGT นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะการร่วมมือและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สิ่งนี้เป็นทักษะที่สำคัญของสังคมที่เราต้องทำงานร่วมกันภายใต้ระบบที่ทุกคนต้องพึ่งพาซึ่งกันและกัน และฝึกให้นักเรียนรู้จักปรับตัว เพื่อให้สามารถทำงานในสังคมภายนอกได้อย่างมีความสุข
6. ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสามารถในการแก้ปัญหาและความรับผิดชอบ เนื่องจากกิจกรรมการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกมตอบปัญหาทางวิชาการ ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเองและเพื่อนร่วมกลุ่ม และขณะที่เล่นเกมนักเรียนจะต้องคิดคำนวณ คิดแก้ปัญหา เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่จะตอบปัญหานั้น เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสามารถในการแก้ไขปัญหา
7. ลดปัญหาวิจัยในชั้นเรียน เนื่องจากสมาชิกทุกคนในกลุ่มมีหน้าที่ และความรับผิดชอบ ในความสำเร็จของกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็การทำงานที่ได้รับมอบหมายร่วมกันหรือการร่วมกันในกิจกรรมการแข่งขันตอบปัญหาทางวิชาการ ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้นในกลุ่ม การขาด

เรียนและพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงจะไม่ปรากฏในชั้นเรียนตัวเอง จึงทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ มั่นใจ และตระหนักถึงคุณค่าของตนเองที่เป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จกลุ่ม

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับประโยชน์ของเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน ผู้วิจัยสรุปได้ว่า เทคนิคเกมกลุ่มแข่งขันนั้น เป็นเทคนิคที่กระตุ้นการเรียนรู้สร้างความกระตือรือร้นในการเรียน กระตุ้นให้นักเรียนสนใจในการเรียนอย่างต่อเนื่อง สร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล เนื่องจาก นักเรียนจะบรรลุเป้าหมาย และได้รับรางวัลจากการเล่นเกมการแข่งขันก็ต่อเมื่อสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มไปถึงเป้าหมายเช่นเดียวกัน เสริมสร้างบรรยากาศเนื่องจากนักเรียนมีการช่วยเหลือพึ่งพา ซึ่งกันและกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ขอมริบและวางใจซึ่งกันและกัน กระตุ้นให้นักเรียน เกิดความเชื่อมั่นตนเองและตระหนักถึงคุณค่าของตนเอง พัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสามารถในการแก้ปัญหาและความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและกลุ่ม ของตนเอง

การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่ผสมผสานระหว่างวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน โดยมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียนทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน โดยให้ความสำคัญกับการสื่อสารในสภาพจริง โดยผู้เรียนต้องใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบริบทนั้น ๆ เป็นการเชื่อมโยงกันระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะการใช้ภาษา และความสามารถในการสื่อสารผ่านการทำกิจกรรมการแข่งขันระหว่างกลุ่มในชั้นเรียน เน้นการทำงานแบบร่วมมือกัน ช่วงสร้างความสามัคคีในกลุ่ม และให้นักเรียนรู้บทบาทหน้าที่ของตนเองในกลุ่ม ในส่วนการแข่งขันกันเป็นกลุ่ม ดำเนินการแข่งขันเป็นรอบ แต่ละรอบนั้นจะเป็นการแข่งขันในระดับความสามารถที่ใกล้เคียงกัน จากนั้นนำคะแนนมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่มของตนเอง กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้รับการยกย่องและรางวัลจากครูผู้สอน

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นการทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้วหรือการเกริ่นนำเข้าสู่เนื้อหาใหม่โดยใช้กิจกรรม เพลง วิดีโอ หรือกิจกรรมที่น่าสนใจ เป็นการเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่เนื้อหาหลัก
2. ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ เป็นการนำเสนอ คำศัพท์ เนื้อหา ประโยค โครงสร้าง ไวยากรณ์ ผ่านการรับชมวิดีโอ การยกตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง เป็นต้น
3. ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก เป็นการฝึกปฏิบัติของผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมกลุ่มย่อย ซึ่งในกลุ่มย่อยจะประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 3-5 คน ที่แบ่งโดยศิลปะ ละคร ความรู้และความสามารถกัน จากนั้นดำเนินการฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาภายในกลุ่มย่อยของตนเอง เช่น การถาม-ตอบ ทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน เป็นต้น
4. ขั้นที่ 4 การนำไปใช้ เป็นการปฏิบัติจริงของผู้เรียน โดยนำเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขันเข้ามาบูรณาการร่วมกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กลุ่มย่อยเดิมที่แบ่งโดยศิลปะและความสามารถ จากนั้นแข่งขันกันตอบคำถามกับกลุ่มอื่น ๆ ในชั้นเรียน โดยในแต่ละรอบทุกกลุ่มจะต้องส่งตัวแทนที่มีความสามารถใกล้เคียงกันออกมาแข่งขันกันโดยใช้ทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ จากนั้นเก็บคะแนนตัวแทนของแต่ละกลุ่มที่แข่งขันแล้วนำมารวมเป็นคะแนนกลุ่ม
5. ขั้นที่ 5 การสรุปผล เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนร่วมกับนักเรียน สรุปบทเรียนที่ได้ในคาบเรียนนั้น และประกาศผลทีมที่ได้คะแนนสูงสุดและมอบรางวัลให้กลุ่มที่ได้รางวัลชนะเลิศและรองชนะเลิศทุกลำดับ และกล่าวให้กำลังใจกับกลุ่มอื่น ๆ ในชั้นเรียน

ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) มีดังต่อไปนี้

1. พัฒนาทักษะการสื่อสารรอบด้าน (Communicative Competence) เน้นการสื่อความหมายผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ไม่ใช่แค่ท่องจำไวยากรณ์หรือคำศัพท์อย่างเดียว ส่งเสริมการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ให้สัมพันธ์กัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฟังและการพูด ผู้เรียนจะได้เรียนรู้การใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบริบททางสังคมและสถานการณ์ต่าง ๆ
2. สร้างความมั่นใจและลดความกังวลในการใช้ภาษา (Confidence and anxiety) ลดความกลัวการผิดพลาด ไม่เน้นการแก้ไขไวยากรณ์ที่ผิดในทันที แต่ให้ความสำคัญกับการสื่อสารที่ประสบความสำเร็จเป็นหลัก ทำให้ผู้เรียนกล้าที่จะลองผิดลองถูก มีกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดคุยและสื่อสารกับเพื่อนร่วมชั้นและครูผู้สอนบ่อยครั้งเมื่อผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จำลองที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง จะช่วยให้พวกเขามั่นใจในการนำไปใช้ในสถานการณ์จริงมากขึ้น

3. ส่งเสริมการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-Centered Approach) ผู้เรียนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ ผู้เรียนจะได้รับการสนับสนุนให้เป็นผู้รับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง กิจกรรมและเนื้อหาจะเชื่อมโยงกับชีวิตจริงและความสนใจของผู้เรียน ทำให้การเรียนรู้มีความน่าสนใจและมีแรงจูงใจ

4. เพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ (Increased Motivation) การนำเกมมาใช้ในกระบวนการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานและกระตือรือร้นมากขึ้น ลดความเบื่อหน่ายในการเรียนช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความมุ่งมั่นที่จะเรียนรู้และทำคะแนนให้ดีที่สุดเพื่อทีมของตนจะได้รับรางวัล

5. ส่งเสริมทักษะการทำงานร่วมกันและสังคม (Enhanced Collaboration and Social Skills) ผู้เรียนจะได้ทำงานร่วมกันในทีม ช่วยเหลือและอธิบายเนื้อหาให้เพื่อนร่วมทีมที่อาจยังไม่เข้าใจ ทำให้ผู้เรียนสื่อสารกันอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อวางแผนและแก้ปัญหา ผู้เรียนแต่ละคนในทีมจะรู้สึกถึงความรับผิดชอบในการทำให้ทีมประสบความสำเร็จ ซึ่งส่งเสริมการพึ่งพาอาศัยกันในบริบทที่ทุกคนมีความสามารถต่างกัน

6. พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Improved Academic Achievement) การเล่นเกมและการแข่งขันมักจะเกี่ยวข้องกับการทบทวนและประยุกต์ใช้ความรู้ ทำให้ผู้เรียนจดจำเนื้อหาได้ดีขึ้น ผู้เรียนไม่ได้นั่งฟังครูบรรยายเพียงอย่างเดียว แต่ต้องมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการทำกิจกรรมและตอบคำถาม ผู้เรียนต้องอธิบายหรือสอนเนื้อหาให้เพื่อนในทีม จะช่วยให้พวกเขามีความเข้าใจเนื้อหานั้นๆ อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

7. ลดความเหลื่อมล้ำและเพิ่มการมีส่วนร่วม (Reduced Disparities and Increased Participation) ผู้เรียนทุกคนไม่ว่าจะมีพื้นฐานความรู้มากน้อยเพียงใด ก็สามารถมีส่วนร่วมและสร้างประโยชน์ให้กับทีมได้ สมาชิกที่มีความสามารถสูงจะช่วยสอนและสนับสนุนเพื่อนในกลุ่ม

8. สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นบวก (Positive Learning Environment) บรรยากาศในชั้นเรียนที่มีความสนุกสนานและผ่อนคลายมากกว่าการเรียนการสอนแบบดั้งเดิมช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนและครูผู้สอน

ตารางที่ 4 การสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)	การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)	การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)
<p>ขั้นที่ 1 Warm up การเตรียมหรือนำเข้าสู่บทเรียน</p>	<p>ขั้นที่ 1 การนำเสนอบทเรียนใหม่</p>	<p>ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียนเป็นการทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้วหรือการเกริ่นนำเข้าสู่เนื้อหาใหม่โดยใช้กิจกรรม เพลง วิดีทัศน์ หรือกิจกรรมที่น่าสนใจ เป็นการเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่เนื้อหาหลัก</p>
<p>ขั้นที่ 2 Presentation การนำเสนอเนื้อหาหรือเรื่องที่เรียน</p>	<p>ขั้นที่ 2 การจัดทีม คณะเพศและความสามารถ</p>	<p>ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ คำศัพท์ เนื้อหา ประโยค โครงสร้าง ไวยากรณ์ ผ่านการรับชม วิดีทัศน์ การยกตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง เป็นต้น</p>
<p>ขั้นที่ 3 Practice การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร</p>	<p>ขั้นที่ 3 การแข่งขัน/ทดสอบด้วยคำถามง่าย ๆ โดยแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาแข่งขัน เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถใกล้เคียงกัน</p>	<p>ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก เป็นการฝึกปฏิบัติของผู้เรียนใช้กิจกรรมกลุ่มย่อยในกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 3-5 คน ที่แบ่งโดยคณะเพศ คณะความรู้และความสามารถกัน จากนั้นดำเนินการฝึกปฏิบัติกิจกรรม</p>

ตารางที่ 4 (ต่อ)

การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)	การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)	การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)
<p>ขั้นที่ 4 Production การนำไปใช้ การนำความรู้ที่ได้ศึกษาและฝึกปฏิบัติมาปฏิบัติจริง</p>	<p>ขั้นที่ 4 การยอมรับความสำเร็จของกลุ่ม เป็นการนำคะแนนแต่ละคนในกลุ่มรวมกันเพื่อเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มใดมีคะแนนมากที่สุดจะถูกยอมรับและประกาศว่าเป็นผู้ชนะ</p>	<p>ทางภาษาภายในกลุ่มย่อยของตนเอง เช่น การถาม-ตอบ ทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน เป็นต้น</p> <p>ขั้นที่ 4 การนำไปใช้ เป็นการปฏิบัติจริงของผู้เรียนโดยนำเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขันเข้ามาบูรณาการร่วมกัน ใช้กลุ่มย่อยเดิมที่แบ่งโดยคณะและความสามารถจากนั้นแข่งขันกันตอบคำถามกับกลุ่มอื่น ๆ ในชั้นเรียน เก็บคะแนนตัวแทนของแต่ละกลุ่มทุกคนแล้วนำมารวมเป็นคะแนนกลุ่ม</p>
<p>ขั้นที่ 5 Wrap up สรุป สรุปสิ่งที่ได้เรียน ไปแล้ว ทบทวนความรู้ต่าง ๆ ที่เรียนไปแล้ว</p>		<p>ขั้นที่ 5 การสรุปผล เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนร่วมกับนักเรียน สรุปบทเรียนที่ได้ในคาบเรียนนั้น และประกาศผลทีมที่ได้คะแนนสูงที่สุดและมอบรางวัลให้</p>

ทักษะภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การทำความเข้าใจหรือสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษนั้น จำเป็นต้องมี ความรู้ ความเข้าใจภาษาอังกฤษ ผ่านการพัฒนาทักษะต่าง ๆ เช่น การทำความเข้าใจ ในการฟัง ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ความสามารถในการอ่าน และการเขียน ตลอดจน เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ดังนั้น จึงต้องมุ่งพัฒนา เสียง คำศัพท์ โครงสร้าง บทสนทนา และ ทักษะการสื่อความหมายทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน

ความหมายของทักษะการฟัง

นักภาษาศาสตร์หลายท่านให้ความเห็นเกี่ยวกับความหมายของการฟังไว้ ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 159) กล่าวว่า iva การสื่อสารในชีวิตประจำวันนั้น การฟัง นับว่าเป็นทักษะการรับสารที่สำคัญทักษะหนึ่ง เป็นทักษะที่ใช้กันมากและเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการ สอน เพราะผู้พูดจะต้องฟังให้เข้าใจก่อน จึงจะสามารถพูดตอบได้ อ่าน หรือ เขียนได้ ทักษะการฟัง จึงเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ ดังนั้นในการเรียนการสอนนักเรียน จึงควรได้รับการ ฝึกฝนทักษะการฟังอย่างเพียงพอ

สุธาทิพย์ สุธหนองบัว (2545) ได้ชี้ให้เห็นถึงส่วนประกอบของการฟัง 2 ประการ คือ การ ได้ยิน (Hearing) ซึ่งหมายถึงการฟังอย่างไม่ตั้งใจ บางครั้งไม่มีความหมายใด ๆ เช่น เสียงรถยนต์ ส่วน การฟัง (Listening) เป็นความตั้งใจที่ผู้ฟังสามารถ จับใจความของเสียงที่ฟังได้ และการฟังต้องมี ประสบการณ์การฟังเพื่อเข้าใจความหมายโดยอาศัยประสบการณ์เดิมช่วย

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2529) ให้ความหมายของการฟัง พูด เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่าง บุคคลในสังคม จึงมีการเปลี่ยนแปลงให้ฝึกทักษะฟังพูดในระดับข้อความซึ่งเน้นการใช้ประโยคให้ ถูกต้องเหมาะสมแทนการนำบทสนทนาที่ใช้แทน โครงสร้างมาใช้ เพราะผู้ฟังและผู้พูดต่างมี จุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตน ผู้ฟังต้องตีความสิ่งที่ผู้พูดพูดและสามารถตอบ ได้ได้ด้วย ภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจหรือตรงกับความตั้งใจที่จะสื่อความหมายของผู้พูด ทักษะการฟัง และทักษะ การพูดไม่สามารถแยกจากกันได้ แม้ว่าในบางครั้งเราจะใช้ทักษะการฟังอย่างเดียว เช่น ฟังวิทยุ ฟังการอภิปรายแต่ผู้ฟังจะต้องตีความสิ่งที่ฟังได้

พรสวรรค์ สิบปี (2550, หน้า 151) ให้นิยามการฟังไว้ว่า การฟังคือการรับสาร ซึ่ง ประกอบด้วย ผู้ส่งสารและผู้รับสาร ผู้รับสารนั้นต้องทำการประมวลข้อมูลที่ได้จากการฟัง โดยใช้ความรู้เดิม และความรู้ทางด้านภาษา ต้องมีความสามารถในการแยกแยะสารและสามารถเข้าใจ ในสิ่งที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อ โดยต้องเข้าใจในเรื่องของสำเนียง เสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ของผู้พูด

พีระพงษ์ สุขแก้ว (2548, หน้า 107) ให้ความหมายของการฟังว่า การฟังเป็นกระบวนการ รับข่าวสารที่เข้ามากระทบกับโสตสัมผัส จากนั้น สร้างความหมายหรือความสำคัญของสิ่งที่ได้ยิน

ผู้ฟังนั้น จะต้องมีความสามารถที่จะเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดพูด รวมถึงเข้าใจในจุดประสงค์ของการพูดนั้น อีกทั้งผู้ฟังยังต้องพิจารณาสิ่งที่ได้ฟัง พิจารณาความสัมพันธ์ของประโยคที่ได้ยินรวมถึงพิจารณาถึงสังคมวัฒนธรรมของผู้พูดด้วย นอกจากนี้การฟังเป็นความสามารถของผู้ฟังที่สามารถเข้าใจในประโยคที่ได้ยิน และสามารถตอบคำถามของภาษาที่ได้ยินอย่างถูกต้อง

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความหมายของทักษะการฟัง ผู้วิจัย สรุปได้ว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะหนึ่งในการสื่อสาร ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นต้องมีความรู้ ประสบการณ์ ความเข้าใจในความหมายของสาร ได้ฟัง และเข้าใจถึงอารมณ์การสื่อความหมายผ่านองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น คำศัพท์ น้ำเสียง บริบทของผู้พูดและผู้ฟัง

กิจกรรมการสอนทักษะการฟัง

การเรียนรู้ภาษาของมนุษย์เริ่มต้นจากการฟังก่อนทักษะอื่น ๆ เด็กเล็กสามารถฟังภาษาแรกของตนโดยไม่ต้องมีใครมาอธิบาย ในวัยเด็กจะใช้การฟังเพื่อการเรียนรู้ และทำความเข้าใจในสิ่งรอบตัวจากทักษะการฟัง จึงจะพัฒนาไปสู่ทักษะการพูด การอ่าน การเขียน โดยลำดับ การฟังจึงเป็นทักษะที่สำคัญในกระบวนการเรียนรู้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ

อรพิน พจนานนท์ (2537) ได้สรุปเกี่ยวกับทักษะการฟังในการเรียนรู้ทางภาษานี้ หมายถึง การฟังด้วยความเข้าใจ มีความหมาย และสรุปเกี่ยวกับจุดประสงค์ของการฟังไว้ ดังนี้คือ

1. ฟังเพื่อแยกแยะหน่วยเสียงและโครงสร้างย่อยของภาษา
2. ฟังเพื่อจับเสียง คำ หรือความคิดใหม่
3. ฟังรายละเอียดเพื่อตีความและโต้ตอบ
4. ฟังเพื่อตอบคำถาม
5. ฟังเพื่อจับใจความสำคัญ
6. ฟังเพื่อแยกแยะระหว่างข้อเท็จจริงกับความคิดของผู้พูด
7. ฟังเพื่อแยกแยะรายละเอียดที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับประเด็น
8. ฟังเพื่อพิจารณารูปแบบในการเขียนว่าเป็นแบบเล่าเรื่องบรรยาย หรือ อื่น ๆ
9. ฟังเพื่อวาดภาพหรือจินตนาการภาพตามคำบรรยาย
10. ฟังเพื่อจัดลำดับเหตุการณ์
11. ฟังเพื่อสรุปความคิดเห็นจากข้อมูลที่ได้ฟัง

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558, หน้า 47-48) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะการฟังไว้ว่า การฟังในชีวิตประจำวันนั้นเกิดขึ้น 2 กรณีได้แก่ การฟังโดยที่ได้ยินโดยไม่ตั้งใจในสถานการณ์รอบตัว และการฟังอย่างมีจุดมุ่งหมายหรือการฟังอย่าง

ตั้งใจ ซึ่งการออกแบบกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังนั้น ผู้สอนต้องพิจารณาจากบริบทและสถานการณ์และต้องคัดเลือกเนื้อหา รวมถึงออกแบบกิจกรรมที่หลากหลายมีความน่าสนใจ ดังนี้

1. สถานการณ์ในการฟัง ซึ่งสถานการณ์ที่จะก่อให้เกิดการฟังนั้นต้องเกิดจากสถานการณ์ที่เกิดในชีวิตจริง หรืออาจจะเป็นการจำลองสถานการณ์ในชั้นเรียน ซึ่งอาจจะเป็นการฟังจากคำสั่งของครู การฟังจากเพื่อน วิดีทัศน์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ เป็นต้น

2. กิจกรรมในการสอนการฟัง ซึ่งแบ่งเป็น 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมก่อนการฟัง (Pre-listening) กิจกรรมระหว่างการฟัง (While-listening) และกิจกรรมหลังการฟัง (Post-listening) ในแต่ละช่วงกิจกรรมอาจจะใช้เทคนิคต่าง ๆ ดังนี้

2.1 กิจกรรมก่อนการฟัง (Pre-listening) การที่ผู้เรียนจะฟังข้อความได้อย่างเข้าใจนั้น จำเป็นต้องมีข้อมูลบางส่วนซึ่งเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง โดยผู้สอนอาจจะใช้กิจกรรมนำ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจบริบทของเนื้อเรื่องในบางส่วนก่อนที่จะได้รับฟังสารนั้น ๆ เช่น การใช้รูปภาพ ผู้สอน อาจจะให้ดูภาพที่เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ รวมถึงการเขียนรายการคำศัพท์เกี่ยวกับเรื่องนั้น ในขณะที่ได้ฟังสาร อาจจะเป็นการขีดเส้นใต้ วงกลมคำศัพท์ที่ได้ฟังไปพร้อม ๆ กันหรือการอ่านคำถาม ซึ่งให้ผู้เรียนได้อ่านคำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะได้ฟัง เพื่อผู้เรียนจะได้ทราบแนวทางของเรื่องที่จะได้ฟัง

2.2 กิจกรรมระหว่างการฟัง (While-listening) หรือเป็นกิจกรรมขณะที่สอนฟังในข้อนี้ ผู้เรียนจะได้ลงมือฝึกปฏิบัติการฟังในขณะที่ฟังสารนั้น ๆ แต่ขั้นนี้ไม่ใช่การทดสอบการฟังแต่เป็นขั้นการฝึกการฟังเพื่อความเข้าใจ

2.3 กิจกรรมหลังการฟัง (Post-listening) ในขั้นนี้ เป็นขั้นที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาจากการฟัง เช่น สำหรับผู้เรียนระดับต้น อาจให้ฝึกทักษะการเขียน โดยเขียนคำศัพท์ตามคำบอก เพื่อตรวจสอบความเข้าใจความรู้ และความถูกต้องจากสิ่งที่ได้ฟัง หรือกิจกรรมอาจจะเป็นการฝึกทักษะการพูด เช่น การฟังแล้วให้พูดอภิปรายในเรื่องที่ได้ฟังสำหรับผู้เรียนในระดับสูง

สุภัทรา อักษรนุเคราะห์ (2532, หน้า 56) ได้เสนอแนะวิธีการและการจัดกิจกรรมการสอนทักษะฟัง-พูด ไว้ว่าการสอนทักษะฟัง-พูดนั้นควรปฏิบัติไปตามลำดับจากง่ายไปยาก ดังนี้

1. การฟังคำเดี่ยว ฟังวลี และประโยค อาจจะทำได้โดยการให้ผู้เรียนแสดงออก ในลักษณะต่าง ๆ เช่น ปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกม บอกทิศทางตามแผนที่ทั้งนี้ อาจให้ผู้เรียนสังเกตการเน้นเสียงหนักเบาในคำ และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

2. ฟังโดยการพยายามเชื่อมคำต่าง ๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อให้จดจำได้ง่าย เช่น สร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพ ซึ่งอาจจะเป็นภาพที่สวยงามหรือภาพตลกก็ได้ เพื่อให้สามารถจดจำสิ่งที่ได้ฟังนานขึ้น และเกิดความสนใจที่จะฟังต่อไป

3. ฟังเนื้อเรื่องสั้น ๆ อาจจะมีคำศัพท์หรือโครงสร้างประโยคที่รู้จักแล้ว เมื่อฟังแล้ว ผู้สอนให้ผู้เรียนสรุปเหตุการณ์ว่า ใครทำอะไร ทำไปแล้วหรือยังไม่ได้ทำ หรือกำลังทำ หรืออาจจะให้สรุปว่า บุคคลในเรื่องนั้นประกอบอาชีพอะไร

4. ฟังบทสนทนา หรือข้อความต่าง ๆ บทสนทนานั้นควรเป็นเรื่องที่อยู่ในชีวิตประจำวัน และเป็นธรรมชาติ คือความเร็วในการพูด ปกติผู้พูดนั้นมีเพศวัย อาชีพ สถานภาพทางสังคม และมีสำเนียงที่แตกต่างกัน เพื่อเป็นการทำให้ผู้เรียนนั้นได้คุ้นเคยกับสำเนียง และเสียงของภาษาที่ใช้ในสถานการณ์จริง

วิภาดา ประสารทรัพย์ (2542, หน้า 60-75) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการฟัง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. กิจกรรมการสอนทักษะการฟังเพื่อการรับรู้ ได้แก่ การสอนให้ฟังความแตกต่างของเสียงสระ หรือเสียงพยัญชนะในแต่ละคำ การสอนนักเรียนให้ฟังระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค

2. การสอนกิจกรรมการฟังเพื่อความเข้าใจการที่จะเข้าใจเรื่องราวใด ๆ ต้องทราบข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องราวนั้น ๆ ข้อมูลที่ต้องทราบส่วนมากได้แก่ใคร (Who) ทำอะไร (What) ที่ไหน (Where) เมื่อไหร่ (When) ทำไม (Why) และอย่างไร (How) การจัดกิจกรรมการสอนเพื่อช่วยฝึกให้เกิดการพัฒนาทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจแบ่งกิจกรรมออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 กิจกรรมก่อนการฟัง (Pre-listening Activities) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อมของนักเรียนก่อนที่จะฟังเรื่องราวจริงของบทเรียน โดยมีจุดประสงค์ที่จะให้ข้อมูลพื้นฐานด้านความรู้ ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง เพื่อให้นักเรียนมีความพร้อมที่จะเรียน โดยให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับศัพท์ และ โนม์ นำนักเรียนมาสู่บทเรียน รูปแบบหรือเทคนิคของการจัดกิจกรรมก่อนการฟัง (Pre-listening Activities) การคาดการณ์ (Prediction) เป็นกิจกรรมที่จะช่วยให้นักเรียนได้ใช้ประสบการณ์เดิมของตนเองมาเป็นพื้นฐานในการเดาล่วงหน้าเกี่ยวกับเหตุการณ์ และคำศัพท์ที่จะพบในเนื้อเรื่องที่จะฟัง โดยอาศัยรูปภาพหัวข้อและชื่อเรื่องการอภิปราย (Discussion) เป็นกิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมกลุ่ม ที่จะช่วยให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นส่วนตัว กับบุคคลอื่นซึ่งอาจจะมีการยอมรับ หรือไม่ยอมรับ การตอบกลับทำให้นักเรียนมีการสื่อสารกันจริงการอภิปรายของนักเรียน อาจมีข้อมูลพื้นฐานมาจากชื่อเรื่อง รูปภาพ และคำถามนำบทเรียน

2.2 กิจกรรมระหว่างการฟัง (While-listening Activities) ในขั้นตอนนี้ครูจะให้นักเรียนฟังเรื่องราวที่ครูเตรียมมา ซึ่งอาจจะต้องเปิดเทปบันทึกเสียงให้นักเรียนฟังมากกว่า 1 ครั้ง เพื่อเพิ่มความเข้าใจให้แก่เด็กนักเรียนมากขึ้น ในขั้นตอนนี้เด็กนักเรียนจะต้องเข้าใจจุดประสงค์ของการฟังว่าจะฟังเพื่ออะไร กิจกรรมสอนระหว่างการฟังจึงเน้นที่การช่วยสร้างกรอบความคิดให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่ฟัง และจุดประสงค์ของการฟังโดยทำได้หลายวิธี ดังนั้นการเติมข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ ในขณะที่ฟัง ให้

นักเรียนทำเครื่องหมายหรือเขียนข้อความสั้น ๆ ลงในตารางที่กำหนดให้ ในขณะที่ฟังให้นักเรียนระบุรูปภาพที่เกี่ยวกับสิ่งที่กำลังฟัง ให้นักเรียนพยายามแก้ไขคำที่สะกดผิดง่าย ๆ ในขณะที่ฟัง เพื่อให้นักเรียนจะได้ตั้งใจมีใจจดจ่อกับการฟัง

2.3 กิจกรรมหลังการฟัง (Post-listening Activities) เป็นกิจกรรมที่ควรให้นักเรียนทำเป็นคู่หรือกลุ่ม เพื่อให้ได้แลกเปลี่ยนข้อมูลกัน นอกเหนือจากการตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังแล้ว มักจะเป็นการตั้งคำถามหรือการกำหนดกิจกรรมที่นอกเหนือจากเนื้อเรื่อง (Beyond the Text) แต่ต้องอาศัยข้อมูลจากกิจกรรมก่อนและระหว่างการฟังเข้ามาช่วย ดังนั้นการอภิปราย (Discussion) การแสดงบทบาทสมมติ (Role-Play) เป็นการให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติไปตามสถานการณ์ใหม่ที่กำหนดให้ เพื่อให้นักเรียนจะได้ฝึกภาษาเพิ่มเติม การรายงาน (Report) เป็นการให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาต่อหน้าผู้ฟัง/ผู้ชม นอกจากนักเรียนจะได้กล้าแสดงออกแล้วยังได้ฝึกภาษาอีกด้วย การเขียนรายงาน (Writing) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง เช่น การเขียนสรุปย่อการเขียนเรียงความ

พรสวรรค์ สีป้อ (2550, หน้า 155) ได้เสนอแนะแนวทางขั้นตอนในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนการฟัง กิจกรรมก่อนการฟังนี้มีประโยชน์ทั้งต่อตัวครูผู้สอนและผู้เรียน สำหรับผู้สอนนั้นกิจกรรมก่อนการฟัง จะทำให้ผู้สอนได้รับทราบถึงความรู้เดิมของผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง และทำให้ประเมินความสามารถทางภาษาของผู้เรียนได้ สำหรับผู้เรียนนั้นกิจกรรมก่อนการฟังนี้ จะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจเพราะจุดมุ่งหมายของขั้นตอนนี้คือ เพื่อกระตุ้นความสนใจ สร้างความมั่นใจแก่ผู้เรียน และยังทำให้ผู้เรียนสามารถฟังได้ง่ายขึ้น ซึ่งกิจกรรมก่อนการฟังแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือการเตรียมคำศัพท์ทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง และเดาเรื่องที่ฟัง

1.1 การเตรียมคำศัพท์ได้แก่การสอนคำศัพท์และสำนวนที่จำเป็นสำหรับการฟัง วัตถุประสงค์ของการสอนคำศัพท์นั้นไม่ได้เป็นการท่องคำศัพท์ แต่เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบถึงความหมายของคำศัพท์นั้นและสามารถฟังเข้าใจ

1.2 ทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมต่อไปนี้ เพื่อเป็นการทบทวนความรู้เดิม

1.2.1 ให้ทำแบบทดสอบสั้น ๆ ซึ่งอาจเป็นแบบถูก-ผิด (True-False) แบบเลือกตอบ (Multiple Choice) หรือการตอบคำถามสั้น ๆ (Short Answer)

1.2.2 ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปราย เช่น จะให้ผู้เรียนฟังเรื่องเกี่ยวกับอาหารที่มีคุณค่า ผู้สอนอาจจะถามว่า What is your favorite food?/ Can you make it/ Do you know what

junk food is? นอกจากนี้ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนคุณภาพ เช่น ถ้าจะให้ผู้เรียนฟังเรื่องเกี่ยวกับนักกีฬา หรือภาพการแข่งขันกีฬา พูดถึงกีฬาที่ผู้เรียนชอบ เป็นต้น

1.2.3 ให้ผู้เรียนอ่านข้อความสั้น ๆ ที่สัมพันธ์กับเรื่องที่ย่านแล้วตอบคำถาม และอภิปราย

1.2.4 ให้ผู้เรียนระดมความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง ซึ่งอาจจะเกี่ยวกับคำศัพท์ ประสบการณ์ความเข้าใจการทำผังความคิด เป็นต้น

1.3 ให้ผู้เรียนทายว่าเนื้อหาที่ผู้เรียนจะได้ฟังนั้นเกี่ยวกับอะไร เช่น ให้ผู้เรียนฟังเรื่องเกี่ยวกับอาหารที่มีคุณประโยชน์ ผู้เรียนบางคนอาจจะเดาว่าจะได้ฟังเกี่ยวกับอาหารหลัก 5 หมู่ บางคนอาจจะเดาว่าจะได้ฟังเรื่องเกี่ยวกับประโยชน์ของอาหารชนิดต่าง ๆ เป็นต้น กิจกรรมที่จัดในขั้นนี้จะเหมือนกับในขั้นทบทวนความรู้ คือให้ทำแบบทดสอบสั้น ๆ ผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันอภิปราย

2. ขั้นระหว่างการฟัง กิจกรรมระหว่างการฟังเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนทำระหว่างฟัง หรือทำทันทีที่ฟังจบ ในการจัดกิจกรรมระหว่างการฟังผู้สอนต้องระลึกถึงสิ่งต่อไปนี้

2.1 ควรให้ผู้เรียนฟัง 3 เที้ยว เที้ยวแรกเพื่อให้ผู้เรียนปรับตัวกับสำเนียง และความเร็วของผู้พูด ถ้าผู้สอนจะตั้งคำถาม ควรจะเป็นคำถามความเข้าใจกว้าง ๆ การฟังครั้งที่สองเป็นการฟังเพื่อหารายละเอียดเพิ่มขึ้น การฟังครั้งที่สาม ควรเป็นการฟังเพื่อให้ผู้เรียนตรวจคำตอบ

2.2 แบ่งการฟังออกเป็น 2 ขั้นตอน คือขั้นแรกฟังแบบคร่าว ๆ (Extensive Listening) เพื่อจับใจความสำคัญ หลังจากนั้นให้ฟังเพื่อหารายละเอียด (Intensive Listening)

2.3 ถ้าข้อความที่ผู้เรียนฟังเป็นข้อความที่ยาว ควรแบ่งออกเป็นตอนสั้น ๆ และตรวจสอบความเข้าใจทีละขั้นตอน

2.4 ถ้านักเรียนต้องเขียนคำตอบในระหว่างฟัง หรือเมื่อฟังจบ ครูต้องให้นักเรียนอ่านข้อความที่ฟังก่อนการฟัง และต้องแน่ใจว่านักเรียนเข้าใจคำสั่ง ดังนั้นผู้สอนจึงควรอธิบายคำสั่ง

2.5 แบบฝึกหัดที่ให้ทำควรมีงานเขียนให้น้อยที่สุด

2.6 ให้นักเรียนฟังหรืออ่านคำถามก่อนการฟัง

2.7 ให้ผลป้อนกลับทันที

3. ขั้นหลังการฟัง กิจกรรมหลังการฟังมี 2 แบบ คือกิจกรรมที่เกี่ยวกับปฏิริยาตอบสนองต่อข้อความที่ได้ฟัง และการวิเคราะห์ลักษณะทางภาษาที่ปรากฏในข้อความ สำหรับกิจกรรมเกี่ยวกับปฏิริยาตอบสนองต่อข้อความที่ได้ฟังนั้น อาจจะให้ผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ฟัง แสดงบทบาทสมมุติ แสดงละคร เป็นต้น ในด้านภาษาครูอาจจะให้ทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับคำศัพท์ที่ได้ฟัง เช่น นำคำมาแต่งประโยคแต่งเป็นเรื่อง

กุศยา แสงเดช (2548, หน้า 133-136) ได้นำเสนอกิจกรรมเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา ผู้เรียนให้เกิดทักษะการฟัง ดังนี้

1. กิจกรรมที่นำสู่การฟัง การที่จะฟังเพื่อให้ได้รับข้อมูลอย่างครบถ้วน และตรงตามที่คุณต้องการจะสื่อ นั้น ผู้ฟังจำเป็นต้องมีภูมิหลังความรู้พื้นฐาน และมีความคาดหวังล่วงหน้าในชั้น การนำสู่การฟังนี้ คือขั้นที่ครูผู้สอนต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาที่ผู้เรียนจะได้ฟัง เพื่อเป็นการช่วยให้ผู้เรียน ได้มองสถานการณ์ได้ชัดเจน และคาดการณ์สิ่งที่จะเกิดขึ้นได้ ครูผู้สอนต้องทำการนำเสนอ คำศัพท์ใหม่ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวที่จะได้ฟัง อีกทั้งต้องทบทวนคำศัพท์ในบทเรียนที่ผ่านมาด้วย

2. กิจกรรมระหว่างการสอนทักษะฟัง กิจกรรมระหว่างการสอนฟังนั้น คือกิจกรรมที่ผู้สอนมุ่งหวังให้ผู้เรียน ได้ปฏิบัติขณะกำลังฟังเรื่องราวนั้น ๆ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ฝึกทักษะให้ผู้เรียน ได้เข้าใจเนื้อเรื่องมากยิ่งขึ้น แต่กิจกรรมระหว่างฟังนี้มิได้เป็นการทดสอบเกี่ยวกับความเข้าใจของผู้เรียน การจัดกิจกรรมระหว่างการสอนฟังนั้น สิ่งที่สำคัญ คือไม่ควรให้ผู้เรียนเขียนมากนัก หรือแม้แต่การฟังเพื่อเลือกตอบสั้น ๆ หรือตอบลักษณะ True or false ก็ตาม เพราะจะทำให้การฟังของผู้เรียนขาดความเข้าใจที่สมบูรณ์ผู้เรียนจะไป สนใจในสิ่งอื่น ๆ ซึ่งกิจกรรมที่ควรนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมระหว่างการสอนทักษะการฟัง ได้แก่

2.1 Checking things in a picture ผู้เรียนมีรูปภาพคนละ 1 ภาพ และจะดูภาพของตนเอง ในขณะที่ผู้สอนกำลังอ่านข้อความอยู่นั้นแล้วกาเครื่องหมาย X ลงบนบริเวณภาพที่กำหนด

2.2 Putting pictures in order ผู้เรียนมีรูปภาพคนละ 1 ชุด ผู้สอนอ่านข้อความ ผู้เรียนเรียงภาพที่กล่าวถึงโดยเขียนหมายเลขกำกับภาพ

2.3 Choosing a picture การเลือกรูปภาพที่ตรงกับคำบรรยายที่ผู้สอนกำลังกล่าวถึง อาจทำเครื่องหมายใต้ภาพหรือเขียนชื่อให้ตรงกับภาพ เป็นต้น

2.4 Completing Grids and Charts ให้ผู้เรียนเติมข้อความให้สมบูรณ์ เช่น การเติมชื่อคน ชื่อสัตว์ สิ่งของ ซึ่งเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับประถมศึกษา แต่ต้องระวังการล้อเลียนชื่อพ่อแม่กัน การยกตัวอย่างควรจะสมมติชื่อของบุคคลอื่น ๆ ไม่ใช่ชื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนในห้องเรียน

2.5 Guessing and Predicting (การเดาและคาดการณ์) ขณะที่ผู้เรียนกำลังฟังเรื่องราวจากครูอยู่นั้น ผู้เรียนจะตั้งสมมติฐานและเดารายการอยู่ตลอดเวลา กิจกรรมที่สามารถช่วยในการเดาเรื่องราวได้แก่การใช้คำถาม ดังนี้ What will happen next? What is going on? What do you think will happen next?

2.6 Correcting mistake (การแก้ไขคำผิด) วิธีการนี้อาจใช้เรื่องจริงโดยผู้สอนให้ข้อมูลที่เป็นจริง เช่น ตัวเลข ผู้สอนอ่านเรื่องและผู้เรียนแก้สิ่งที่ต่างกับความเป็นจริง

2.7 Completing the picture (การต่อเติมภาพให้สมบูรณ์) ให้ผู้เรียนเลือกรูปภาพ และอธิบายภาพของตนเอง โดยไม่ให้คนอื่นเห็น ผู้เรียนคนอื่นๆ เขียนภาพตามที่ได้ฟังอธิบาย โดยสามารถสอบถามเพิ่มเติมเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง

2.8 Following a route (การเขียนเส้นทาง/ทิศทาง) กิจกรรมนี้สามารถ ดำเนินการได้ โดยให้ผู้เรียนฟังเกี่ยวกับการบอกทิศทางแล้วลากเส้นบนแผนที่

2.9 Total Physical Response (TPR) เป็นกิจกรรมการสอนภาษาที่มุ่งกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบสนอง (แสดงท่าทาง) เมื่อได้ยินได้ฟังภาษาหรือผู้สอนเป็นผู้พูด แล้วให้ผู้เรียนแสดง ท่าทาง ประกอบกิจกรรมที่ผู้สอนเสนอแนะให้ กิจกรรมขณะสอนฟังที่ผู้สอนสามารถจัดเพิ่มเติมได้แก่

1. Listen and Repeat
2. Listen and Follow Instructions
3. Listen and Compare
4. Listen and Fill in Gaps
5. Listen and find Mistakes
6. Listen and Tick
7. Listen and Draw/ Picture Dictation
8. Listen and Match
9. Listen and Find Difference
10. Listen and Act out

3. กิจกรรมหลังการฟัง กิจกรรมในขั้นตอนนี้คือให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมภายหลังจากการฟังแล้ว จุดประสงค์หลักคือ เพื่อเป็นการฝึกการใช้ภาษา กิจกรรมที่นิยมนำมาปฏิบัติภายหลัง การฟัง คือ การตอบคำถามอาจจะเป็นปลายเปิดหรือแบบตัวเลือกกิจกรรมหลังการฟัง ได้แก่

3.1 การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) ผู้เรียนแสดงบทบาทตามที่ได้ฟัง หรือสร้างสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน

3.2 กิจกรรมการแก้ปัญหา และกิจกรรมการตัดสินใจผู้เรียนอาศัยข้อมูลจากเรื่องที่ฟัง แก้ปัญหาที่กำหนดให้

3.3 Jigsaw เป็นการนำข้อมูลจากการฟังของหลาย ๆ กลุ่มมาใช้ตัดสินใจ ร่วมกัน ผู้สอนต้องมั่นใจว่าผู้เรียนเคยทำกิจกรรมนี้ในลักษณะอื่น ๆ มาก่อนจึงจะได้ผล

3.4 การอภิปรายเกี่ยวกับอารมณ์และเจตคติของผู้พูด (Discussing Mood and Attitude of Speakers) หากผู้สอนได้จัดให้มีกิจกรรมนี้ในช่วงระหว่างกิจกรรมการฟัง (While-listen Activities) บ้างแล้วบางส่วนจะเป็นการดีขึ้น หากผู้เรียนได้มีโอกาสอภิปรายเพิ่มเติมในแง่อื่น เกี่ยวกับคำถาม

เช่น How do you think the speakers in this dialogue are feeling? Why? What gives you clues to this? How do you know? คำตอบอาจจะเป็นคำหรือประโยคสั้น ๆ เช่น afraid alone hungry happy sad etc.

3.5 Dictation (การเขียนตามคำบอก) การจัดกิจกรรมนี้หากครูผู้สอนไม่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายจากการฟังครูพูดฝ่ายเดียว อาจจะทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการดำเนินการมากขึ้น ทั้งงานกลุ่มและงานเดี่ยวการทำเช่นนี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย และเกิดความท้าทาย กิจกรรมนี้หากผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการด้วย เช่น ผู้เรียนเป็นผู้อ่านเรื่อง ผู้เรียนเป็นผู้ควบคุมความเร็ว/ช้าผู้เรียนเป็นผู้ผลิตเอง ผู้เรียนเป็นผู้แก้ไขหรือตรวจสอบเรื่องที่เพื่อนผลิตขึ้น เป็นต้น

วรวรรณ เปลียนบุญเลิศ (2540) ได้แนะนำวิธีการการสอนทักษะการฟังไว้อย่างหลากหลายวิธีดังนี้

1. The Listening to Pictures Technique ในการสอนเทคนิคนี้ผู้เรียนจะได้รับแจกแผ่นภาพใหญ่ ซึ่งมีเหตุการณ์หลาย ๆ อย่างปรากฏอยู่ในภาพนั้น ผู้สอนจะเริ่มบรรยายหรือสั่งให้ทำอะไรจากภาพ บางครั้งอาจใช้เทคนิค True False ก็ได้ ผู้สอนอาจใช้เทปอัดคำบรรยายต่าง ๆ ลงไปก่อนจะถึงประโยคทดสอบ อาจมีสัญญาณเตือนให้รู้ว่าประโยคต่อไปเป็นการทดสอบ ผู้เรียนจะได้ตั้งใจฟังให้ดียิ่งขึ้น เมื่อผู้เรียนเขียน True False ลงในกระดาษคำตอบ ข้อดีของเทคนิคนี้คือง่ายต่อการเตรียมและการให้คะแนน
2. Picture Ordering วิธีการนี้ทำได้โดยให้ผู้เรียนดูภาพจากภาพชุด ซึ่งไม่ได้ลำดับภาพไว้ ผู้เรียนจะได้ฟังคำบรรยายของแต่ละภาพหรือฟังเรื่องทั้งหมด และนำมาเรียงให้ถูกต้องตามคำบรรยาย
3. The What is it? วิธีการนี้จะเป็นการบรรยายถึงลักษณะของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แล้วผู้เรียนจะทายว่าเป็นอะไรผู้สอนจะค่อย ๆ ให้ข้อมูลเพิ่มเติมทีละน้อย
4. The Same or Different แบบฝึกนี้ ผู้เรียนจะต้องจับคู่เพื่อฝึกพูด โดยแต่ละคนจะได้รับรูปคนละหนึ่งรูปและต้องอธิบายให้เพื่อนฟัง ทั้งสองต้องตัดสินใจว่าทั้งสองรูปนั้นเหมือนกันหรือต่างกัน ต้องไม่ให้คู่แข่งของตนเองเห็นภาพของตนเอง แบบฝึกนี้อาจดัดแปลงมาเป็นแบบฝึกทักษะการฟัง โดยที่นักเรียนจะมีรูปเดี่ยวเหมือนกันทั้งห้อง (Form A) และครูมีอีกรูปหนึ่ง (Form B) แบบฝึกนี้อาจมีรูปเดี่ยวหรือรูปเล็ก ๆ หลาย ๆ รูป ครูอาจบรรยายแล้วให้นักเรียนเลือกในสิ่งที่ครูบรรยาย
5. Listen and Draw กิจกรรมนี้ทำได้โดยผู้ฟังจะได้ฟังคำบรรยายโดยผู้พูดจะไม่พูดเพียงประโยคเดียวแต่จะเป็นการพูดหลาย ๆ ประโยคแล้วให้ผู้ฟังวาดภาพตามที่ได้ฟัง หรืออาจจะเป็นการบรรยายเล่าเรื่องแล้วให้ผู้ฟังวาดภาพตามที่ได้ฟัง ซึ่งเทคนิคนี้อาจทำได้หลายวิธี เช่น

5.1 ผู้สอนแจกกระดาษที่มีภาพเหมือนกันให้ผู้เรียนคนละ 1 ชุด ผู้เรียนฟังคำสั่งจากผู้สอน และระบายสีในภาพตามคำสั่ง

5.2 ผู้เรียนเติมรายละเอียดในภาพ เช่น อาจจะมีภาพศีรษะคนแล้วให้ผู้เรียน เติมตา จมูก หนวด ฯลฯ ลงในภาพตามคำสั่ง

6. Listen and Choose แบบฝึกหัดนี้ผู้เรียนจะฟังผู้สอนบรรยาย และพยายามเลือกรูปที่ตรงกับคำบรรยายจากรูปชุดที่คล้ายคลึงกัน มีความแตกต่างกันในรายละเอียดนิดหน่อย

7. Oral Cloze Exercise เป็นการฝึกเติมคำด้วยปากเปล่าโดยผู้เรียนจะได้ฟังเรื่องต่าง ๆ และผู้สอนจะหยุดทุก ๆ 50 คำ หรือ 30 คำ เพื่อให้ผู้เรียนทายว่า คำต่อไปจะเป็นคำว่าอะไร หากผู้เรียนไม่ค่อยรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมากนัก ผู้สอนอาจจะช่วยแนะนำหรือเขียนคำลงบนกระดานให้ผู้เรียนเลือกมาเติมหรืออาจให้ตอบ โดยใช้ภาษาของตนเองได้หลังเสร็จสิ้นกิจกรรม ผู้สอนควรเฉลยคำตอบทันที

8. Dicto – Composition แบบฝึกหัดนี้คล้าย oral exercise แต่ต่างกันที่ผู้เรียนจะมี Sheet Passage อยู่ในมือไว้ และฟังแล้วเติมคำที่หายไป ระยะเวลาเว้นค่านั้นขึ้นอยู่กับผู้สอนจะเลือกตามความเหมาะสม ในการฝึกให้ผู้เรียนทำ Dicto – Composition นั้น ผู้สอนจะอ่านแบบความเร็วปกติ โดยไม่มีการหยุดเว้นระยะให้เติมคำ ผู้ฟังจะต้องพยายามฟังคำที่หายไปให้ได้แล้วเติมลงในช่องว่าง การอ่านนั้นอาจอ่าน 2 – 3 ครั้งขึ้นอยู่กับความยากง่ายของเนื้อหา และความสามารถของผู้เรียน

9. Listening Comprehension ในการสอนการฟังเพื่อความเข้าใจนั้น ผู้เรียนจะต้องเคยชินกับเสียงต่าง ๆ คำศัพท์ตลอดจนโครงสร้างของไวยากรณ์มาแล้ว ผู้สอนจึงจะจัดกิจกรรมเพื่อความเข้าใจขึ้น ในการสอนทักษะการฟังนั้น ผู้สอนควรคำนึงถึงหลักความจริงที่ว่าในชีวิตจริงนั้น ผู้เรียนจะได้ฟังน้ำเสียงหรือสำเนียงตลอดจนอัตราเร็วการพูดที่แตกต่างกันไปของผู้พูด ดังนั้น ในการฝึกการฟัง ผู้สอนควรจะให้ผู้เรียนได้ฟังบทสนทนาเรื่องสั้น ๆ ไม่ว่าจะเป็นเสียงเทปหรือผู้สอนเองในระดับเสียงตลอดจนความเร็วปกติเป็นธรรมชาติ ไม่ควรช้าหรือเร็วเกินไปในการฝึกฟังบทสนทนาหรือเรื่องสั้น ๆ นิทานหรือภาพยนตร์นั้น เราไม่ได้หวังจะให้ผู้ฟังเข้าใจทุกอย่างแต่ให้เข้าใจเป็นส่วนใหญ่

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 160-162) ได้เสนอแนะแนวทางในการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการฟังไว้ดังนี้

1. ให้ฟังคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอนของครูเช่น การถามคำถาม และกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบสนองอย่างเหมาะสม ฟังการบอกแนวทางในการปฏิบัติกรอธิบายภาพ การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และการบอกแนวทางในการจัดกิจกรรมของครูเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น
2. ให้ฟังเพื่อนคนอื่นถามคำถาม สรุปเรื่อง หรือเล่าเรื่องต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ
3. ให้เพื่อนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติแสดงละครหรือการสนทนาต่าง ๆ

4. ให้ฟังคำบรรยายของบุคคลภายนอก หรือฟังบทเรียนจากเทป ฟังเพลง
5. ให้ดูภาพยนตร์โดยเฉพาะที่จัดทำขึ้นเพื่อสอนภาษาอังกฤษ และ โปรแกรม ภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์
6. ให้สัมภาษณ์ชาวต่างชาติที่อยู่ในชุมชน
7. ให้เข้าร่วมการบรรยายการประชุมปฏิบัติการ ชมรมภาษา หรือการประชุมต่าง ๆ ที่ใช้ ภาษาอังกฤษ

8. ให้เล่นเกมภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิคการสอนการทักษะฟัง ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การสอน ทักษะการฟังนั้น มีมากมายหลายวิธี ซึ่งส่วนใหญ่กิจกรรมที่ใช้ในการสอนทักษะการฟังนั้น จะเป็นการฟังแล้วปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ฟังแล้วเรียงลำดับให้ถูกต้อง ฟังแล้วสามารถพูด สนทนาหรือโต้ตอบการสนทนาได้ การสรุปประเด็นต่าง ๆ จากเรื่องที่ฟัง โดยต้องเป็นเรื่องราวหรือ ความรู้ที่ผู้เรียนเคยศึกษาหรือมีประสบการณ์เหมาะสมกับระดับชั้นที่สอน

การทดสอบทักษะการฟัง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 212-214) ได้จำแนกการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ ออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. การทดสอบการฟังที่แท้จริง (Pure Listening Tests) เป็น การทดสอบการฟังเสียงและ การจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน เช่น
 - 1.1 การทดสอบการจำแนกเสียง โดยใช้คู่เทียบเสียงทั้งที่เป็นคำและประโยค เช่น
 - 1.1.1 cat – cut
 - 1.1.2 They could just see the.....(sheep/ship)
 - 1.2 การทดสอบการจำแนกเสียง โดยวัดความสามารถในการฟังเสียงเน้นหนักในคำ (Word Stress) และในประโยค (Sentence stress) เช่น ฟังคำแล้วให้เลือกพยางค์ที่ออกเสียงหนัก ที่สุด ฟังประโยคแล้วให้เลือกคำที่ออกเสียงเน้นหนักที่สุด
 - 1.3 การทดสอบการฟังระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค เช่น ให้ ฟังประโยคแล้วบอกได้ ว่าท้ายประโยคเสียงสูงหรือต่ำ
2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง (Listening Comprehension Test) เป็นการทดสอบ ความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง เช่น ฟังเสียงแล้วตอบคำถาม หรือการลากเส้นแสดงทิศทางการเดินทางลงใน แผนที่ตามข้อความ หรือคำสั่งที่ได้ยิน ตัวอย่างการทดสอบความเข้าใจในการฟังอาจสรุปได้ ดังนี้
 - 2.1 ฟังข้อความทั้งหมด 1 ครั้งจบแล้วให้ฟังประโยคที่อ่านครั้งเดียวแล้วให้ผู้เรียน บอกว่าถูกหรือผิดจากข้อความที่ฟัง

2.2 ฟังข้อความ 1 ครั้ง จบแล้วจะมีคำถามพร้อมคำตอบที่เป็นตัวเลือก นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

2.3 ฟังข้อความ แล้วตอบคำถามเกี่ยวกับข้อความนั้น ๆ สำหรับผู้เริ่มเรียนคำถามอาจเป็นภาษาแม่

2.4 แจกแผนที่ของสถานที่ เช่น ถนน เมือง หรือรถไฟใต้ดิน พร้อมกับบอกจุดเริ่มต้นในแผนที่ให้กับผู้เรียน ผู้เรียนฟังการบอกวิธีไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง แล้วผู้เรียนทำเครื่องหมายว่าจุดหมายปลายทางคือที่ไหนในแผนที่

2.5 ฟังข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เช่น อุณหภูมิของอากาศในแต่ละภาคหรือหมายเลขของผู้เล่นในทีมเบสบอล หรืออื่น ๆ แล้วกรอกข้อมูล หรือทำเครื่องหมายลงในตาราง

2.6 สมมติให้ผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์แล้วสรุปข้อความจากสิ่งที่ได้ยิน เช่น รถไฟขบวนใดที่จะพาไปสู่จุดหมายปลายทางตรงตามเวลาหรือรถไฟขบวนใดที่ผู้เรียนจะพลาด เป็นต้น

2.7 การจดโน้ตสามารถใช้กับผู้เรียนในระดับสูงได้

2.8 การเขียนตามคำบอก (Dictation) การเขียนตามคำบอกนี้ เดิมใช้กับภาษาแม่เพื่อดูว่าสะกด และใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้องหรือไม่ และการบอกให้เขียนจะพูดประโยคอย่างช้า ๆ ไม่เป็นธรรมชาติ แต่การใช้การเขียนตามคำบอกกับผู้เรียนที่เขียนเป็นแล้ว จำนวนคำที่บอกให้เขียนจะยาวขึ้นเป็นประมาณ 7-10 คำ ตรงข้ามกับแบบเดิมซึ่งเป็น 3-5 คำเท่านั้น

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการทดสอบทักษะการฟัง ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การทดสอบทักษะการฟังนั้น มี 2 ประเภท 1. การจำแนกเสียง คือการจำแนกว่าเสียงได้ยินนั้น คือคำว่าอะไร ออกเสียงหนักเบาอย่างไร เป็นประโยคคำถามหรือประโยคบอกเล่า 2. การฟังเพื่อทดสอบความเข้าใจ คือการทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง เช่น ฟังแล้วสามารถตอบคำถาม หรือ ปฏิบัติตามสิ่งที่ฟังได้ถูกต้อง

ทักษะการพูด

ความหมายของทักษะการพูด

พรสวรรค์ สิปป์ (2550, หน้า 163) ได้ให้ความหมายว่า การพูด คือการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม เป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตัวเอง และต่างฝ่ายก็ต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟัง ดังนั้นจุดประสงค์ของทักษะการพูด คือ สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ หลีกเลี่ยงการทำให้ผู้อื่นสับสนเนื่องจากการออกเสียงผิด ไวยากรณ์ผิด ใช้คำผิดหรือไม่เหมาะสม นอกจากนั้นยังต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมด้วย

ศุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 167) กล่าวไว้สรุปได้ว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลของการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ใน การเรียน การสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจและจะช่วยให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วย

นพเก้า ฌ พัทลุง (2548, หน้า 23) ให้ความเห็นไว้ว่า ทักษะการพูดหมายถึงความสามารถ ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารด้วยการพูดที่มีความชัดเจนตรงประเด็น ครบถ้วนคำพูดได้เหมาะสม กับกาลเทศะโดยเป็นทักษะที่จะค่อย ๆ พัฒนาตามหลังทักษะการฟัง

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความหมายของทักษะการพูด ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การพูดคือการ สื่อสารทางวาจา ระหว่างบุคคล สามารถเป็นการสื่อสารในชีวิตประจำวัน หรือการสื่อสารใน การประกอบอาชีพต่าง ๆ การพูดจะมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อสามารถพูดได้ตรงตามจุดประสงค์ และใช้คำศัพท์ โครงสร้างประโยค สำนวน นำเสียงให้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบท วัฒนธรรม กาลเทศะ

กิจกรรมการสอนทักษะการพูด

ศุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 167-168) ได้เสนอขั้นตอนและแนวทางในการเลือกใช้ กิจกรรมในการสอนทักษะการพูด ไว้ดังนี้

1. ขึ้นบอกรัตถุประสงค์ผู้สอนควรบอกผู้เรียนรู้อถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ขึ้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปบริบทผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกต ลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นกับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่ถูก สถานที่พูดและเนื้อหา ที่พูดมีอะไรบ้าง
3. ขึ้นการฝึกและการถ่ายโอนการฝึกจะกระทำทันทีหลังจากคุณเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อมกัน หรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของ ภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

ศุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 169) ได้เสนอกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะกับผู้เรียนแต่ละระดับได้ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่าง ๆ จากภาพ

5. ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ
6. ให้รายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ กันไป

เช่น ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น

8. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา
9. ให้ได้วาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ
10. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

พรสวรรค์ สีป้อ (2550, หน้า 168-172) แบ่งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นก่อนพูด

กิจกรรมในขั้นนี้เป็นการสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียน เตรียมผู้เรียนก่อนการพูด ตัวอย่างกิจกรรมในขั้นนี้มี ดังนี้

- 1.1 ให้ความรู้คำศัพท์และโครงสร้างใหม่ที่ต้องนำมาใช้ในการพูดในบริบทที่คล้ายกับบทสนทนาที่จะต้องพูด
 - 1.2 ให้ความรู้ด้านสังคมวัฒนธรรมที่ปรากฏในบทสนทนา เช่น ระดับความเป็นทางการของบทสนทนา
 - 1.3 ฝึกออกเสียงคำ ระดับเสียงสูงต่ำ และการเชื่อมเสียง
 - 1.4 ให้ฟังบทสนทนาที่เป็นตัวอย่าง
- #### 2. ขั้นการพูดโดยกำหนดโครงสร้าง

กิจกรรมการพูดที่กำหนดโครงสร้างที่ใช้อยู่ประจำมี 2 แบบ คือ กิจกรรมเติมข้อมูลที่หายไป (Information Gap) และกิจกรรมจิ๊กซอว์ (Jigsaw) กิจกรรมทั้งสองแบบนี้ ผู้เรียนจะพูดโต้ตอบเพื่อหาข้อมูลที่ตนเองไม่มี ลักษณะของกิจกรรมจะเหมือนการสื่อสารจริง แต่ผู้สอนจะกำหนดภาษาที่จะฝึกไว้แล้ว ดังนั้น การฝึกพูดแบบนี้จึงเหมือนการฝึกมากกว่าการสื่อสาร

3. ขั้นการพูดโดยเสรี

ขั้นการพูดโดยเสรี เป็นการฝึกแบบสื่อสารโดยแท้จริง โดยให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เรียนในสถานการณ์ที่เหมือนจริง ในการทำกิจกรรมผู้เรียนต้องทำงานร่วมกันเพื่อวางแผนแก้ปัญหา หรือทำกิจกรรมให้สำเร็จ กิจกรรมที่ใช้กันทั่วไปในการฝึกคือ บทบาทสมมติ (Role Playing) และการอภิปราย (Discussions)

3.1 บทบาทสมมติ (Role Playing)

บทบาทสมมติเป็นการฝึกที่เลียนแบบชีวิตจริง ดังนั้น ภาษาที่ใช้จึงมีวงกว้าง ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนในขณะที่แสดงบทบาทสมมติ ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในด้านภาษา ศาสตร์ วัฒนธรรม ผู้เรียนต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์และบุคคล การฝึกบทบาทสมมติ ผู้เรียนบางคนอาจสนุกกับกิจกรรม แต่สำหรับผู้เรียนบางคนอาจขาดความมั่นใจหรือค่อนข้างอ่อน จึงอาจรู้สึกกลัวกิจกรรมที่จะทำให้บทบาทสมมติได้ผลมี ดังนี้

3.1.1 การเตรียมการที่รอบคอบ ผู้สอนต้องอธิบายกิจกรรมบอกสถานการณ์ที่จะให้ผู้เรียนฝึกอย่างชัดเจน และจะต้องมั่นใจว่าผู้เรียนทุกคนเข้าใจ

3.1.2 ตั้งจุดประสงค์ที่ชัดเจน ผู้เรียนต้องเข้าใจจุดมุ่งหมาย แผน กำหนดการ ความคิดเห็นของกลุ่มหรือผลที่ตามมา

3.1.3 ใช้บัตรบทบาท (Role Cards) ซึ่งในบัตรต้องอธิบายบทบาทของแต่ละคน ให้ชัดเจน สำหรับผู้เรียนในระดับต้น ๆ ควรให้คำศัพท์หรือสำนวนที่จำเป็นต้องใช้ด้วย

3.1.4 ก่อนเริ่มแสดงให้ผู้เรียนทั้งสองห้องระดมสมอง ช่วยกันคิดว่าอาจจะต้องใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ หรือสำนวนอะไรบ้าง

3.1.5 ควรจัดเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ผู้เรียนที่ขาดความมั่นใจจะสามารถมีส่วนร่วมได้

3.1.6 ให้เวลาเตรียมที่เพียงพอ ผู้เรียนแต่ละคนควรมีเวลาเตรียมตัว เพื่อร่างความคิด และภาษาที่ต้องใช้

3.1.7 ผู้สอนต้องเป็นแหล่งความรู้ ตอบคำถามที่ผู้เรียนสงสัยไม่ควรแก้ไขการออกเสียงหรือไวยากรณ์ถ้าผู้เรียนไม่ถาม

3.1.8 ให้ผู้เรียนทำงานตามความสามารถ ผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถทางภาษาไม่เท่ากัน มีวิธีการทำงานเป็นกลุ่มไม่เหมือนกัน และได้รับบทบาทเฉพาะในการแสดง ไม่ควรคาดหวังให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการอภิปรายเท่า ๆ กันหรือใช้ไวยากรณ์ที่สอนในการพูด

3.1.9 ติดตามผลโดยการให้ผู้เรียนรายงานผลการแสดง

3.1.10 หลังการแสดงให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับการใช้ภาษาของผู้เรียน เช่น ไวยากรณ์ การออกเสียง ข้อมูลป้อนกลับนี้ผู้สอนอาจนำมาทบทวนในการสอนชั่วโมงอื่นก็ได้

3.2 การอภิปราย (Discussions)

การจัดอภิปรายให้ประสบผลสำเร็จผู้สอนต้องเตรียม ดังนี้

3.2.1 ให้หัวข้อที่จะอภิปราย บอกขอบเขต อธิบายคำศัพท์และไวยากรณ์

3.2.2 ให้ผู้เรียนเลือกเรื่องที่จะอภิปรายผู้เรียนมักจะชอบหัวข้อเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ การท่องเที่ยว ข่าวปัจจุบัน หรือเรื่องเกี่ยวกับเพื่อน เรื่องบางเรื่องเช่น การรณรงค์ในเรื่องของมลภาวะ การสูบบุหรี่ เป็นเรื่องที่ยาก เพราะผู้เรียนต้องมีความสามารถทางภาษาสูง

3.2.3 แบ่งเป็นกลุ่มย่อยเพราะการอภิปรายเป็นกลุ่มใหญ่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถร่วมกิจกรรมได้ครบทุกคน

3.2.4 จำกัดเวลาดำหนดเวลาไม่ควรให้เกิน 8-10 นาทีต่อกลุ่ม ถ้าผู้เรียนหมดเรื่องพูดให้หยุดได้

3.2.5 ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในสิ่งที่ตนถนัดหรือพอใจ ไม่ควรคาดหวังผู้เรียน

3.2.6 ติดตามผลเรื่องที่พูดให้นักเรียนรายงานผลการอภิปรายของกลุ่ม

3.2.7 ติดตามผลการใช้ภาษาหลังการอภิปรายให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับการใช้ภาษาของผู้เรียน เช่น ไวยากรณ์การออกเสียง ข้อมูลป้อนกลับนี้ผู้สอนอาจนำมาทบทวนในการสอนชั่วโมงอื่นก็ได้เทคนิคการสอนทักษะการพูด

กุศยา แสงเดช (2548, หน้า 139) ได้สรุปแนวทางการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดดังนี้

1. จัดบรรยากาศของห้องให้เอื้อต่อการเรียนภาษา และครูผู้สอนควรใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน Classroom English Expression ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อให้ผู้เรียนมีความคุ้นเคยและเป็นตัวอย่างสำหรับการฝึก
2. ใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย ปัจจุบันนี้นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาจะช่วยให้ผู้เรียนฝึกทักษะการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. ในการฝึกการพูดไม่ควรอย่างยิ่งที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกจุด เช่น วิธีการสอนแบบ PPP นั้นครูควรแก้ไขเฉพาะในขั้นนำเสนอ (Presentation) ที่ต้องการความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) แต่ถ้าเป็นขั้นฝึก (Practice) ที่ต้องการฝึกความคล่องของการใช้ภาษา (Fluency) และข้อผิดพลาดนั้นไม่ได้มีผลต่อความเข้าใจภาษาก็คงไม่ต้องแก้ทันที ควรรอโอกาสที่เหมาะสมเพื่อมิให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอย และขาดความเชื่อมั่น
4. ครูสอนภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกทักษะ และความสามารถในการใช้ภาษาให้พัฒนาก้าวหน้าอยู่เสมอ
5. การจัดกิจกรรมการฝึกควรมีรูปแบบหลากหลายมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสุขสานเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา
6. การสอนภาษาควรสอนทักษะสัมพันธ์หรืออย่างน้อยต้องสอนคู่กัน เช่น สอนทักษะการพูดคู่กับทักษะการฟัง เป็นต้น

7. การสอนทักษะการพูดควรจัดกิจกรรมคู่ (Pair Work) ให้มากเพราะการทำกิจกรรมคู่จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสาร และแสวงหาข้อมูล ได้ดีเปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่ขาดความเชื่อมั่นมีโอกาสแสดงออก

8. ควรชมเชยผู้เรียนให้กำลังใจบ่อย ๆ เพราะเป็นแรงกระตุ้นที่สร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้เรียน

9. การฝึกพูดเริ่มจากง่ายไปหายาก

พรสวรรค์ สืบป้อ (2550, หน้า 167-168) ได้กล่าวถึงกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการพูดเพื่อช่วยส่งเสริมผู้เรียนให้เป็นผู้พูดอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. การสอนกลยุทธ์ในการพูด

ผู้สอนควรสอนและเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่อไปนี้ได้

- 1.1 การเริ่มบทสนทนา
- 1.2 การพูดเพื่อขอให้คู่สนทนาพูดซ้ำ ให้พูดซ้ำ ๆ ให้ขยายความให้ชัดเจน
- 1.3 การพูดเพื่อตรวจสอบว่าคู่สนทนาเข้าใจหรือไม่ เช่น Do you follow me?
- 1.4 การพูดเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับภาษา
- 1.5 การพูดเพื่อไม่ให้การสนทนาติดขัดทำให้การสนทนาดำเนินไปได้

2. ฝึกภาษาที่ถูกต้องและมีความหมาย

การฝึกภาษาให้ถูกต้องและมีความหมายสามารถทำได้ดังนี้

2.1 ฝึกในบริบท (Contextualized Practice) เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างรูปภาษากับหน้าที่ในการสื่อสาร ผู้สอนต้องยกเหตุการณ์ที่ต้องใช้โครงสร้างนั้นอยู่เสมอ เช่น เมื่อสอนโครงสร้าง Present continuous tense ก็อาจจะอยู่ในบริบทของการโทรศัพท์ สมมติสถานการณ์ให้ผู้โทรศัพท์ขอพูดกับเพื่อน และผู้รับโทรศัพท์ตอบว่า Just a minute. He's answering another call. เป็นต้น

2.2 ให้ผู้เรียนเลือกภาษาเอง (Personalized Language) การให้ผู้เรียนปรับภาษาให้เป็นของตนเองเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นความรู้สึก ความชอบ ซึ่งจะก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน และการเรียนรู้มีความหมายต่อผู้เรียน

2.3 ให้ผู้เรียนตระหนักถึงการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระเบียบแบบแผน และสังคม จุดหมายก็เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจพฤติกรรม และภาษาที่เหมาะสมกับสังคม

3. ฟีกการออกเสียง

ในการฟีกการออกเสียงต้องบูรณาการกับบทเรียน เสียงที่มีปัญหาต่อผู้เรียนได้แก่ เสียงเดี่ยวที่ไม่มีในภาษาของผู้เรียน เสียงเน้นในคำ เสียงเน้นในประโยค ระดับเสียงสูงต่ำ การเชื่อมเสียง การกลืนเสียง ในการฟีกการออกเสียง ผู้สอนจะตัดสินใจว่าจะออกเสียงใดเมื่อใดและอย่างไร

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนทักษะการพูด ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดนั้น มีลักษณะคล้ายกันกับการสอนทักษะอื่น ๆ คือ 1. ขั้นตอนการพูดจะเป็นการสร้างควมสนใจ และให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะพูด ประโยคที่จะพูด โครงสร้าง สถานการณ์ หรือบทบาทสมมติที่จะฟีกพูด 2. ขั้นตอนการฟีกพูด เป็นการฟีกการพูดโดยฟีกพูดร่วมกับคู่สนทนา หรือสนทนาเป็นกลุ่ม ๆ ในสถานการณ์ที่กำหนดหรือมีการสุ่มเลือก

การทดสอบทักษะการพูด

ศุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 212-214) ได้เสนอวิธีการทดสอบทักษะการพูด ดังนี้

1. ให้พูดประโยคสั้น 1 ตามผู้สอนหรือตามที่ได้ยินจากเทปบันทึกเสียง
2. ให้อ่านออกเสียงประโยคต่าง ๆ
3. ให้ผู้เรียนบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน ถ้าเป็นผู้เรียนระดับกลางวัตถุนั้นอาจจะไม่สลับซับซ้อนมากนัก แต่ถ้าเป็นระดับที่สูงขึ้นก็อาจเป็นสิ่งที่ซับซ้อนขึ้นได้ เช่น เครื่องจักร เครื่องยนต์ ผู้เรียนอาจกล่าวถึงขนาดที่ตั้ง การใช้ประโยชน์ แต่ห้ามกล่าวชื่อสิ่งของหรือให้ผู้เรียนบรรยายสิ่งที่ได้เห็น เช่น ภาพยนตร์หรือบุคคลสำคัญ แล้วให้ผู้เรียนคนอื่นเดาว่าเป็นเรื่องอะไร หรือเป็นใคร เป็นต้น
4. ให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์จากภาพที่กำหนดให้
5. ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อ (Topic) ที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลาย ๆ หัวข้อ เพราะผู้เรียนอาจจะคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัว ข้อหนึ่งก็เป็นได้
6. ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์และพยายามหาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจาก ผู้ถูกสัมภาษณ์ (ผู้สอน) เช่น

Try to find out the following information and more if at all possible : Name of person interviewed

1. Where he/she comes from
2. How long he/she will stay in Thailand ?
3. What he/she is doing here ?
4. What he/she has seen of Thailand ? etc.

การวัดและประเมินผลทักษะการพูดนั้น สามารถทำได้หลายลักษณะ ส่วนใหญ่มักนิยมให้ตอบคำถามจากภาพ บรรยายภาพ หรือ เล่าเรื่องตรง ๆ ซึ่งมักจะใช้ภาพประกอบเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสามารถพูดได้ง่ายขึ้น ในการทดสอบการพูด ถ้าใช้วิธีการบันทึกเสียงด้วยจะช่วยให้การตรวจให้คะแนนมีความเที่ยงตรงยิ่งขึ้น และสามารถให้ทดสอบนักเรียนจำนวนมาก ๆ ได้ด้วย

การทดสอบทักษะการฟังและการพูด ในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษนั้น การวัดและประเมินผลนับได้ว่าเป็นกระบวนการที่สำคัญที่จะทำให้ครูผู้สอนได้รู้ถึงพัฒนาการและผลการเรียนรู้ของผู้เรียน รวมทั้งผลของการวัดและประเมินผลนั้นเป็นประโยชน์ต่อการนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งมีนักการศึกษาได้เสนอแนวทางการวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

เอกรินทร์ สีมหาศาล (2546, หน้า 1-2) ได้เสนอแนวทางการทดสอบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษไว้ดังนี้ คือ

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศแลกเปลี่ยนและนำเสนอข้อมูล ข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในเรื่องที่เกี่ยวกับตนเอง ชีวิตประจำวัน สิ่งแวดล้อมในชุมชน
2. เข้าใจข้อความที่สนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ
3. สื่อสารด้วยการฟัง พูด อย่างถูกต้องชัดเจน
4. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด เกี่ยวกับเรื่องตนเองและเรื่องใกล้ตัว
5. สื่อสารด้วยคำพูดต่าง ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจและปฏิบัติตาม
6. ใช้ประโยชน์ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ
7. ถามและตอบเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้อื่นเคยทำหรือไม่เคยทำได้
8. ถามและตอบเกี่ยวกับฤดูกาลที่ชอบพร้อมบอกเหตุผลประกอบได้
9. ออกเสียงคำศัพท์ตามที่กำหนดได้
10. ถามและตอบเพื่อแสดงความรู้สึกรักของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กรมวิชาการ (2546, หน้า 250) อ้างถึงใน บัวทอง พรหมโส (2552, หน้า 19) ได้เสนอแนวทางการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษไว้เป็น 2 ลักษณะดังนี้ คือ

1. การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้ โดย
 - 1.1 การให้ตัวแนะที่สามารถมองเห็นได้ แต่นักเรียนควรมีความคุ้นเคยกับสัญลักษณ์ที่ใช้เสียก่อน
 - 1.2 การให้ตัวแนะที่เป็นคำพูด อาจใช้ภาษาแม่ ภาษาที่เรียน หรืออาจเขียนก็ได้
 - 1.3 การสอบพูดปากเปล่าด้วยวิธีการทดสอบแบบ โคลซ (cloze)
 - 1.4 การเล่าเรื่องให้ฟังแล้วให้ไปเล่าต่อให้เพื่อนฟัง แล้วบันทึกเทปไว้

- 1.5 ให้พูดตามสถานการณ์สมมุติโดยใช้ภาษาตามหน้าที่ (function) ที่เหมาะสม
2. การพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง เช่น การพูด โดย
 - 2.1 ให้บรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียนอาจให้คำตั้งเป็นภาษาแม่
 - 2.2 ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องง่าย ๆ
 - 2.3 ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ควรให้หลาย ๆ หัวข้อ
 - 2.4 ให้บรรยายสิ่งของ บุคคล ฯลฯ
 - 2.5 ให้พูดเพื่อสนับสนุนความคิดของตนเองโต้แย้ง ปฏิเสธ พูดหักล้างข้อโต้แย้ง
 - 2.6 สนทนา และสัมภาษณ์ เนื้อหาในการสัมภาษณ์ ควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถ และความสนใจของผู้เรียน แบบสัมภาษณ์ที่เป็นนามธรรม ได้แก่ การแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลในการปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง อาจให้อ่านบทความที่เตรียมไว้ล่วงหน้า การสนทนาจะเป็นการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ในสังคมปัจจุบัน
 - 2.7 ให้พุดนำเสนอข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ เช่น บทความ ภาพ วิดีทัศน์ ฯลฯ
 - 2.8 ให้พุดสรุปจากเอกสาร
 - 2.9 ให้พุดเชิงวิเคราะห์โดยนำเสนอหน้าชั้น

ศุภัทธา อักษรนุเคราะห์ (2532, หน้า 65-66) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินผลทักษะการพูดโดยเน้นการใช้กิจกรรมไว้ในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้เสนอแนะกิจกรรม ดังต่อไปนี้

1. ให้อธิบายรูปภาพ
2. ให้สนทนาเป็นคู่ ๆ หรือเป็นกลุ่ม โดยผู้สอนสร้างสถานการณ์ให้
3. ให้สำรวจกิจกรรมแล้วรายงานหน้าชั้น
4. ให้สัมภาษณ์เป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยผู้สอนกำหนดสถานการณ์ให้
5. ให้บรรยายเรื่องราวโดยใช้จินตนาการของตนเอง หรือจากประสบการณ์จริง

จากกิจกรรมที่ใช้ในการวัดและประเมินผลทักษะการพูดที่นักการศึกษาได้เสนอไว้ข้างต้นนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้กิจกรรมการสนทนาถาม-ตอบภาษาอังกฤษ โดยการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม และแข่งขันกันตอบคำถามตามหัวข้อที่กำหนดให้

ในส่วนของเกณฑ์การประเมินผลการพูดนั้น สุมิตา เรือนแป้น (2546, หน้า 31-33) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ในการพูดโดยใช้เกณฑ์ของ FSI (Foreign Service Institute) ที่เสนอไว้ว่า ควรได้มีการประเมินในด้านสำเนียงการออกเสียง (accent) ไวยากรณ์ (grammar) คำศัพท์ (vocabulary) ความคล่องแคล่ว (fluency) และความเข้าใจ (comprehension) โดยในแต่ละด้านได้ประเมินไว้เป็น 6 ระดับ ดังนี้

สำเนียง แบ่งได้เป็น

ระดับ 1 การออกเสียงยังเข้าใจ ได้ยาก

ระดับ 2 มีที่ผิดสำคัญหลายครั้ง ใช้น้ำเสียงหนักเข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำหลายครั้ง

ระดับ 3 ยังมีสำเนียงต่างชาติ ต้องฟังอย่างตั้งใจ การออกเสียงผิดทำให้เข้าใจผิด

ระดับ 4 มีร่องรอยของสำเนียงต่างชาติ ออกเสียงผิดบางครั้ง

ระดับ 5 ออกเสียงผิดน้อยมาก แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 มีเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีร่องรอยของสำเนียงต่างประเทศ

ไวยากรณ์ แบ่งได้เป็น

ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นวลีที่เตรียมก่อนล่วงหน้า

ระดับ 2 พูดผิดมาก แสดงให้เห็นว่ามีความรู้ไวยากรณ์น้อยมากทำให้สื่อสารไม่ได้

ระดับ 3 พูดผิดหลายครั้ง ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่าง ทำให้เกิดการเข้าใจผิด

ระดับ 4 พูดผิดเป็นครั้งคราว ไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์บางอย่างไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ

ระดับ 5 ใช้ไวยากรณ์ผิดน้อยมาก

ระดับ 6 มีที่ผิดเพียง 1 หรือ 2 ครั้งในระหว่างการสัมภาษณ์

คำศัพท์ แบ่งได้เป็น

ระดับ 1 รู้คำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาแบบง่าย ๆ ได้ จึงเข้าใจ

ระดับ 2 รู้คำศัพท์น้อยมาก ใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเอง และใช้ภาษาเพื่อการอยู่รอดเท่านั้น เช่น บอก หรือ ถามเกี่ยวกับเวลา สั่งอาหาร ถามข้อมูล หรือ เพื่อการเดินทาง และสนทนาภายในครอบครัวได้

ระดับ 3 เลือกใช้คำศัพท์ไม่ค่อยถูก อภิปรายไม่ได้แม้เรื่องในสังคม และในอาชีพของตน ในระดับธรรมดา

ระดับ 4 คำศัพท์ทางอาชีพมีมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้ คำศัพท์ทั่วไปที่พอจะพูด อภิปรายได้ในเรื่องเฉพาะสาขาวิชาที่ตนเกี่ยวข้องด้วย

ระดับ 5 รู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง รู้คำศัพท์ทั่วไปมากพอที่จะพูด เรื่องปัญหาซับซ้อนและเหตุการณ์ในสังคม

ระดับ 6 คำศัพท์มีมากและถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

ความคล่องในการพูด แบ่งได้เป็น

ระดับ 1 การพูดยังตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนายังไม่ได้

ระดับ 2 พูดซ้ำมากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน

ระดับ 3 ยังพูดได้ไม่สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยค

ระดับ 4 พุดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจจะเกิดจากการพุดใหม่ หรือคิดหาคำศัพท์

ระดับ 5 พุดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 พุดเรื่องทั่วไปได้ หรือวิชาชีพ มีความราบเรียบเหมือนเจ้าของภาษา

ความเข้าใจ แบ่งได้เป็น

ระดับ 1 เข้าใจน้อยเกินกว่าจะสนทนาในเรื่องธรรมดาที่สุด

ระดับ 2 เข้าใจภาษาที่มีอัตราความเร็วช้ามาก และในเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับสังคม การเดินทาง
ต้องการพุดซ้ำ ๆ และพุดใหม่

ระดับ 3 เข้าใจเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับตนเองโดยตรง ต้องการพุดซ้ำ ๆ หรือพุดใหม่
ในบางครั้ง

ระดับ 4 เข้าใจดีพอสมควรในคำพุดที่มีอัตราความเร็วปกติในเรื่องเกี่ยวกับตนเองต้องการ
พุดซ้ำหรือพุดใหม่ในบางครั้ง

ระดับ 5 เข้าใจบทสนทนาในระดับความเร็วปกติ ยกเว้นคำที่เป็นภาษาถิ่น หรือ เรื่อง ที่ไม่
คุ้นเคย คำพุดที่เร็วหรือช้าเกินไป

ระดับ 6 เข้าใจคำพุดที่เป็นพิธีการ หรือ ภาษาถิ่น เป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาที่ศึกษา
จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการทดสอบทักษะการพุด ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การทดสอบทักษะ
การพุดนั้น มีหลากหลายรูปแบบ เช่น การตอบคำถามจากภาพ การตอบคำถามจากเสียงที่ได้ยินการ
บรรยายหรือเล่าเรื่อง ทั้งนี้สิ่งสำคัญคือการวัดตรงจุดประสงค์ที่ผู้สอนต้องการวัด และมีเกณฑ์
การวัด ที่สอดคล้องกัน

ทักษะการอ่าน

ความหมายของทักษะการอ่าน

Kenneth S. Goodman (1970) ให้ความเห็นว่า การอ่าน คือ กระบวนการที่สลับซับซ้อน เพราะ
ผู้อ่านต้องพยายามสร้างความหมายขึ้นจากตัวอักษร การอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องคิดอยู่
ตลอดเวลา ผู้อ่านจะต้องอาศัยการสังเกตสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏในข้อความ เพื่อใช้เป็นเครื่องช่วยในการ
เลือกความหมายที่เหมาะสมมากที่สุดจากข้อความเหล่านั้น และให้ความหมายของการอ่านว่า การ
อ่านเป็นกระบวนการทางภาษาศาสตร์ เชิงจิตวิทยาที่สลับซับซ้อน ซึ่งผู้อ่านจะต้องสร้างความหมาย
(Reconstruct) ขึ้นมา โดยความหมายที่ได้มานั้น ต้องใกล้เคียงกับความที่ผู้เขียนได้สื่อไว้ในรูปของ
ตัวอักษร แต่การที่จะได้มาซึ่งความหมายนี้ จะต้องมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับกระบวนการ
คิดและกระบวนการเลือกสิ่งชี้แนะทางภาษา (Linguistic clue) ทั้งที่ปรากฏเป็นตัวอักษรและไม่ปรากฏเป็น
ตัวอักษร โดยอาศัยความสามารถของผู้อ่านเป็นพื้นฐานในการใช้สิ่งชี้แนะเพื่อการเดาและการทำนาย

Larry A. Harris & Carl B. Smith (1976, pp. 14) ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อความหมาย เป็นการแลกเปลี่ยนความคิด ข่าวสารและความรู้ระหว่างผู้เขียน และผู้อ่านในลักษณะของการสื่อความหมายกัน โดยผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตัวเองในกระดาษด้วยภาษาตามลักษณะของแต่ละบุคคล ส่วนผู้อ่านจะพยายามหาความหมายของสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ทั้งนี้ ความสามารถที่จะทำนายหรือเดาความหมายจากข้อความที่อ่าน ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ได้แก่ ความคุ้นเคยในเรื่อง ความคิดสำคัญของเรื่อง ตลอดจนความรู้ทางภาษาของผู้อ่าน

สมุทรา เชนเชาวิช (2528, หน้า 1) ได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านว่า การอ่านคือการสื่อความหมาย เป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนพูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ และอาจจะตอบโต้กับผู้อื่นด้วยการสื่อความหมาย ในการอ่านนั้นจะต้องมีองค์ประกอบ 3 อย่างคือ ผู้เขียน ผู้อ่าน และรายงาน (สิ่งที่ได้อ่านมาแล้วหรือปฏิกิริยาโต้ตอบ ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นจากการอ่าน) ถ้าจะพูดสั้น ๆ การอ่านก็เหมือนกับกระบวนการถอดรหัสบางอย่าง ตัวอักษรแต่ละตัวคือรหัสที่ถูกเรียบเรียงไว้อย่างมีระเบียบเพื่อแทนคำพูด ผู้ฟังจะต้องเรียนรู้ในการที่จะต้องใช้สัญลักษณ์การเขียน และเรียบเรียงเข้าด้วยกันให้เหมาะสมถูกต้องตามสิ่งที่ตนได้ยินในขณะที่มีการพูดเกิดขึ้น

มัทนา นาคบุตร (2542, หน้า 1) กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นลักษณะหนึ่งของการสื่อความหมาย เป็นการแลกเปลี่ยนความคิด และความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านในลักษณะของการสื่อความหมายกัน ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนเป็นภาษาเขียนตามลักษณะการเขียนของแต่ละบุคคล ส่วนผู้อ่านจะพยายามอ่านเอาความหมายที่ผู้เขียนเขียนไว้ ความสามารถในการเดาความหมายจากสิ่งที่อ่านนั้น ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่านและความรู้ทางภาษาของผู้อ่าน

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความหมายของการอ่าน ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การอ่านนั้นหมายถึง กระบวนการแปลความหมายคล้ายกับการถอดรหัสด้านตัวอักษรที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ ผู้อ่านจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการแปลความหมาย ความเข้าใจในบริบทหรือสถานการณ์ การสังเกต การใช้ประสบการณ์เดิมเข้ามาประกอบการแปลความหมายจากสื่อที่อ่าน

กิจกรรมการสอนทักษะการอ่าน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 178-179) ได้กล่าวถึงการสอนทักษะการอ่านเพื่อสื่อสารไว้ว่า ในขั้นตอนการสอนทักษะการอ่านสามารถจัดกิจกรรมได้เป็น 3 ช่วงคือ

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-reading Activities) สำหรับขั้นนี้เป็นการสร้างความสนใจ และปูพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่อ่าน เช่น ให้คาดคะเนเรื่องที่อ่าน เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดถึงความรู้เดิมแล้วนำมาสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน การคาดคะเนอาจจะผิดหรือถูกก็ได้และให้เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท โดยดูจากประโยคข้างเคียง จากรูปภาพหรือการแสดง

2. กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While-reading Activities) ขั้นนี้เป็นการทำความเข้าใจ โครงสร้าง และเนื้อความในเรื่องที่อ่าน เช่น ให้ลำดับเรื่อง โดยให้ตัดเรื่องออกมาเป็นส่วน ๆ อาจจะเป็นย่อหน้าหรือประโยคก็ได้ แล้วให้ผู้เรียนในกลุ่มลำดับข้อความกันเองหรือเขียนแผนผัง โยงความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง เติมข้อความลงในแผนผังของเนื้อเรื่อง และเล่าเรื่องโดยสรุป

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-reading Activities) ขั้นนี้เป็นการตรวจสอบความเข้าใจ ของผู้เรียน กิจกรรมที่อาจเป็นการถ่ายโยงไปสู่ทักษะการพูด ทักษะการเขียน เช่น ให้แสดง บทบาทสมมติ ให้เขียนโต้ตอบกัน เขียนจดหมาย เขียนบทสนทนา วาดรูป และพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เป็นต้น

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 152-157) ได้เสนอวิธีสอนในการสอนทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจให้ได้ผลดีที่สุด คือ วิธีการสอนอ่าน โดยให้นักเรียนตั้งคำถามจากเรื่อง ที่อ่านเอง โดยกล่าวไว้ว่าในการเรียนการสอนทักษะอ่านนั้น โดยปกติครูจะเป็นคนที่ตั้งคำถาม และให้นักเรียนตอบคำถาม เพื่อเป็นการประเมินผลว่าเข้าใจเรื่องหรือข้อความที่ตัดตอนมาให้ อ่านหรือไม่ และจากความคิดที่ใช้คำถามช่วยในการอ่านเพื่อความเข้าใจนี้เองจึงทำให้เกิดวิธีการสอน ที่ให้นักเรียนตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง เพราะการที่เราจะตั้งคำถามให้คนอื่นตั้งคำถามจะต้องมี ความรู้ และความเข้าใจเรื่องที่ถามเป็นอย่างดี แต่ในครั้งแรกก่อนเริ่มเรียนครูควรจะสอนวิธีการ ตั้งคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญ และรายละเอียดที่สำคัญให้นักเรียนก่อนว่า คำถามมีอยู่ 2 ประเภท

1. คำถามที่ต้องตอบรับหรือปฏิเสธ (Yes/ No Questions)

2. คำถามที่ต้องการคำตอบที่เป็นข้อมูลหรือเหตุผล (Wh-Questions) เช่น Who, What When , Where , Why และ How เป็นต้น เมื่อได้ฝึกการตั้งคำถามทั้ง 2 ประเภทจนเป็นที่เข้าใจกัน แล้ว ครูจะเริ่มยุทธวิธีการสอนอ่าน โดยให้นักเรียนตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเองตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ครูสอนศัพท์และโครงสร้างที่นักเรียนควรรู้จากเรื่องที่กำหนดให้อ่าน และให้นักเรียนฝึกใช้จนเข้าใจความหมาย และหน้าที่ของคำ โครงสร้างนั้น ๆ

ขั้นตอนที่ 2 ให้นักเรียนอ่านเรื่องหรือข้อความที่ตัดตอนมาให้อ่านนั้น และให้นักเรียน แต่ละคนตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านโดยลำพัง

ขั้นตอนที่ 3 ให้นักเรียนจับกลุ่มช่วยกันเลือกคำถามที่ดีที่สุด เพื่อเป็นคำถามของกลุ่ม จากนั้นส่งตัวแทนออกมาถามคำถามของกลุ่มตน และให้นักเรียนที่เหลือเป็นผู้ตอบคำถาม

ขั้นตอนที่ 4 ช่วยกันวิจารณ์คำถามของแต่ละกลุ่มว่าคำถามข้อใดเป็นคำถามที่ดีถูกต้อง ทั้งไวยากรณ์ และมีรายละเอียดของเรื่องครบถ้วน

สุภัทรา อักษรนุเคราะห์ (2532, หน้า 88-91) กล่าวว่า ในการสอนทักษะอ่านผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนได้อ่านหลาย ๆ วิธี เพราะหนังสือแต่ละประเภทมีวัตถุประสงค์ในการอ่านต่างกัน และทักษะที่ใช้อ่านก็แตกต่างกันด้วย วิธีอ่านที่เป็นที่รู้จักกันทั่วไปมีดังต่อไปนี้คือ

1. การอ่านแบบเปิดผ่าน ไปอย่างรวดเร็ว (Skimming) ผู้เรียนต้องได้รับการฝึกฝนให้ตั้งคำถามไว้ในใจก่อนเริ่มอ่าน คือรู้จุดประสงค์ของเรื่องที่อ่าน ผู้เรียนจะต้องฝึกฝนให้รู้จักการทำนายความข้างหน้า (Prediction) และเลือกจับใจความ เป็นต้น
2. การอ่านแบบต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจง (Scanning) เช่น วันที่ ตัวเลข สถานที่ ผู้สอนต้องฝึกฝนผู้เรียนให้รู้จักหาคำอ่านทั้ง 2 วิธี โดยเลือกบทเรียนที่ช่วยในการฝึก เช่น หนังสือพิมพ์ ข่าวกีฬา และโฆษณาสินค้าต่าง ๆ ผู้เรียนจะรู้จักจับใจความสำคัญโดยละเว้นการอ่านโดยการแปล
3. การอ่านเพื่อหารายละเอียด (Thorough reading หรือ receptive reading) ผู้เรียนจะต้องเข้าใจข้อเขียนทั้งใจความสำคัญ และรายละเอียดปลีกย่อย แต่ไม่ได้หมายถึงจะต้องเข้าใจคำทุกคำ เนื่องจากข้อเขียนแต่ละข้อย่อมมีรายละเอียดปลีกย่อยที่อยู่ในระดับที่สำคัญไม่เท่ากัน
4. การอ่านเชิงวิจารณ์ (Critical reading) ทักษะการอ่านแบบนี้เป็นทักษะที่ยากที่สุด และควรใช้ในระดับที่สูงขึ้น เพราะผู้อ่านจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อข้อเขียนที่ตนอ่าน โดยใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่มาสนับสนุนหรือโต้แย้งต่อข้อเขียนนั้น ๆ การอ่านระดับนี้ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสอภิปรายแสดงความคิดเห็นหลังการอ่าน

สุภัทรา อักษรนุเคราะห์ (2532, หน้า 87-88) ได้กล่าวว่า ขั้นตอนในการสอนทักษะอ่านผู้สอนควรใช้ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ตั้งจุดประสงค์ โดยกำหนดจุดประสงค์ปลายทางและจุดประสงค์นำทาง
2. ดำเนินการสอน เป็นการนำจุดประสงค์นำทางมาสอนพร้อมตัวอย่างของจริง มาประกอบเป็นการสร้างความกระจำในบริบท อาจใช้คำถามในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างแท้จริง ส่วนการสอนศัพท์ยากต้องฝึกให้ผู้เรียนหาความหมายของคำศัพท์ใหม่ โดยวิธีเดาความหมายของศัพท์ และสำนวนยากจากเนื้อความข้างเคียง (Context clues) หรือจากการสังเกตอุปสรรค (Prefix) บั๊จจัย (Suffix) และรากคำ (Root) ตลอดทั้งดูคำอธิบาย คำจำกัดความ คำตรงข้าม หรือตัวอย่างที่เกิดขึ้นในบทเรียนนั้น ๆ
3. การฝึก ผู้เรียนจะต้องฝึกปฏิบัติ โดยให้ตรงกับจุดประสงค์ปลายทางที่กำหนดไว้ เป็นการฝึกการอ่านโดยละเอียด ผู้สอนจะต้องให้คำแนะนำ แก้ไข หรือเสริมแรงให้กับผู้เรียนอย่างใกล้ชิดและเอาใจใส่

4. การถ่ายโอน เป็นขั้นที่ผู้เรียนมีอิสระในการฝึก เป็นการฝึกที่นอกเหนือจากจุดประสงค์ปลายทางที่วางไว้ เพื่อจะนำสิ่งที่ฝึกและเรียนมาไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

Kenneth S. Goodman (1982, pp. 68) กล่าวว่าหลักการสอนอ่านภาษาที่สองนั้น ครูผู้สอนควรคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้

1. ในการอ่านภาษาที่สองสำหรับบางคนนั้น จะรู้สึกง่ายขึ้นหากได้มีการเปรียบเทียบระหว่างสิ่งที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันกับภาษาของตัวเอง

2. เด็กจะรู้สึกยาก หากไม่มีการคุม โครงสร้าง ไวยากรณ์ของเนื้อหาที่อ่านทำให้ท้อแท้ใจ และเบื่อหน่ายที่จะอ่าน

3. ในการอ่านสิ่งที่มีความหมายแม้จะเขียนด้วย โครงสร้างง่าย ๆ ก็จะเป็นการพัฒนาความสามารถทางการอ่านเช่นกัน กล่าวคือสิ่งที่แนะนำให้อ่านควรเป็นสิ่งที่น่าสนใจมีความหมายต่อชีวิตของผู้เรียน อีกทั้งยังสอดคล้องกับภูมิหลังและประสบการณ์เดิมด้วย

4. บทความที่ใช้ในการฝึกอ่าน ไม่ควรเป็นบทความที่มีภาษาเป็นพิเศษเฉพาะตัว เช่น หลีกเลียงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวรรณคดีแต่ควรเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป เช่น ป้ายต่าง ๆ คำสั่ง คำบรรยาย บทสนทนาโดยคำนึงถึงภูมิหลังของผู้เรียนเป็นหลัก

5. การอ่านจะง่ายขึ้นถ้าได้พูดสิ่งที่จะอ่านเสียก่อน ควรจัดเนื้อหาให้เป็นขั้นตอน สำหรับการพูดก่อน-หลังจากการอ่าน

6. สำหรับผู้ที่เริ่มเรียนภาษา การสอนอ่านควรเป็นไปตามธรรมชาติ มุ่งหาความหมายในสิ่งที่อ่าน หลีกเลียงสิ่งที่ไม่จำเป็นอื่น ๆ มุ่งเพียงกระบวนการเพื่อให้เกิดความเข้าใจเท่านั้น

ทรงพร อิศโรวสุกุล (2528, หน้า 38-41) กล่าวถึงหลักพื้นฐานในการสอนอ่านที่ควรคำนึงดังต่อไปนี้

1. ควรเป็นการอ่านในระดับข้อความ ครูผู้สอนไม่ควรให้ผู้เรียนศึกษาเฉพาะส่วนย่อย ๆ ของภาษาในบทอ่าน และมองว่าคำ วลี ประโยคในบทอ่านเป็นอิสระต่อกันจนเข้าใจผิดคิดว่าการจะเข้าใจบทอ่านนั้น ๆ จะต้องศึกษาหน่วยย่อย ๆ เหล่านั้นอย่างละเอียด แต่ควรสอนให้ผู้เรียนอ่านและเข้าใจความหมายเป็นย่อหน้า

2. ควรเน้นความเข้าใจโดยสรุปก่อนความเข้าใจในรายละเอียด การสอนอ่านควรเน้นให้อ่านเพื่อได้ความเข้าใจทั้งหมดของเรื่องที่อ่านเสียก่อน หลังจากนั้นจึงค่อยลงไปในรายละเอียดของเนื้อหา แบบฝึกหัดที่ให้ทำก็เช่นเดียวกัน ควรให้ผู้เรียนได้ใช้ความเข้าใจกว้าง ๆ เช่น จุดมุ่งหมายของบทอ่านเสียก่อนจึงค่อยถามความเข้าใจเกี่ยวกับศัพท์ สำนวน หรือเนื้อหาในรายละเอียด

3. ควรใช้บทอ่านที่พบในชีวิตจริง คำราที่ใช้สอนภาษาอังกฤษโดยทั่วไปมักเลือกใช้ภาษาที่ทำให้ง่ายแล้ว การทำเช่นนี้กลับมีข้อเสีย คือ ในชีวิตจริงคนเรามักพูดหรือเขียนข้อความความหมายเดิม

อ้างอิงสิ่งที่กล่าวมาแล้วหรือมักมีการใช้เครื่องบ่งบอกต่าง ๆ การนำข้อเขียนมาทำให้ง่ายกลับทำให้ข้อความนั้นยากแก่การเข้าใจ เพราะผู้เรียนขาดเครื่องช่วยในการเดาความหมาย

4. ควรใช้ทักษะสัมพัทธ์ (Integrated skills) ครูผู้สอนไม่ควรสอนทักษะการอ่านโดยแยกออกจากทักษะอื่น ๆ โดยสิ้นเชิง เพราะในชีวิตจริงเราได้ฟัง หรืออ่านอะไรแล้วเรามักจะนำไปเล่าหรือเขียนต่อให้คนอื่นได้อ่าน ดังนั้น กิจกรรมการอ่านควรนำทักษะอื่นมาเสริมการฝึกทักษะการอ่านด้วย เช่น อ่านประกาศรับสมัครงานแล้วเขียนจดหมายไปบอกเพื่อน

5. ควรอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมาย ครูผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนรู้จุดมุ่งหมายก่อนเริ่มการอ่านทุกครั้งเพราะเป็นเครื่องกำหนดประเภทของการอ่าน และทักษะในการอ่านแบบต่าง ๆ

6. ควรเน้นที่กระบวนการค้นคว้าหาคำตอบ การอ่านเป็นกิจกรรมที่ต้องเป็นไปด้วยการเคลื่อนไหว เพราะตลอดเวลาผู้อ่านจะต้องเดาความหมาย ทำนาย ตรวจสอบ และถามคำถามตัวเอง ดังนั้น ในการอ่านควรมุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาและฝึกฝนความสามารถในทักษะเหล่านี้อย่างเป็นระบบมากกว่าที่จะเน้นที่คำตอบ

7. ผู้เรียนควรอ่านด้วยตนเอง หลังจากการสอนคำศัพท์บางคำที่คาดว่าจะมีปัญหาและให้หลักในการอ่านแล้ว ควรปล่อยให้ผู้เรียนอ่านด้วยตนเองเพื่อเขาจะได้ฝึกช่วยตนเอง เมื่อพบคำศัพท์ใหม่จะได้รู้จักคำศัพท์นั้นจากคำข้างเคียงหรือจากรากศัพท์

8. สิ่งเสริมการอ่านนอกเวลาเรียน ทักษะการอ่านจำเป็นต้องมีการฝึกฝนอยู่เสมอจนเกิดความชำนาญการอ่านในห้องเรียนจึงไม่พอ ครูจึงต้องมีส่วนช่วยส่งเสริมผู้เรียนให้สนใจในการอ่านหนังสือนอกห้องเรียน

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการสอนทักษะการอ่าน ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การสอนทักษะการอ่านนั้น เป็นการสอนที่มีลำดับขั้นตอนซึ่งควรเริ่มจากพื้นฐาน คือ การสอนคำศัพท์ อักษรพิเศษ โครงสร้างไวยากรณ์ การคาดเดาบริบทในข้อความที่อ่าน การเชื่อมโยงประโยคต่าง ๆ จากนั้นจึงอ่านข้อความหรือ โจทย์คำถามเพื่อวิเคราะห์หาคำตอบ หรือ อ่านเพื่อตั้งคำถามด้วยตนเอง ครูผู้สอนจึงจะสรุปได้ว่านักเรียนสามารถอ่านและทำความเข้าใจในเนื้อหาได้เป็นอย่างดี

การทดสอบทักษะการอ่าน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 215-220) ได้เสนอรูปแบบการวัดและประเมินผลการอ่าน ดังนี้ คือ

1. การทดสอบองค์ประกอบย่อย ๆ ของการอ่าน (Reading Subskills) การทดสอบองค์ประกอบย่อย ๆ ของการอ่านเป็นการทดสอบ ทักษะย่อย ๆ ทางภาษา ได้แก่ คำศัพท์อันเป็นพื้นฐานในการอ่าน เหมาะสำหรับผู้เรียนการอ่านในระดับเริ่มต้น หรือผู้ที่มีความสามารถในการอ่านจำกัด การทดสอบในลักษณะนี้ ได้แก่ การที่ครูอ่านออกเสียงคำศัพท์ และให้นักเรียนเลือกคำศัพท์

ที่ตรงกับคำที่ครูออกเสียง หรือการใช้เทคนิค “same-different” ให้นักเรียนเลือกหรือการให้คำหลัก (Key Words) มาให้แล้วนักเรียนเลือกคำที่ต่างไป จาก Key Words และจะมีจำนวนข้อมาก

2. การทดสอบความเข้าใจในระดับประโยค (Sentence Comprehension) ความเข้าใจในการอ่านในระดับข้อความหรือบทความจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้อ่านมีความเข้าใจในระดับประโยคได้แล้ว ดังนั้น การอ่าน ในระดับประโยคจึงต้องเป็นสิ่งที่เรียนรู้ก่อน ซึ่งเป็นการอ่านที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่เริ่มต้นเรียนการอ่าน สำหรับลักษณะการทดสอบความเข้าใจในระดับประโยค สามารถทำได้ดังต่อไปนี้

2.1 การเลือกรูปภาพให้ตรงกับประโยคที่กำหนดให้

2.2 การตอบคำถามโดยใช้รูปภาพประกอบ

2.3 การใช้วลีและประโยคเป็นตัวแนะนำ

3. การทดสอบความเข้าใจในบทอ่าน (Passage Comprehension)

การเลือกบทอ่านนั้น นอกจากจะเป็นเนื้อเรื่องธรรมดาแล้ว ครูควรคัดเลือกบทอ่านที่นักเรียนจะได้พบเห็น มีโอกาสได้ใช้ในชีวิตจริง ได้แก่ ประกาศโฆษณาต่าง ๆ เช่น ประกาศรับสมัครงาน จดหมายธุรกิจ ใบอนุญาตขับขี่ ใบสัญญาซื้อขาย แบบฟอร์มต่าง ๆ ตารางต่าง ๆ โฉนดที่ดินต่าง ๆ รวมทั้งป้ายประกาศ ประเภทของคำถามสำคัญ ได้แก่

3.1 คำถามแบบให้สรุปย่อเรื่องราว (paraphrase)

3.2 คำถามแบบให้สังเคราะห์สิ่งที่ได้จากการอ่าน (Synthesis) โดยผู้อ่านจะต้องประมวลข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากรื่องเข้าด้วยกันเพื่อตอบคำถาม เช่น มีผู้หญิงคนหนึ่งเข้าไปรับประทานอาหารในร้านอาหารแห่งหนึ่ง หลังจากอิ่มแล้ว เจ้าของร้านมาเก็บสตางค์ แต่เธอกลับทำหน้าทำตาตื่นพร้อมพูดว่า “I can't pay the bill. My purse is gone” คำถามอาจจะให้ผู้อ่านเติมข้อความให้สมบูรณ์ เช่น “The lady couldn't pay for her lunch because ” ผู้อ่านควรที่จะเลือก ตอบว่า “her purse was lost.” เป็นต้น

4. แบบสอบชนิดโคลซแบบมีตัวเลือก (Multiple-choice Cloze)

แบบสอบโคลซชนิด Standard Cloze ไม่เหมาะที่จะใช้วัด ความเข้าใจในการอ่าน เพราะแบบสอบชนิดนี้จะเน้นไปในทาง Productive Skill เสียมากกว่า จึงมีการดัดแปลงเป็นแบบมีตัวเลือก เหมาะสมกับทักษะอ่านซึ่งเป็น Receptive Skill

นอกจากนี้ ยังมีแบบทดสอบ โคลซอีกแบบหนึ่ง แต่มีลักษณะ ตรงกันข้าม เรียกว่า Editing Test กล่าวคือ จะกำหนดข้อความมาให้ให้นักเรียนอ่านแล้วเลือกคำที่เกินมาที่ไม่เกี่ยวข้องกับความหมายในประโยคออกจากบทอ่าน เหมาะสำหรับวัดความสามารถในการอ่านเร็ว

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการทดสอบทักษะการอ่าน ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การทดสอบทักษะการอ่านแบ่งเป็น 2 รูปแบบใหญ่ ๆ คือ 1. การวัดความสามารถในการอ่าน เช่น การอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง การเลือกคำศัพท์จากการอ่าน 2. การวัดความเข้าใจในการอ่าน เช่น การตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน การสรุปใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน เนื้อหาหรือข้อความที่นำมาทดสอบทั้งสองรูปแบบนั้น ต้องเป็นคำศัพท์ หรือบทความที่ใกล้เคียงกับระดับชั้นของผู้เรียน เป็นคำศัพท์หรือบทความที่ผู้เรียนมีโอกาสเจอได้ในชีวิตจริง

ทักษะการเขียน

ความหมายของทักษะการเขียน

Lado Robert (1964, pp. 29) กล่าวว่า การเขียนเป็นการสื่อสารความหมายด้วยตัวอักษร ซึ่งเป็นที่เข้าใจระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีการเขียนเรียงข้อความตามลักษณะโครงสร้างภาษาที่ใช้แบบฟอร์มกับจุดประสงค์ของการเขียน แต่ละเรื่องไป ตลอดจนสำนวน และรูปประโยคต่าง ๆ มาเรียบเรียงให้เกิดเป็นภาษาเขียนตามจุดประสงค์ของตน

พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2540, หน้า 32) กล่าวว่า การเขียน หมายถึงการรวบรวมความคิด ความรู้สึกและความต้องการของผู้ส่งข่าวออกมาเป็นภาษาเขียนในลักษณะต่าง ๆ กันเพื่อให้ผู้รับได้เข้าใจจุดประสงค์ของตน

ศุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 185) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การฝึกทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารจะเป็นการเขียนในระดับสูงกว่าการเขียนประโยค แต่เป็นการเขียนถ้อยคำและสำนวนในรูปแบบของประโยค ที่เป็นที่ยอมรับ และเรียบเรียงประโยคให้เหมาะสมสามารถสื่อสารความหมายได้

สนิท ตั้งทวี (2528, หน้า 152) กล่าวถึงความหมายของการเขียน คือ การแสดงความสามารถให้ผู้อื่นได้รับรู้ โดยใช้สัญลักษณ์ที่เรียกว่า ตัวอักษร เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจในเจตนาของผู้เขียน ผู้อ่านจะสามารถรับรู้ความในใจของผู้เขียนได้ดีหรือไม่ นั่น ก็ขึ้นอยู่กับว่าผู้เขียนมีทักษะการใช้ภาษาได้ดีเพียงไร

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความหมายของทักษะการเขียน ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การเขียนทักษะหนึ่งในการสื่อสาร เป็นการสื่อสารผ่านตัวอักษร มีความเชื่อมโยงกับทักษะการอ่าน การเขียนที่ดีต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ เพื่อให้สารที่ต้องการสื่อ นั้นถูกต้อง และตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการเขียน

กิจกรรมการสอนทักษะการเขียน

ในการสอนทักษะการเขียนเพื่อการสื่อความหมายได้นั้น องค์ประกอบที่สำคัญคือผู้สอนจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความคิด โดยให้สัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษา ซึ่งในการ

เขียนแต่ละครั้ง ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการเลือกใช้คำให้ถูกต้อง และมีความรู้ทางโครงสร้าง ทั้งระบบคำและประโยค และหลักการเรียงเรียงการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพด้วย

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 138) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Lado Robert (1964, pp. 42) ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ทางด้าน โครงสร้าง ไวยากรณ์คำศัพท์ การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน นอกจากนั้นแล้วผู้เขียนจะต้องมี วัตถุประสงค์ในการเขียน เพื่อสื่อความหมายกับผู้อ่าน ได้ตรงตามจุดประสงค์ของตน

Heaton (1975) อ้างถึงใน ฉันทนา หงส์วันสร้อย (2548) เสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ องค์ประกอบของการเขียนไว้สอดคล้องกันดังนี้

1. ทักษะทางไวยากรณ์ (Grammatical Skills) ความสามารถในการเขียนประโยคต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง
2. ทักษะทางลีลาการเขียน (Stylistically Skills) ความสามารถในการเลือกใช้ประโยค และสำนวนได้เหมาะสม
3. ทักษะทางกลไก (Mechanical Skills) ความสามารถในการใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมาย วรรคตอน และอักษรพิมพ์เล็กหรือตัวพิมพ์ใหญ่อย่างถูกต้อง
4. ทักษะในการวินิจฉัยข้อความ (Judgement Skills) ความสามารถในการที่จะเขียนได้ตามความคิดอย่างสมเหตุสมผล

ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษนั้นเป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียน เพราะเป็นทักษะในการแสดงออก (Production) ต้องอาศัยความรู้และข้อมูลจากทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน เป็นพื้นฐานให้ผู้เขียนสามารถใช้ความรู้ของตน ถ่ายทอดความคิดเป็นภาษาเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจตรงกัน ดังนั้นในการฝึกทักษะในการเขียนนั้น ผู้เรียนจะต้องฝึกอย่างมีระบบ โดยผ่านขั้นตอนการพัฒนา ทักษะทั้ง 5 ชั้น โดย ศศิพิมพ์ ศรีกิจ (2551, หน้า 13-14) ได้สรุปไว้ดังนี้

1. การคัดลอก (Copying) เป็นการลอกเลียนแบบ โดยการเขียนข้อความลงบนกระดาษ ให้นักเรียนคัดลอกลงสมุด หรือให้ถอดจากหนังสือก็ได้ เพื่อให้ นักเรียนคุ้นเคยกับประโยค ตัวหนังสือ โครงสร้างของประโยค การใช้ตัวอักษรใหญ่และเครื่องหมายวรรคตอน หลังจากให้ นักเรียนคัดลอกข้อความแล้ว อาจให้นักเรียนเขียนตามคำบอก (Dictation) เพื่อเป็นการทบทวนความจำ จากสิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว ซึ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ของเสียงกับสัญลักษณ์ด้วย
2. การผลิตใหม่ (Reproduction) นักเรียนจะหัดเขียน โดยตนเองมากขึ้น จากการเขียนสิ่ง ที่เขาจำได้จากเรื่องที่อ่าน เขียนตามคำบอก เขียนเรื่องราวจากภาพ นักเรียนจะนำประโยค ที่เคยคัดมาลอกเลียนแบบ

3. การผสมผสาน (Recombination) นักเรียนจะนำประโยคที่เคยเรียนมาทั้งการฟัง การพูด และการอ่าน หรือประโยคที่เคยคัดลอกเคยจำมาแล้วนั้น แต่มีความซับซ้อนมากขึ้นในด้าน รูปแบบของโครงสร้างต่าง ๆ นำมาเปลี่ยนแปลงบางคำและนำมาใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องที่นักเรียน รู้จัก ซึ่งนักเรียนรู้จักการใช้ตารางเทียบแทน และการเปลี่ยนแปลงรูปประโยค

4. การเขียนที่มีการชี้แนะ (Guided Writing) ในขั้นนี้ นักเรียนมีอิสระในการเลือกใช้คำ และโครงสร้างไวยากรณ์มากขึ้น ต้องการเรียนรู้ถึงความแตกต่างของภาษาพูดและภาษาเขียนด้วย นักเรียนควรขอความได้ ครูเป็นผู้ให้คำแนะนำแก่นักเรียนที่มีปัญหา ตลอดจนนักเรียนที่ชอบแปล เป็นภาษาของตนก่อนที่จะเขียนภาษาอังกฤษ

5. การเรียงความ (Composition) นักเรียนสามารถเลือกคำและโครงสร้างอย่างมีอิสระมากขึ้น รู้จักทำเค้าโครงเรื่องเองและเขียนเรื่องราวได้เองบ้าง โดยมีครูเป็นผู้ตรวจและแก้ไขให้ เพื่อเป็นการฝึกทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษในขั้นต่าง ๆ

สุริพงษ์ทองเจริญ (2525) อ้างถึงใน นันทนา เจริญสุข (2549, หน้า 30-32) ได้กล่าวว่า กิจกรรมการสอนเพื่อฝึกทักษะการเขียน ควรมีหลักการดังนี้

1. การเขียนเพื่อฝึกหัดสิ่งที่เรียนไปแล้วให้เกิดความแม่นยำ

1.1 ด้านไวยากรณ์ ใช้เขียนตามแบบฝึกหัดที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว เช่น ฝึกจากตาราง เทียบแทน การเปลี่ยนรูปประโยค การใช้สถานการณ์ แบบฝึกหัดในรูปสนทนาและการสร้างประโยค

1.2 ด้านคำศัพท์ ทำแบบฝึกหัดที่ใช้คำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว ด้วยวิธีหาคำที่มีความหมาย ตรงกัน ตรงกันข้าม การให้คำจำกัดความ ถอดความ และวิธีใช้คำเหล่านั้นในประโยค

1.3 แบบฝึกหัดตามบทอ่านที่ทำไปแล้วในเรื่อง ให้เขียนตอบอย่างสั้น ๆ หรือเขียน สรุปเรื่องราวหรือให้เขียนใหม่ แต่เขียนแบบบทอ่านหรืออาจใช้วิธีการเติมคำในช่องว่างตามเรื่อง ที่อ่านไปแล้วนั้น

2. เขียนบทสนทนา

2.1 ต่อบทสนทนา เขียนเดิม ขยายบทสนทนา

2.2 แปลเรื่องเล่าให้เป็นบทสนทนา หรือเขียนบทสนทนาเป็นเรื่องเล่า

2.3 เขียนบทสนทนาจากคำที่กำหนดให้ หรือเขียนบทสนทนาใหม่โดยใช้การถอด ความโดยมีกลวิธีการสอน ดังนี้

2.3.1 ครูเลือกบทเรียนที่มีความยากง่ายเสมอกับหนังสือที่นักเรียนใช้ในชั้น ครูควรจะเน้นเรื่องที่น่าสนใจ เช่น เรื่องเกี่ยวกับสถานที่ที่นักเรียนรู้จัก เรื่องที่นักเรียนเคยอ่าน ภาพยนตร์ที่นักเรียนเคยดู หรือเพลงที่นักเรียนเคยร้อง

2.3.2 ครูเล่าเรื่องย่อที่ตนจะอ่านตามคำบอกให้นักเรียนฟัง ครูจะต้องอธิบาย คำศัพท์ยาก หรือเครื่องหมายวรรคตอนที่ใช้ในบทนั้นและสอนล่องหน้า เช่นเดียวกับการสอน คำศัพท์อื่น ๆ

2.3.3 ครูอ่านสำเนียงปกติ และความเร็วในอัตราธรรมดา ให้นักเรียนฟังอย่างเดียว โดยไม่ต้องเขียน

2.3.4 ครูอ่านอีกครั้ง โดยหยุดตามหลักของจังหวะหยุดหายใจ และสำเนียงขึ้น ลงตามหลัก Intonation

2.3.5 ครูอ่านทวนอีกครั้ง ด้วยสำเนียงปกติ เพื่อให้นักเรียนได้แก้คำบางคำที่คน อาจฟังผิดหรือใส่เครื่องหมายวรรคตอนเสียให้ถูก

2.3.6 การตรวจแก้ อาจจะตรวจของตนเอง หรือเปลี่ยนกับเพื่อนที่นั่งใกล้ ๆ หรือครูเขียนข้อความที่ถูกต้องบนกระดาน หรือ ให้นักเรียนจดคำที่ตอบผิดลงสมุด

3. เขียนตามคำบอก มีกิจกรรมการสอนดังนี้

3.1 ให้นักเรียนอ่านข้อความนั้นอีกครั้งหนึ่ง เพื่อดูการออกเสียง

3.2 ครูตั้งคำถามเกี่ยวกับข้อความนั้น

3.3 ครูอาจจะสอนคำศัพท์ที่เป็นคำที่มีความหมายเดียวกัน หรือตรงกันข้ามถ้าครู เห็นสมควร

3.4 ให้นักเรียนเล่าเรื่องหรือเขียนเรื่องทำนองเดียวกับที่ตนได้เขียนคำบอกแล้ว

4. การเขียนบรรยายภาพหรือสิ่งของ ครูอาจจะหาภาพที่ชัดเจนสัก 1 รูป หรือเป็นการ์ตูนก็ได้ ให้นักเรียนเขียนบรรยายสิ่งที่ตนเห็น รูปนั้นอาจจะเป็นภาพง่าย ๆ ที่นักเรียนจะเขียนบรรยาย จบภายใน 10 ประโยค

5. การเขียนเรียงความ ขั้นตอนในการสอนเขียนเรียงความมี ดังนี้

5.1 ครูหาเรื่องที่มีผู้เรียบเรียงไว้ หรือครูอาจจะเขียนขึ้นเองทั้งคำศัพท์ และรูปแบบ ของประโยค จะต้องมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น

5.2 ถ้าครูคิดว่านักเรียนจะมีปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์ และรูปประโยค ต้องเตรียมการ สอนไว้ด้วย ครูอาจจะสอนเรื่องเหล่านี้ล่วงหน้า หรือสอนพร้อม ๆ กับที่ครูเล่าเรื่องก็ได้

5.3 ครูคัดรูปภาพ อธิบายพร้อมทั้งซักถามเนื้อเรื่องจากรูปภาพ ครูหมั่นให้นักเรียนพูด ประโยคที่ถูกต้องซ้ำ ๆ เพื่อให้จำประโยคเหล่านี้ไปเขียน

5.4 เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกฝนแม่นยำแล้วลงมือเขียนแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการสอนทักษะการเขียน ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การสอนทักษะการเขียน จุดประสงค์คือให้ผู้เขียนสามารถสื่อสารได้ถูกต้องตามจุดประสงค์ ซึ่งต้องประกอบไปด้วย การเลือกใช้คำ ประโยค ไวยากรณ์ การเรียบเรียง ให้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบท

การทดสอบทักษะการเขียน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 221-223) ได้แนะนำการทดสอบทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. การเขียนเรียงความ โดยมีการแนะนำแนวทาง (Directed Com-position) อาจจะทำดังนี้ คือ

1.1 ให้ตัวแนะที่มองเห็นได้ (Visual Cues) วิธีนี้ผู้สอนควรฝึกผู้เรียนก่อน เพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าผู้สอนต้องการอะไรจากการทดสอบ เช่น

1.1.1 ให้ผู้เรียนดูภาพชุดที่แสดงการกระทำ จากนั้นให้ดูทีละภาพเพื่อให้ผู้เรียนเขียนบรรยาย แล้วให้ผู้เรียนดูทั้งเรื่องอีกครั้งเพื่อตรวจสอบคำตอบ หรือผู้สอนอาจใช้วิธีการเล่าเรื่องหรือถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ให้ดูเป็นภาษาแม่หรือภาษาต่างประเทศที่เรียน แล้วแต่การตัดสินใจของผู้สอน จึงให้ผู้เรียนเขียนเรียงความเป็นภาษาที่เรียน

1.1.2 ฉายภาพยนตร์เงียบยาวประมาณ 4 นาที หรือภาพยนตร์การ์ตูน ฉายภาพให้ดูโดยหยุดเป็นช่วง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเขียนคล้ายกับข้อ 1.1.1 หรือถ้าไม่มีภาพยนตร์อาจใช้ภาพชุดที่ตัดจากวารสารก็ได้

1.2 ให้ตัวแนะโดยการพูด (Oral Cues) การให้ตัวแนะโดยการพูด อาจเกี่ยวข้องกับทักษะฟังด้วย ดังนั้นการให้คะแนนควรคำนึงด้วยว่าทักษะทั้งสองชนิดเกี่ยวข้องกัน ถ้าต้องการเน้นที่ทักษะเขียนการให้ตัวแนะด้วยการพูดจะต้องให้เข้าใจง่าย เช่น

1.2.1 ให้ผู้เรียนฟังการสัมภาษณ์ เช่น การสัมภาษณ์ระหว่างนายจ้างกับผู้มาสมัครงาน ให้ผู้เรียนเขียนบรรยายเกี่ยวกับผู้มาสมัครงาน

1.2.2 ให้ผู้เรียนเขียนจดหมาย โดยสมมติว่าผู้เรียนเป็นเลขานุการ นายจ้างต้องการให้เขียนจดหมายไปถึง Mr. George Johnson ที่จะส่งหนังสือไปให้ในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ ผู้เรียนจะต้องจดคำพูดและรายละเอียดที่นายจ้างบอก (โดยฟังจากเทป) การเขียนในลักษณะนี้อาจใช้ในรายวิชาที่เกี่ยวกับการโต้ตอบจดหมายธุรกิจ

1.2.3 ให้ผู้เรียนเขียนสรุปจากเรื่องที่เล่าให้ฟัง ผู้สอนอาจจะใช้ภาพชุดประกอบการเล่าเรื่องด้วยก็ได้

1.3 ให้ตัวแนะโดยการเขียน (Written Cues) โดยปกติแล้วทักษะเขียน มักให้ตัวแนะที่เป็นภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนก็ได้ เช่น

1.3.1 ให้ผู้เรียนเขียนบทสนทนาจากคำสำคัญ (Key Word) ที่ให้มาทั้งหมด

1.3.2 ให้เขียนจดหมายส่วนตัว จดหมายธุรกิจ หรือจดหมายสมัครงานตามคำแนะนำที่ให้มา หรือดูจากประกาศโฆษณาในหน้าหนังสือพิมพ์

1.3.3 ให้เขียนเติมข้อความในใบสมัครงาน

2. การเขียนอย่างอิสระ (Free Composition) การเขียนอย่างอิสระนี้ผู้เรียนจะแสดงความสามารถในการลำดับความคิด การใช้ศัพท์ที่เหมาะสม ตลอดจนการแบ่งข้อความออกเป็นตอน การเลือกหัวข้อสำหรับให้ผู้เรียนเขียนควรเป็นหัวข้อที่ไม่ยากนัก เพราะผู้เรียนควรใช้ความพยายามแสดงความคิดมากกว่าการแสดงเนื้อหา ลักษณะของการเขียนอาจเป็น ดังนี้

2.1 การเขียนที่มีพื้นฐานมาจากคำศัพท์ วัตถุประสงค์หลักของการเขียนแบบนี้เพื่อวัดความเหมาะสมของการใช้คำศัพท์ เช่น ถ้าเป็นคำศัพท์เป็นค่านามอาจให้อธิบายห้องเรียน ห้องนอน รายการอาหาร ถ้าเป็นการใช้คำคุณศัพท์ก็อาจให้เปรียบเทียบระหว่างภาพ 2 ภาพ เป็นต้น

2.2 การเขียนที่มีพื้นฐานมาจากไวยากรณ์ งานที่ให้ผู้เรียนจะเกี่ยวกับโครงสร้าง ที่ต้องการทดสอบ เช่น Past Tense ก็อาจให้ผู้เรียนเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เป็นอดีต เช่น Your Last Christmas เป็นต้น

2.3 การเขียนข้อความเป็นตอน ๆ การเขียนชนิดนี้เน้นความสามารถในการเขียนข้อความที่รวมเป็นความคิดหลักเพียงความคิดเดียวในแต่ละย่อหน้า

2.4 การเขียนเรียงความที่เกิดจากการกระตุ้นความคิด (Thought Provoking Essays) เป็นหัวข้อการเขียนเรียงความที่อาจได้จากเหตุการณ์ทางการเมือง ข้อโต้แย้ง เหตุการณ์ในโรงเรียน หรืออื่น ๆ การให้คะแนนอาจเน้นในเรื่องการให้เหตุผล การลำดับความคิด การใช้ถ้อยคำ และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการทดสอบทักษะการเขียน ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การทดสอบทักษะการเขียน มีหลากหลายรูปแบบตามความสามารถและระดับขั้นของผู้เรียน เช่นการเขียนคำศัพท์ตามที่ฟัง การเติมข้อความลงในช่องว่างใหญ่ถูกต้อง หรือการทดสอบการเขียนในระดับที่สูงขึ้น เช่น การเขียนบรรยายภาพ การเขียนจดหมาย อีเมล จนไปถึงการเขียนเรื่องราวจากหัวข้อที่ได้รับ

แบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบภาษาอังกฤษเป็นแบบทดสอบที่จัดทำขึ้น เพื่อทดสอบความสามารถของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะทั้ง 4 เช่น การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สำหรับภาษาต่างประเทศนั้น ส่วนใหญ่แล้วแบบทดสอบจะมีลักษณะเป็นแบบกว้าง ๆ และมีความยาว แต่อย่างไรก็ตามแบบทดสอบควรจะสร้างเพื่อทดสอบทักษะของผู้เรียนเป็นอย่าง ๆ ไป เช่น สร้างแบบทดสอบสำหรับการฟัง และการพูด แบบทดสอบสำหรับทดสอบ การออกเสียง คำศัพท์ โครงสร้างของภาษา

วัฒนธรรม โดยแยกกันไป แต่ทั้งนี้ แบบทดสอบนั้นจะต้องมีตัวอย่างด้วย เพื่อให้นักเรียนเข้าใจการทำข้อสอบในแต่ละชนิดซึ่งแตกต่างกัน (ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน, 2539, หน้า 283)

จุดมุ่งหมายของแบบทดสอบ

ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน (2539, หน้า 281) กล่าวว่าแบบทดสอบมีอยู่หลายชนิด หลายแบบด้วยกัน ตั้งแต่แบบทดสอบที่ใช้ทดสอบนักเรียนทุกวันท้ายชั่วโมง (Quiz) การสอบปากเปล่า การสอบปลายปี ตลอดจนแบบทดสอบที่เป็นมาตรฐานใช้ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย การสอบเข้าทำงาน สอบแข่งขันอื่น ๆ ซึ่งการพิจารณาคะแนนจากแบบทดสอบ จะทำให้ครูทราบว่าผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนมากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ถ้าเป็นแบบทดสอบที่ดีแล้ว ทำให้ทราบถึงความสามารถในการสอนของครู และความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนได้ โดยส่วนใหญ่แล้วครูจะคิดถึงแบบทดสอบในลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ทดสอบหรือพิจารณาว่าผู้เรียนมีความรู้มากน้อยเพียงใด โดยใช้ในรูปของการสอบแบบข้อเขียน ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่า การทดสอบผู้เรียนนั้น เป็นส่วนหนึ่งของการสอน ซึ่งจำเป็นต้องใช้เมื่อมีการเรียนการสอนเกิดขึ้น จุดมุ่งหมายของแบบทดสอบนั้นมีอยู่หลายประการด้วยกันดังนี้คือ

1. เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนมีข้อบกพร่องในการเรียน ณ ที่ใด ไม่มีความสามารถในการเรียนในเรื่องใด และเรียนรู้ในเรื่องใดที่ผิดไปจากข้อเท็จจริง

2. เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการจัดกลุ่มนักเรียน

3. เพื่อให้การสอนของครูเป็นไปอย่างมีระเบียบแบบแผน

4. เพื่อใช้ทบทวนความรู้ในส่วนที่เป็นเรื่องสำคัญ

5. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจหรือเป็นแรงกระตุ้นในการเรียนมากขึ้น

6. เพื่อให้เกิดความเคยชินต่อการสอบไม่ว่าจะเป็นการสอนชนิดใด ๆ

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 197-198) ได้สรุปวัตถุประสงค์ของการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาไว้ดังนี้

1. เพื่อประเมินวิธีสอนของครูว่าวิธีสอนแบบใดช่วยให้เกิดการเรียนรู้ และวิธีสอนแบบใดที่ต้องการการปรับปรุง

2. เพื่อประเมินสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของผู้เรียนว่ามีความรู้ความสามารถตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้เพียงใด สมควรที่จะได้เลื่อนชั้นให้สูงขึ้นหรืออยู่ที่เดิม

3. เพื่อจำแนกหรือจัดลำดับความสามารถของนักเรียนแต่ละคน เพื่อจัดชั้นเรียนหรือแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถ เพื่อให้นักเรียนได้เรียนในกลุ่มที่มีความสามารถเท่าเทียมกัน

4. เพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่อง และจุดเด่นในการเรียนภาษาของแต่ละบุคคล

5. เพื่อประโยชน์ในการสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนที่เรียนอ่อนหรือล่าช้าหลังเพื่อน

6. เพื่อประเมินประสิทธิภาพในการสอนของครู
7. เพื่อทราบถึงกระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็กในแต่ละระดับอายุ
8. เพื่อทดสอบผลการทดลองเกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียน

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความหมายของแบบทดสอบ ผู้วิจัยสรุปได้ว่า แบบทดสอบนั้นสร้างขึ้นมาเพื่อทดสอบนักเรียน มีรูปแบบหลักอยู่สองรูปแบบด้วยกัน คือ แบบทดสอบรูปแบบปรนัยและแบบทดสอบในรูปแบบอัตนัย แบบทดสอบนอกจากเป็นการทดสอบความสามารถ ความรู้ ความเข้าใจของผู้เรียนแล้ว สามารถทดสอบการจัดการเรียนรู้ของครูได้ด้วยว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้นั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัดหรือไม่

ลักษณะของแบบทดสอบที่ดี

ลักษณะของแบบทดสอบที่ดีโดยทั่ว ๆ ไปจะต้องประกอบด้วยลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้ (ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน, 2539)

1. มีความเที่ยงตรง (Validity) ในการสร้างแบบทดสอบไม่ว่าจะเป็นในลักษณะหรือขนาดใด เช่น แบบทดสอบสั้น ๆ สำหรับใช้ในชั้นเรียนหรือแบบทดสอบที่ใช้ในการสอบไล่ทั่ว ๆ ไปก็ตาม ผู้สร้างแบบทดสอบต้องพยายามสร้างแบบทดสอบให้มีความเที่ยงตรงสูง และสามารถให้ทดสอบความสามารถทักษะใดทักษะหนึ่งโดยเฉพาะ แบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถของทักษะได้หลายด้านในเวลาเดียวเป็นแบบทดสอบที่ไม่มีความเที่ยงตรง ดังนั้น ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบจึงหมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะเท่านั้นตรงตามที่ผู้สร้างต้องการจะวัด

2. มีความเชื่อมั่น (Reliability) แบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นสูงจึงจะมีความเที่ยงตรงได้ เมื่อนำแบบทดสอบนั้นไปใช้ทดสอบบุคคลกลุ่มเดียวกันในต่างวาระและโอกาส ซึ่งในช่วง ระยะเวลา และโอกาสที่ต่างกันนั้นไม่มีการให้ความรู้เพิ่มเติมขึ้น ผลที่ได้ย่อมไม่แตกต่างกัน แต่ถ้าผลที่ได้แตกต่างกัน แสดงว่าแบบทดสอบนั้นไม่มีความเชื่อมั่น

3. มีอำนาจจำแนก (Discrimination) แบบทดสอบที่ดีจะต้องสามารถจำแนกผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน ให้อยู่เป็นกลุ่มที่มีระดับความรู้ที่ใกล้เคียงกันได้ เมื่อผู้เรียนทำแบบทดสอบแล้ว ผู้ที่เรียนดีจะมีผลของคะแนนอยู่ในกลุ่มเดียวกัน เช่นเดียวกับผู้ที่เรียนอ่อนซึ่งจะเรียกว่า แบบทดสอบนั้นมียอำนาจจำแนกสูง

4. เหมาะสมในการนำไปใช้ (Administration) ความยาวของแบบทดสอบรวมทั้งความยากง่าย จะต้องจัดให้เหมาะสมกับเวลาที่ใช้ในการทดสอบ นอกจากนี้จะต้องคำนึงถึงแนวการตอบข้อสอบด้วยว่าจะให้แยกคำตอบต่างหากหรือตอบในแบบทดสอบเลย ซึ่งจะต้องจัดแบบทดสอบและกระดาษคำตอบให้พอเพียง อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จำเป็นจะต้องใช้ควบคู่กับแบบทดสอบควรอยู่ในสภาพที่เตรียมพร้อมจะใช้ได้เสมอ

5. มีคำแนะนำในแบบทดสอบ (Test instructions) คำแนะนำในการทำแบบทดสอบนั้น จะต้องเขียนอย่างชัดเจน ใช้ภาษาที่อ่านง่ายถูกต้องและควรมีตัวอย่างประกอบ นอกจากนี้ไม่ควรใช้ประโยคที่ค่อนข้างยาวเกินไป ยกย่อนและไม่ได้อใจความ

6. สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนรู้ (Backwash effects) แบบทดสอบที่ดี จะสามารถใช้ประโยชน์ในเชิงวิชาการได้ ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้จากแบบทดสอบและทำให้ ผู้สอนทราบข้อบกพร่องของตนเอง สามารถดำเนินการปรับปรุงการสอนให้มีคุณภาพดีขึ้นได้ แบบทดสอบที่สร้างขึ้นสำหรับการวัดและประเมินความสามารถของนักเรียน ในด้านทักษะของภาษา นั้น จะต้องใช้ทดสอบความสามารถในแต่ละทักษะรวมทั้งการกำหนดเวลาในการทดสอบด้วย แบบทดสอบที่ดีจะต้องมีความเที่ยงตรง มีความเชื่อมั่นสูง มีอำนาจจำแนก เหมาะแก่การนำไปใช้มี คำแนะนำ และให้ประโยชน์ในการเรียนรู้ด้วย สำหรับแบบทดสอบวิชาภาษาอังกฤษนิยมสร้างแบบ ปรนัยมากกว่าอัตนัยซึ่งมีอยู่หลายรูปแบบด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบให้เลือกตอบ เนื่องจากเห็นว่า มีความยุติธรรมในการตรวจให้คะแนน สามารถทดสอบความรู้และความสามารถของผู้เรียนได้ดี

การสร้างแบบทดสอบ

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับทักษะการฟังภาษาอังกฤษพบว่า มีรูปแบบในการ ประเมินที่หลากหลายวิธีที่มีความเหมาะสม ดังต่อไปนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2552) กล่าวว่า วิธีการประเมินแบบต่าง ๆ ที่ผู้สอนสามารถเลือกใช้ได้ มีดังต่อไปนี้

1. การสังเกตพฤติกรรม
2. การสอบปากเปล่า
3. การพูดคุย
4. การใช้คำถาม
5. การเขียนสะท้อนการเรียนรู้
6. การประเมินการปฏิบัติ
7. การประเมินด้วยแฟ้มสะสมงาน
8. การวัดและประเมินด้วยแบบทดสอบ
9. การประเมินด้านความรู้สึกรู้สึกนึกคิด
10. การประเมินตามสภาพจริง
11. การประเมินตนเองของผู้เรียน
12. การประเมินโดยเพื่อน

ประเภทของแบบทดสอบ

เกวลิน หวังมูทิตากุล (2565, หน้า 62-66) ในการสร้างแบบทดสอบ ครูจะต้องระมัดระวังเป็นพิเศษในแต่ละเรื่องที่จะทำการออก ข้อสอบ ควรจะออกข้อสอบที่ง่าย ๆ ก่อนแล้วจึงยากขึ้นต่อไป คำถามที่ใช้ควรชัดเจน และอ่านง่ายได้ใจความ ผู้เรียนเข้าใจได้ว่าในแนวใดหรือเรื่องใด คำอธิบายหรือคำแนะนำก่อนทำแบบทดสอบ ก็ควรชัดเจนและเข้าใจง่าย ตัวอย่างของคำถามและคำตอบก็มีความสำคัญที่จะช่วยให้เด็กเข้าใจข้อสอบดีขึ้น สำหรับข้อสอบที่ต้องการให้เด็กเขียนตอบคำถาม ก็ ควรเว้นที่ให้เด็กเขียนอย่างเพียงพอ แบบทดสอบของวิชาภาษาอังกฤษ จะมีอยู่ 2 ประเภทคือ

1. แบบอัตนัย (Subjective test)

แบบทดสอบแบบนี้จะกำหนดให้ผู้เรียนบรรยายความคิดเห็นของตนเอง โดยการเขียนให้เป็นรูปประโยคอย่างสมบูรณ์ ตัวอย่างของข้อสอบแบบอัตนัยคือ

Ex.1 Write three sentences containing "Where"

ซึ่งในการตอบคำถามแบบนี้ ผู้ตอบอาจจะตอบได้หลายลักษณะ โดยเขียนเป็นรูปประโยคต่าง ๆ กันได้มากมาย ดังนี้

- 1.1 Where did you spend your holiday last year?
- 1.2 I should like to retire to the town where I spent my youth.
- 1.3 The tourists visited the Royal Palace where the old Thai culture are reserved.
- 1.4 That evening we went to the cinema where we met a group o
- 1.5 You should meet me where I told you.

2. แบบปรนัย (Objective Test)

ลักษณะของแบบทดสอบแบบนี้ ผู้เรียนจะต้องคิดหาคำตอบ และเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียวในการตอบคำถาม ซึ่งให้ความสะดวกในการตรวจให้คะแนน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่มีผู้เข้าสอบเป็นจำนวนมาก ๆ ตัวอย่างของข้อทดสอบแบบปรนัยคือ

Ex.2 Complete each sentence by putting the correct word in the blank.

Do you remember the place we first met?

Ex.3 Write down the letter of word which best complete each sentence.

Perhaps you could show me you put it.

- a) what b) when c) where d) why

จะเห็นได้ว่าแบบทดสอบแบบปรนัยนั้น จะต้องจัดเตรียมและสร้างขึ้นยากกว่าแบบ

อัตร้อย และในการทำข้อสอบผู้เข้าสอบจะใช้เวลาในการทำน้อยกว่าด้วย แต่ในด้านการตรวจให้คะแนนข้อสอบแบบปรนัยจะทำได้สะดวกและง่ายกว่า

เมื่อพิจารณาข้อสอบแบบปรนัยใน Ex. 2 และ Ex. 3 แล้ว จะเห็นว่าเป็นการทดสอบความสามารถของผู้เรียนในการใช้ศัพท์คำว่า "where" ในประโยคให้ถูกต้อง เช่นเดียวกับข้อสอบแบบอัตร้อยใน Ex. 1 แต่การตรวจให้คะแนนนั้น การตัดสินใจให้คะแนนใน Ex. 1 ทำได้ยากกว่า

ข้อสอบแบบปรนัยแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

2.1 Production ลักษณะข้อสอบจะเป็นแบบ Ex. 2 คือให้นักเรียนใช้ความรู้ ความคิด ประสบการณ์ เติมคำหรือเขียนเป็นคำ ประโยค ด้วยตนเอง ให้เหมาะสมสอดคล้องได้ใจความสมบูรณ์ ตัวอย่างของข้อสอบแบบนี้คือ

Complete each blank with the correct word.

Don't ask me to explain you don't really understand.

His has offered him a partnership.

I was all day last Saturday.

2.2 Recognition ตามลักษณะของข้อสอบนั้น ผู้เรียนอ่านตัวเลือกทั้งหมด และเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว ผู้เรียนจะต้องใช้ความคิด ความรู้ เปรียบเทียบตัวเลือกตัวอื่น ๆ ที่อ่านและเลือกตัวเลือกที่เห็นว่าถูกต้องที่สุด ตามความคิดของตนเอง ข้อสอบแบบนี้จะเรียกว่า Multiple-choice Test ก็ได้ ซึ่งมีลักษณะตาม Ex.3 ตัวอย่างของข้อสอบคือ

Choose the best word to complete each blank and write a). b). c). d).

I wish I a car.

a) have b) had c) have had d) has

การสร้างข้อทดสอบแบบปรนัยวิชาภาษาอังกฤษ

เมื่อเปรียบเทียบข้อสอบแบบปรนัยและข้อสอบแบบอัตร้อยแล้ว ส่วนใหญ่ให้ข้อคิดเห็นว่า ข้อสอบแบบปรนัยค่อนข้างง่ายและส่งเสริมการเดาความหมายให้แก่ผู้เข้าสอบ ซึ่งโดยความจริงแล้ว ข้อสอบแบบปรนัยเมื่อคู่มือถึงลักษณะของข้อสอบ จะเห็นว่าค่อนข้างง่ายก็จริง แต่ก็ไม่ง่าย ในการตอบคำตอบให้ถูกต้อง ซึ่งผู้สอบจะต้องใช้ความคิดพิจารณาในการทำข้อสอบแบบปรนัย เช่นกัน นอกจากนี้ ข้อสอบแบบปรนัย สามารถนำมาใช้ทดสอบผู้เรียนก่อน และทำให้ทราบข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการสอน รวมทั้งสามารถปรับปรุงข้อสอบให้มีความยากง่ายในระดับที่เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนได้ ข้อสอบแบบปรนัยชนิดให้เลือกตอบ (Multiple-choice) นั้น ในกรณีที่มีตัวเลือกประมาณ 4-5 ตัวเลือก ก็จะทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเดาความหมายของคำตอบได้ ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้ อย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีการเดาความหมายเกิดขึ้นเมื่อทำข้อสอบชนิดเลือกตอบ

แต่การเดาคความหมายนั้นก็ย่อมจะใช้ความรู้ในด้านเนื้อหาวิชาเป็นพื้นฐาน ในการเดาคความหมาย เช่นเดียวกัน

1. รูปแบบของข้อสอบแบบปรนัย

ข้อสอบแบบปรนัยมีอยู่หลายรูปแบบด้วยกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ

1.1 เปลี่ยนรูปประโยคแต่ความหมายคงเดิม (Transformation)

To convince him is hard.

It is hard.....

These boxes are too heavy to carry.

The box is so heavy that.....

1.2 เติมให้สมบูรณ์ (Completion)

We are very.....of her.

I go to Japan.....a year on business.

1.3 เชื่อมประโยคให้ได้ใจความ (Combination)

The weather is bad. We are enjoying ourselves. (although)

We live near the sea. We can often go swimming. (since)

1.4 เพิ่มคำให้มีความหมายชัดเจน (Addition)

The dinner has cooked. (already)

He is a nice man. (such)

Why didn't you tell me? (on earth)

1.5 จัดรูปประโยค (Rearrangement)

to/slow/was/react/He

pretty/All/are/the/here/girls

1.6 แบบถูก-ผิด หรือ จริง-เท็จ (Correct/ Incorrect, True or False)

Circle the number if the statement is correct.

(1) My father is working tomorrow.

(2) We went to Chicago in Monday.

(3) They recently had an accident.

1.7 จับคู่ (Matching)

Match the word in column A to Column B

Write the number behind the phase in column B.

รูปแบบของข้อสอบแบบปรนัยดังกล่าวมาแล้วนี้ อาจจะนำมาใช้ในการออกแบบทดสอบ สำหรับการทดสอบในด้านคำศัพท์ การอ่าน การเขียน การฟัง และการพูดได้เช่นเดียวกับการทดสอบในด้านไวยากรณ์

2. ข้อสอบแบบให้เลือกตอบ (Multiple-choice item)

ข้อสอบแบบให้เลือกตอบ เป็นข้อสอบที่นับว่าใช้ประโยชน์ได้มากที่สุด และเป็นที่ยอมรับกันมากกว่ารูปแบบอื่นๆ ของข้อสอบแบบปรนัย (Objective test) และสร้างได้ยากกว่าแต่สะดวกต่อการให้คะแนนและการนำไปใช้ทดสอบ

การสร้างข้อสอบแบบให้เลือกตอบนี้ จะต้องคำนึงถึงเนื้อหาวิชาและจำนวนข้อสอบทั้งหมด รวมทั้งความยาวของข้อสอบในแต่ละข้อด้วย ข้อสอบแต่ละข้อไม่ควรยาวเกินไป จนทำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่าย จำนวนข้อสอบก็ควรจัดให้เหมาะสมกับเวลาและความยากง่ายของข้อสอบ รวมทั้งสอดคล้องกับจุดประสงค์ในการทดสอบด้วย หลักการสำคัญในการสร้างข้อสอบแบบเลือกตอบนี้ ประกอบด้วย

- 2.1 ในข้อสอบให้เลือกตอบแต่ละข้อ ควรจะมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว
 - 2.2 ในแต่ละข้อควรทดสอบหรือวัดความรู้ความสามารถผู้เรียนเพียงด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น
 - 2.3 โครงสร้างหรือรูปแบบของประโยคที่ใช้ในข้อสอบแต่ละข้อ ควรจะถูกต้องตามหลักของไวยากรณ์ด้วย
 - 2.4 ข้อสอบแต่ละข้อไม่ควรยากเกินความสามารถของผู้เรียน โดยเฉพาะในด้านภาษาศาสตร์
 - 2.5 ข้อสอบควรจะสั้นหรือชัดเจนได้ใจความสมบูรณ์
 - 2.6 ควรจัดเรียงข้อสอบแต่ละข้อจากสิ่งที่ย้ำไปสู่สิ่งที่ยาก
- องค์ประกอบของข้อสอบแบบให้เลือกตอบ ประกอบด้วย

1. ตัวตั้ง (Stem) เป็นส่วนต้นของข้อสอบแบบให้เลือกตอบ ซึ่งเป็นการเสนอปัญหาเบื้องต้นให้แก่ผู้เข้าสอบ ในลักษณะที่สั้นได้ใจความและชัดเจน ผู้เข้าสอบจะทราบถึงความคิดเกี่ยวกับปัญหาและสิ่งที่ข้อสอบต้องการให้ตอบได้ โดยการอ่านจากตัวตั้งรูปแบบของตัวตั้งมีดังต่อไปนี้ คือ

1.1 ชนิดเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์

I prefer to cigarettes.

- a. water b. smoking c. cigars d. not

ตรงกับสิ่งที่ต้องการวัด 2. มีความเชื่อมั่น คือ เมื่อนำไปทดสอบกับบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถใกล้เคียงกัน ผลที่ได้ไม่มีความแตกต่างกัน 3. มีอำนาจจำแนก คือ แบบทดสอบสามารถจำแนกกลุ่มผู้เรียนได้ว่า มีความรู้ ความสามารถอยู่ในระดับใด 4. มีความเหมาะสม คือ แบบทดสอบมีความยาว ความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน 5. มีคำแนะนำในแบบทดสอบที่ใช้ภาษาเข้าใจง่ายและถูกต้อง 6. สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ คือ ผลจากแบบทดสอบนั้นสามารถนำมาปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นได้

เจตคติ

แนวคิดและความหมายของเจตคติ

คำว่า เจตคติ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Attitude มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Aptitudin แปลว่า โน้มเอียง เหมาะสม มีผู้ใช้คำอื่นในความหมายเดียวกัน เช่น ทักษะคติ หรือ เจตคติ ซึ่งมีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาให้นิยามหรือคำจำกัดความโดย ภัศราภรณ์ หงส์ทอง (2560, หน้า 15) สรุปได้ดังนี้

ทักษะคติเป็นความเข้มของอารมณ์ ความรู้สึกทางบวก หรือ ทางลบ ในการสนับสนุนหรือต่อต้านสิ่งที่อยู่ในความคิด ทั้งนี้อารมณ์ ความรู้สึก คือ ส่วนที่เป็นทางบวก เช่น การเกลียด ไม่ชอบ ทำลาย หรือมีปฏิกริยาต่อต้านวัตถุ ความคิด แผนการกระทำ อุดมการณ์ รูปแบบความประพฤติ หรือ สัญลักษณ์ที่บุคคลอาจแสดงอารมณ์ ความรู้สึกไปในทางบวกหรือว่าทางลบก็ได้ (Thurstone, 1959)

ทักษะคติสามารถเป็นดัชนี (Index) ได้ กล่าวคือ บุคคลนั้นมีความคิดอย่างไรและมี ความรู้สึกอย่างไรกับคนรอบข้าง วัตถุ หรือแม้กระทั่งสิ่งแวดล้อม โดยทักษะคติมีรากฐานมาจากความเชื่อที่อาจเป็นผลถึงพฤติกรรมในอนาคตได้ ทักษะคติจึงเป็นเพียงแค่ความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า

อีกทั้งยังเป็นมิติของการประเมิน เพื่อแสดงให้เห็นว่าชอบหรือไม่ชอบต่อประเด็นหนึ่งๆ นั้น ก็ถือว่าเป็นการสื่อสารภายในบุคคลที่ได้รับผลกระทบมาจากการรับสารและจะส่งต่อไปยังพฤติกรรมต่อไป (สุรพงษ์ โสธนะเสถียร, 2533)

สุชาดา วรรณะมานี (2542, หน้า 54) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะคติ หมายถึง ความรู้สึกที่อยู่ในภายในตัวบุคคลที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ทักษะคติก็จะปรากฏขึ้นมาก็ต่อเมื่อมีพฤติกรรมที่จะแสดงออกมาในรูปแบบลักษณะที่เป็นคำพูด การเขียน หรือการแสดงกริยาท่าทางต่างๆ

เอนกกุล กริแสง (2520) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะคติ คือ ระบบของความรู้สึกนึกคิด และ แนวโน้มของพฤติกรรมที่เป็นผลกับสภาพแวดล้อมต่างๆ ไม่ว่าจะ เป็น ด้านที่เกี่ยวกับตัวบุคคล สิ่งของ

และความคิดเห็น ซึ่งทัศนคติยังถือได้ว่าเป็นแรงผลักดันที่เกิดขึ้นภายในของบุคคล ซึ่งจะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลคิด พิจารณาถึงความสำคัญแต่ละสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม อีกทั้งมีอิทธิพลต่อการแสดงปฏิกิริยาการตอบสนองต่อสิ่งต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับตน

อรวรรณ ปิลาพันธ์โอวาท (2554, หน้า 20) ได้ให้ความหมายของคำว่า ทัศนคติ ว่า แนวโน้มของบุคคลๆ หนึ่งที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือต่อสิ่งเร้า ซึ่งจะรวมไปถึงความรู้สึก ความคิด ความกลัว และความอคติ ที่มีต่อสิ่งต่างๆ

องค์ประกอบของเจตคติ

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538) ได้กล่าวไว้ว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของเจตคติ มีลักษณะแตกต่างกัน 3 กลุ่ม

1. เจตคติมีองค์ประกอบเดียว ตามความคิดหรือแนวคิดหรือแนวความเชื่อนี้พิจารณาได้จากนิยามเจตคตินั้นเอง กลุ่มนี้จะมองเจตคติเกิดจากการประเมินเป้าของเจตคติว่ารู้สึกชอบ ไม่ชอบ นักจิตวิทยากลุ่มนี้ ได้แก่ เทอร์ส โตน Thurstone (1931) แอลพอร์ต Allport (1935) และคนอื่นอีกหลายคน

2. เจตคติมี 2 องค์ประกอบ ตามแนวคิดนี้มองเจตคติประกอบด้วย องค์ประกอบด้านสติปัญญา (Cognitive) และด้านความรู้สึก (Affective) นักจิตวิทยาที่สนับสนุนการแบ่งเจตคติเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่ คาซ Katz (1960)

3. เจตคติมี 3 องค์ประกอบ ได้แก่

3.1 ด้านสติปัญญา (Cognitive Component) ประกอบด้วยความรู้ ความคิดและความเชื่อที่ผู้นั้นมีเป้าเจตคติ

3.2 ด้านความรู้สึก (Affective Component) หมายถึง ความรู้สึก หรืออารมณ์ของคนใดคนหนึ่งที่มีต่อเป้าเจตคติว่ารู้สึกชอบ ไม่ชอบสิ่งนั้น พอใจหรือประเมินสิ่งนั้นว่าดีหรือไม่ดี

3.3 ด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) ด้านแนวโน้มของการกระทำหรือจะแสดงพฤติกรรม เจตคติเป็นพฤติกรรมที่ซ่อนเร้น ในขั้นนี้เป็นการแสดงแนวโน้มของการกระทำต่อเป้าเจตคติเท่านั้น ยังไม่แสดงออกจริง

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2523, หน้า 5-7) มีแนวคิดองค์ประกอบของเจตคติแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. Cognitive Component เจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะต้องประกอบด้วยความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นเป็นอันดับแรกและเป็นความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นทางด้านที่ว่า สิ่งนั้นมีคุณหรือโทษมากน้อยเพียงใด เป็นความรู้หรือความเชื่อที่ใช้ประเมินค่าสิ่งนั้นได้

2. Affect Component เป็นองค์ประกอบทางด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับเจตคติสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้น พอใจหรือไม่พอใจสิ่งนั้น ความรู้สึกนี้จะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ เมื่อบุคคลมีความรู้เกี่ยวกับคุณหรือโทษของสิ่งนั้นแล้ว

3. Action Tendency Component เป็นองค์ประกอบทางด้านความพร้อม หรือความโน้มเอียงที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติ เมื่อบุคคลมีความรู้เชิงประเมินค่า และมีความรู้ชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้นแล้ว สิ่งที่สองคล้องกันที่ตามมาคือ ความพร้อมที่จะกระทำการให้สอดคล้องกับความรู้สึกของตนต่อสิ่งนั้นด้วย

สุชา จันท์ธรม (2539, หน้า 242-243) กล่าวว่า เจตคติ ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) ประกอบด้วยความรู้ ความเชื่อถือของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หากบุคคลมีความรู้ความเชื่อได้ว่าสิ่งใดดีก็มักจะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น ในทางตรงข้าม หากมีความรู้มาก่อนว่า สิ่งใดไม่ดี ก็มีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Feeling Component) ประกอบด้วย ความรู้สึกของบุคคลซึ่งมีอารมณ์เกี่ยวข้องด้วยนั่นคือ หากบุคคลมีความรักหรือชอบพอใจในบุคคลใดหรือสิ่งใดก็จะช่วยให้เกิดเจตคติที่ดีต่อบุคคลนั้นไปด้วย แต่ถ้าหากมีความรู้สึกเกลียดหรือโกรธบุคคลใดหรือสิ่งใดก็จะทำให้มีเจตคติที่ไม่ดีต่อบุคคลนั้นหรือสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Action Component) คือ ความโน้มเอียงที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมได้ตอบอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา พฤติกรรมที่เขาแสดงออกมานั้นเกิดความรู้และความรู้สึกที่เขาอยู่เกี่ยวกับวัตถุ เหตุการณ์ หรือบุคคลนั้น ๆ นั้นเอง

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับองค์ประกอบของเจตคติ พบว่า องค์ประกอบที่สำคัญของเจตคติมี 3 ประการ คือ 1. องค์ประกอบด้านความรู้ คือความรู้ที่มีต่อสิ่งนั้น ซึ่งสามารถนำมาประเมินค่าต่อสิ่งนั้นได้ 2. องค์ประกอบทางความรู้สึก เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับความชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจกับสิ่งนั้น ซึ่งส่งผลต่อการวัดเจตคติโดยตรง 3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม คือ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นเมื่อมีความรู้และความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งนั้น อาจทำให้เกิดความโน้มเอียงของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมให้เห็นในด้านใดด้านหนึ่ง

วิธีการวัดเจตคติ

เนื่องจากเจตคติเป็นมโนภาพที่วัดได้ยากเมื่อเทียบกับการวัดด้านอื่น นักจิตวิทยาและนักวัดผลได้พยายามหาวิธีการวัด และสร้างเครื่องมือวัดที่มีคุณภาพที่จะกระตุ้นให้ได้มาซึ่งความรู้สึกที่แท้จริงของผู้ถูกวัด ถวิล ชาราโภชน (2532, หน้า 85-88) ได้เสนอวิธีการวัดเจตคติสรุปได้ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นวิธีที่ง่ายและตรงไปตรงมามากที่สุด การสัมภาษณ์ผู้สัมภาษณ์จะต้องเตรียมข้อรายการที่จะซักถามไว้อย่างดี ข้อรายการนั้นต้องเขียนเน้นความรู้สึกที่สามารถวัดเจตคติให้ตรงเป้าหมาย ผู้สัมภาษณ์จะได้ทราบความรู้สึกหรือความคิดเห็นของผู้ตอบที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่มีข้อเสียว่า ผู้ถามอาจจะไม่ได้รับคำตอบที่จริงใจจากผู้ตอบ เพราะผู้ตอบอาจบิดเบือนคำตอบ เนื่องจากอาจเกิดความเกรงกลัวต่อการแสดงความคิดเห็น วิธีแก้ไขคือ ผู้สัมภาษณ์ต้องสร้างบรรยากาศในการสัมภาษณ์ให้เป็นกันเอง ให้ผู้ตอบรู้สึกสบายใจ ไม่เกรงเครียดเป็นอิสระ และแน่ใจว่าคำตอบของเขาจะเป็นความลับ

2. การสังเกต (Observation) เป็นวิธีการที่ใช้ตรวจสอบบุคคลอื่นโดยการเฝ้ามอง และจดบันทึกพฤติกรรมของบุคคลอย่างมีแบบแผน เพื่อจะได้ทราบว่าบุคคลที่เราสังเกตมีเจตคติความเชื่ออุปนิสัยเป็นอย่างไร ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตจะถูกต้องใกล้เคียงกับความจริง หรือเป็นที่เชื่อถือได้เพียงใดนั้น มีข้อควรคำนึงหลายประการ กล่าวคือ ควรมีการศึกษาหลาย ๆ ครั้ง ทั้งนี้เพราะเจตคติของบุคคลมาจากหลาย ๆ สาเหตุ นอกจากนี้ตัวผู้สังเกตเองจะต้องทำตัวเป็นกลาง ไม่มีความลำเอียงและการสังเกต ควรสังเกตหลาย ๆ ช่วงเวลา ไม่ใช่สังเกตเฉพาะเวลาใดเวลาหนึ่ง

3. การรายงานตนเอง (Self-report) วิธีนี้ต้องการให้ผู้ถูกสอบวัดแสดงความรู้สึกของตนเองตามสิ่งเร้าที่เขาได้สัมผัส นั่นคือ สิ่งเร้าที่เป็นข้อคำถามให้ผู้ตอบแสดงความรู้สึกออกมาอย่างตรงไปตรงมา แบบทดสอบหรือมาตราวัดที่เป็นของแนว เทอร์สโตน (Thurstone) กัทท์แมน (Gutman) ลิเคอร์ท (Likert) และออสกู๊ด (Osgood) นอกจากนี้ที่กล่าวมายังมีแบบให้ผู้สอบรายงานตนเอง และอื่น ๆ อีกมาก แล้วแต่จุดมุ่งหมายของการสร้างและการวัด

4. เทคนิคจินตนาการ (Projective Techniques) วิธีนี้อาศัยสถานการณ์หลายอย่างไปเร้าผู้สอบ เช่น ประโยคไม่สมบูรณ์ ภาพแปลก ๆ เรื่องราวแปลก ๆ เมื่อผู้สอบเห็นสิ่งเหล่านี้จะจินตนาการออกมาแล้วนำมาตีความหมาย จากการตอบนั้น ๆ พอจะรู้ได้ว่ามีเจตคติต่อเป้าหมายเจตคติอย่างไร

5. การวัดทางสรีระภาพ (Physiological measurement) การวัดด้านนี้อาศัยเครื่องมือไฟฟ้า แต่สร้างเฉพาะ เพื่อจะวัดความรู้สึกอันจะทำให้พลังไฟฟ้าในร่างกายเปลี่ยนแปลง เช่น ถ้าดีใจเข็ม จะชี้อย่างหนึ่ง เสียใจเข็มจะชี้อีกอย่างหนึ่ง ใช้หลักการเดียวกันกับเครื่องจับเท็จ เครื่องมือแบบนี้ยังพัฒนาไม่ดีพอจึงไม่นิยมใช้เท่าใดนัก

มาตราวัดเจตคติที่ใช้ในการวิจัยมีอยู่หลายชนิด มาตรวัดที่นิยมใช้มี 3 ชนิด ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, หน้า 106-108)

1. วิธีของเทอร์สโตน
2. วิธีของลิเคิร์ต

3. วิธีใช้ความหมายทางภาษา

สำหรับมาตรวัดเจตคติที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นมาตรวัดเจตคติของลิเคิร์ต มีขั้นตอนดังนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์ว่าต้องการศึกษาเจตคติของใครที่มีต่อสิ่งใด
2. ให้ความหมายของเจตคติที่จะศึกษานั้นให้เด่นชัด เพื่อให้ทราบว่าสิ่งที่เป็นข้อความทางเจตคติที่ต้องการวัดคืออะไร ประกอบด้วยคุณลักษณะใดบ้าง เช่น จะวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ก็ต้องวิเคราะห์ให้ทราบว่าควรถามเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษเรื่องใดบ้าง
3. ทำการสร้างข้อความเจตคติให้ครอบคลุมลักษณะต่าง ๆ ที่วิเคราะห์ได้ จำนวนข้อความที่สร้างควรมีประมาณ 20 – 30 ข้อความ และให้มีจำนวนข้อความที่กล่าวถึงในทางที่ดี (ทางบวก) และในทางที่ไม่ดี (ทางลบ) จำนวนมากต่อการที่เมื่อนำไปวิเคราะห์คุณภาพแล้วเหลือตามที่ต้องการ
4. ตรวจสอบข้อความที่สร้างขึ้น ซึ่งอาจทำได้โดยผู้สร้างข้อความเองหรือนำไปให้ผู้มีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ตรวจสอบการทดลองขั้นตอนก่อนที่ไปใช้จริง โดยการนำข้อความที่ได้ตรวจสอบทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่ง เพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนจะบรรจุในมาตรวัดเจตคติมาตรวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ต กำหนดช่วงความรู้สึกเป็น 5 ช่วง หรือ 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เฉย ๆ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ข้อความที่บรรจุลงในมาตรวัดประกอบด้วยข้อความที่แสดงความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งทั้งในทางที่ดี (และในทางไม่ดีโดยมีจำนวนพอ ๆ กัน ข้อความเหล่านี้ควรมีประมาณ 18- 20 ข้อความ การกำหนดน้ำหนักคะแนน การตอบแต่ละตัวเลือกกระทำภายหลังที่ได้รวบรวมข้อมูลมาแล้ว โดยกำหนดตามวิธี Arbitrary Weighting Method ซึ่งเป็นที่นิยมใช้มากที่สุดกำหนดคะแนนเป็น 5 4 3 2 1 (หรือ 4 3 2 1 0) สำหรับข้อความทางบวก และ 1 2 3 4 5 (หรือ 0 1 2 3 4) สำหรับข้อความทางลบ

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเจตคติ ผู้วิจัยสรุปได้ว่า เจตคติ คือ ความรู้สึก ความนึกคิด และพฤติกรรมของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่ง เป็นผลจากประสบการณ์ที่มีกับสิ่งนั้น ซึ่งการวัดเจตคติเป็นการวัดที่ยากกว่าการวัดด้านอื่น ต้องมีการสร้างเครื่องมือและใช้มาตรวัดที่มีคุณภาพเพื่อวัดเจตคติที่แท้จริงได้ การวัดเจตคติมีหลายรูปแบบ เช่น การสัมภาษณ์ การสังเกต การเขียนรายงานตนเอง การตอบแบบสอบถาม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จุฑามาศ ชนะภักย์ (2561, บทคัดย่อ) ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ผลปรากฏว่า (E1/E2) เท่ากับ 79.85/79.44 ซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้การฟังและการพูด ตามแนวการสอนภาษาแบบการสื่อสาร สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษตามแนวสอน ภาษาแบบสื่อสารมีค่าเท่ากับ .6726 และความพึงพอใจของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษตามแนวสอนภาษาแบบสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

พัชรีย์ รื่นนาค (2564, บทคัดย่อ) กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.10/81.27 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้เท่ากับ 75/75 ทักษะภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของ นักเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ โดยรวมนักเรียนมีพฤติกรรม การทำงานกลุ่มอยู่ในระดับมากที่สุด ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน โดยใช้กิจกรรม การเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

จริยวรรณ ศรีสวัสดิ์ (2560, บทคัดย่อ) ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และ ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยให้การสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) กับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียน โดยใช้วิธีการ สอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีผลการเรียนรู้ในด้านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียน โดย วิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการเปรียบเทียบความพึง พอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อ การสื่อสาร (CLT) สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียน โดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ภัทรกมล รักสวน (2559, บทคัดย่อ) ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนานวัตกรรมภาษาอังกฤษ ที่ใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและคู่มือเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับ นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตอำเภอแรมริม จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้นวัตกรรมภาษาอังกฤษที่ใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและ

คู่มือ ที่สร้างขึ้นมา มีทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น โดยผลการทำแบบทดสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 13.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.9 ผลการทำแบบทดสอบหลังเรียน มีค่าเฉลี่ย 21.18 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.4 นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

เกวลิน หวังมูทิตากุล (2565, บทคัดย่อ) ศึกษาวิจัยเรื่อง การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (FLIPPED CLASSROOM) ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (FLIPPED CLASSROOM) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (FLIPPED CLASSROOM) พบว่า ภาพรวมคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนอยู่ในระดับ มาก

สุมาลี วัชรราชทอง (2562, บทคัดย่อ) ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ผลการพัฒนาการเรียนเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ได้จำนวน 5 เรื่อง 9 แผนการจัดการเรียนรู้ค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.84 ความสามารถทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นหลังเรียน ด้วยการจัดการเรียนเพื่อส่งเสริมทักษะความสามารถในการเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เจตคติของนักเรียนต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น โดยรวมอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.24

ธนพร ดวงพรกชกร (2559, บทคัดย่อ) ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึก ผลปรากฏว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำหลังเรียน สูงกว่าก่อนจัดการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึกในภาพรวมมีความเห็นเชิงบวกอยู่ในระดับมากที่สุด

งานวิจัยต่างประเทศ

Mutia Nasution (2020) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้เทคนิค Team Game Tournament สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าก่อนเรียน

Safitri (2019) ได้วิจัยเรื่องการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้เกมกลุ่มแข่งขัน (Team Game Tournament) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบประสิทธิภาพของการใช้เทคนิคเกมกลุ่มแข่งขันเพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัย พบว่า ในการทดสอบการอ่านมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งในชั้นเรียนและชั้นควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 94.75 ซึ่งกลุ่มที่ไม่ได้เรียนด้วย TGT มีคะแนนเท่ากับ 77.25

Allazzam (2018) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของชาวซาอุดีอาระเบียที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยของเขาพบว่า ผู้เข้าร่วมส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเชิงบวกต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และมีความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างการรับรู้ของผู้เข้าร่วมเกี่ยวกับประโยชน์ของกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และประสบการณ์การเรียนรู้ในห้องเรียน

Abdullah (2011, abstract) ได้ศึกษาผลของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในชั้นเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติของครูในประเทศตุรกี เพื่อศึกษาเจตคติของครูที่มีต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยวิธีการสอนด้วยกิจกรรมคู่ กิจกรรมกลุ่ม ความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว การแก้ไขข้อผิดพลาด รวมถึงบทบาทของครู กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในประเทศตุรกี จำนวน 2 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถามปลายเปิด แบบสังเกต พฤติกรรม และแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลจากการวิจัยพบว่า ครูทั้งสองคนให้ความคิดเห็นตรงกันว่า ขนาดของชั้นเรียน การสอนไวยากรณ์แบบเดิม ๆ เวลาที่เตรียมสื่อการสอนนั้นล้วนแต่มีผลต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งสิ้น

Ming Chang (2011, pp. 17-34) ได้ศึกษาผลการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการสื่อสาร ของภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ครูชาวไต้หวันจำนวน 55 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูมีทัศนคติที่ดีต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นอกจากนี้ครูชาวไต้หวันยังเชื่อว่า CLT สามารถทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีความหมายและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

Wang Cheng-Jun (2006) ได้ศึกษาผลของการออกแบบกิจกรรมเพื่อการสื่อสารในวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มทดลองที่ใช้ทา การวิจัย ได้แก่ นักศึกษาชาวจีน ชั้นปีที่ 1 ของ มหาวิทยาลัยของกิง นอร์มอล โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 38 และ 36 คนตามล ดับ นักศึกษา กลุ่มแรก

ได้รับการสอนกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มที่สองควบคุมการสอนแบบเดิม ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการแตกต่างกัน โดยเฉพาะนักศึกษาที่ได้รับการสอนกิจกรรมเพื่อการสื่อสารมีพัฒนาการด้านการสื่อสารสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Slavin (1990, pp.75-76) ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมจากการศึกษา 70 เรื่อง โดยทำการทดลองอย่างน้อย 4 สัปดาห์ กับนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ปรากฏว่า มี 6 เรื่อง ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ร่วมมือกับการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่า 41 เรื่อง (ร้อยละ 61) กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

Gooden-Jones & Epsey Medora (1996) ได้วิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการเขียน โดยใช้กลวิธีการเรียนแบบร่วมมือ ของนักศึกษาที่มีความสามารถภาษาอังกฤษจำกัดวิธีดำเนินการวิจัย จะใช้การสังเกต ให้ตอบแบบสอบถาม สัมภาษณ์และให้นักศึกษาเขียนเรียงความเกี่ยวกับความสามารถในการพัฒนาทักษะการเขียน ในสถานการณ์การเรียนรู้ อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จะใช้กลวิธีการเรียนแบบร่วมมือในการเรียน การเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 และได้เรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการเขียนหลายรูปแบบที่แตกต่างกัน รวมถึงกระบวนการคิดและรวบรวมความคิดให้มีเหตุผล และลงมือเขียนเป็นขั้นตอนสุดท้าย ผลการวิจัย พบว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นกลวิธีที่มีผลในการปรับปรุงทักษะการเขียน จากการสังเกตประสบการณ์การเขียนแต่ละคนจะพบว่าการเขียนเป็นทักษะที่ยาก แต่กลวิธีการเรียนแบบร่วมมือช่วยให้พบว่าเป็นวิธีการเรียนวิธีหนึ่งเป็นผลทำให้สามารถพัฒนาทักษะการเขียนและเป็นนักเขียนที่ดีได้

Holguin Christina (1997) ได้วิจัยเกี่ยวกับผลของการเรียนแบบร่วมมือต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักเรียนเกรด 3 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 3 จำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 10 คน และกลุ่มทดลอง 10 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือทุกวัน วันละ 1 ชั่วโมง 50 นาที ตลอดระยะเวลา 6 เดือน ผู้วิจัยศึกษาตามสมมติฐาน 3 ข้อ ได้แก่ ด้านทักษะการฟัง พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ด้านทักษะสังคม และด้านการยอมรับนับถือตนเอง โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูล จากคะแนนทดสอบก่อนและหลังการสอน โดยใช้แบบทดสอบ IDEA Proficiency Test และศึกษาข้อมูลด้านทักษะสังคม การยอมรับนับถือตนเอง โดยใช้แบบวัดเจตคติต่อการเรียนแบบร่วมมือ และสิ่งแวดล้อมด้านการอ่าน (CARE) ผลการวิจัย พบว่า คะแนนหลังการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง รวมทั้งมีเจตคติที่ดีขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีวัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อศึกษาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียน พัฒนาการของนักเรียน โดยศึกษาจากดัชนีประสิทธิผลและศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

1. กลุ่มประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. แบบแผนการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนวัดบึงน้ำรักษ์ อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 12 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง ทั้งหมด 8 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ
3. แบบวัดเจตคติ เป็นเครื่องมือที่ใช้วัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อวิธีการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วน (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research) ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแผนการวิจัยแบบ (One group Pretest - Posttest Design) ซึ่งมีรูปแบบการวิจัย ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538)

ตารางที่ 5 แบบแผนการทดลองแบบ (One group Pretest - Posttest Design)

กลุ่ม	Pretest	Treatment	Posttest
ประชากร	T1	X	T2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

T1	แทน	การทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) ของกลุ่มประชากร
x	แทน	การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)
T2	แทน	การทดสอบหลังเรียน (Post - test) ของกลุ่มประชากร

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ประยุกต์ใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลสำหรับการสร้าง และหาคุณภาพของเครื่องมือตามขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารหลักสูตร ประกอบไปด้วย

1.1.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.1.2 มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดชั้นปี จุดประสงค์การเรียนรู้ คำอธิบายรายวิชา เนื้อหาสาระรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

1.1.3 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

1.2 ศึกษาขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร Communicative Language Teaching ของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535) และ ละเอียด จุฑานันท์ (2545) และ ภูชงค์ มัชฌิโม (2559) ซึ่งมี 5 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.2.1 warm up การกระตุ้น ทบทวน ปูพื้นฐานความรู้

1.2.2 presentation นำเสนอบทเรียน

1.2.3 practice กิจกรรมในชั้นฝึก

1.2.4 production กิจกรรมขั้นนำเสนอผลงาน

1.2.5 wrap up กิจกรรมสรุปความรู้

1.3 ศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)
ของสลาวิน (Slavin, 1990)

1.4 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามที่ศึกษาเอกสารหลักสูตร ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อ (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) วัตถุประสงค์ คำอธิบายรายวิชา หน่วยการเรียนรู้ มาเขียนเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย มาตรฐาน/ตัวชี้วัด คุณลักษณะอันพึงประสงค์ ภาระงาน/ชิ้นงาน กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล สื่อแหล่งเรียนรู้ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้มีดังต่อไปนี้

1.4.1 ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นการทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้วหรือการเกริ่นนำเข้าสู่เนื้อหาใหม่โดยใช้กิจกรรม เพลง วิดีทัศน์ หรือกิจกรรมที่น่าสนใจ เป็นการเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่เนื้อหาหลัก

1.4.2 ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ เป็นการนำเสนอ คำศัพท์ เนื้อหา ประโยค โครงสร้าง ไวยากรณ์ ผ่านการรับชมวีดิทัศน์ การยกตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง เป็นต้น

1.4.3 ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก เป็นการฝึกปฏิบัติของผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมกลุ่มย่อย ซึ่งในกลุ่มย่อยจะประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 3-5 คน ที่แบ่งโดยศิลปะ ละครและความสามารถกัน จากนั้นดำเนินการฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาภายในกลุ่มย่อยของตนเอง เช่น การถาม-ตอบ ทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน เป็นต้น

1.4.4 ขั้นที่ 4 การนำไปใช้ เป็นการปฏิบัติจริงของผู้เรียน โดยนำเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขันเข้ามาบูรณาการร่วมกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กลุ่มย่อยเดิมที่แบ่งโดยศิลปะและความสามารถ จากนั้นแข่งขันกันตอบคำถามกับกลุ่มอื่น ๆ ในชั้นเรียน โดยในแต่ละรอบทุก

กลุ่มจะต้องส่งตัวแทนที่มีความสามารถใกล้เคียงกันออกมาแข่งขันกัน โดยใช้ทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ จากนั้นเก็บคะแนนตัวแทนของแต่ละกลุ่มที่แข่งขันแล้วนำมารวมเป็นคะแนนกลุ่ม

1.4.5 ขั้นที่ 5 การสรุปผล เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนร่วมกับนักเรียน สรุปบทเรียนที่ได้ ในคาบเรียนนั้น และประกาศผลทีมที่ได้คะแนนสูงสุดและมอบรางวัลให้กลุ่มที่ได้รางวัลชนะเลิศ และรองชนะเลิศทุกลำดับ และกล่าวให้กำลังใจกับกลุ่มอื่น ๆ ในชั้นเรียน

1.5 การตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

1.5.1 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และให้ข้อเสนอแนะด้านเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ การจัดกิจกรรม การเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล

1.5.2 นำแผนการจัดการเรียนรู้มาแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.5.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน จากนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสม ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความถูกต้อง โดยใช้วิธีการประเมินแบบมาตราส่วน 5 ระดับ (Rating Scale) ของลิเคิร์ต (Likert's scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เหมาะสมมากที่สุด เหมาะสมมาก เหมาะสมปานกลาง เหมาะสมน้อยและ เหมาะสมน้อยที่สุด ผลการตรวจสอบคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ทุกแผน อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

1.5.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญให้เหมาะสม

1.6 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์พร้อมนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลจริงกับกลุ่มประชากร

2. แบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

2.1 แบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ

2.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบ

2.1.2 สร้างแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ

2.1.3 นำแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.1.4 นำแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ Index of item objective congruence (IOC) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

พบว่าผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) พบว่า แบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษทั้งหมด 20 ข้อ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ทั้งหมด

2.15 นำแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษมาตรวจวิเคราะห์ ความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) พบว่า ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย มีค่าเท่ากับ 0.25-0.75 และค่าอำนาจจำแนกที่อยู่ระหว่าง 0.25 – 0.75 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้สูตร KR-20 มีค่าเท่ากับ 0.88

2.1.6 จัดทำแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ ที่ผ่านการตรวจหาคุณภาพแล้วเป็นฉบับที่สมบูรณ์พร้อมนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลจริงกับกลุ่มประชากร

3. แบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดเจตคติต่อการเรียน

3.2 สร้างแบบวัดที่แสดงเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับตามแนวคิดของลิเคิร์ท

3.3 นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

3.4 นำแบบวัดที่แสดงเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ Index of item objective congruence (IOC) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับการวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนรู้
 ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับการวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนรู้
 ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความวัดได้ไม่สอดคล้องกับการวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนรู้

พบว่าผลการหาความเที่ยงตรงของแบบแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่
 ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของ
 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ทั้งหมด

3.5 นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ไปหาค่า
 ความเชื่อมั่นโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach, 1990,
 หน้า 202-204) ผลการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่าเฉลี่ยความ
 เชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.80

3.6 จัดทำแบบวัดเจตคติ ที่ผ่านการตรวจหาคุณภาพแล้วเป็นฉบับที่สมบูรณ์พร้อม
 นำไปใช้ในการเก็บข้อมูลจริงกับกลุ่มประชากร

การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยเสนอเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมวิจัยในมนุษย์
 ตามขั้นตอนของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา หลังจากผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย
 แล้ว ผู้วิจัยยื่นหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยต่อผู้อำนวยการ โรงเรียนวัดบึง
 นารักษ์(ศรีประชาสรรค์)

2. ปฐมนิเทศนักเรียนกลุ่มประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดบึง
 นารักษ์ ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการ
 สื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

3. ทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ด้วยแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ

4. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนสอนภาษาเพื่อการ
 สื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

5. ทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) ด้วยแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นชุด
 เดียวกันกับการทดสอบก่อนเรียน (Pretest)

6. วัดเจตคติที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ด้วยแบบวัดเจตคติ

7. เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดและนำไปวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลและทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ ที่เรียน โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)
2. การศึกษาพัฒนาการทักษะภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้นของผู้เรียน โดยการหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.)
3. วิเคราะห์เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) โดยนำมาหาค่าเฉลี่ย μ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน σ แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย μ มีสูตรดังนี้

$$\text{สูตร} \quad \mu = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ μ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่มประชากร

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มประชากร

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานประชากร (Standard deviation) มีสูตรดังนี้

$$\text{สูตร} \quad \sigma = \sqrt{\frac{\sum (x-\mu)^2}{N}}$$

เมื่อ σ แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

x แทน คะแนนแต่ละตัว

μ	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มประชากร
$\sum (x-\mu)^2$	แทน	ผลรวมของค่าเบี่ยงเบนของคะแนนแต่ละตัวจากค่าเฉลี่ย
N	แทน	จำนวนสมาชิกในกลุ่มประชากร

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 การทดสอบหาความเที่ยงตรง (Validity) โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Consistency) โดยการใช้สูตรดังนี้ (ล้วน สายยศ, อังคณา สายยศ, 2538, หน้า 248)

สูตร
$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาหรือระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนของผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความเชื่อมั่น โดยคำนวณจากสูตร KR-20 คูเดอร์ ริชาร์ด โดยการใช้สูตร ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538)

สูตร
$$KR-20 = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ KR-20 แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

p แทน สัดส่วนของผู้ที่ทำถูกต้องในข้อหนึ่ง ๆ

q แทน สัดส่วนของผู้ที่ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

2.3 ทหาระดับความยากง่าย (Difficulty : p) โดยการใช้สูตร ดังนี้ (เวชฤทธิ์ อังคนะภัทร ขจร, 2555)

สูตร
$$p = \frac{R_h + R_l}{n_h + n_l}$$

เมื่อ	p	แทน	ความยากง่ายของแบบทดสอบแต่ละข้อ
	R_h	แทน	จำนวนผู้เรียนที่ตอบถูกในกลุ่มเก่ง
	R_l	แทน	จำนวนผู้เรียนที่ตอบถูกในกลุ่มอ่อน
	n_h	แทน	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มเก่ง
	n_l	แทน	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มอ่อน

2.4 หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination : r) (เวชฤทธิ์ อังคนะภัทรขจร, 2555)

สูตร
$$r = \frac{R_h + R_l}{n}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	R_h	แทน	จำนวนผู้เรียนที่ตอบถูกในกลุ่มเก่ง
	R_l	แทน	จำนวนผู้เรียนที่ตอบถูกในกลุ่มอ่อน
	n	แทน	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน

2.5 หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ	α	แทน	สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
-------	----------	-----	---------------------------

n	แทน	จำนวนข้อคำถาม
s_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนแต่ละข้อ
s_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน การศึกษาพัฒนาการทักษะภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้นของผู้เรียน โดยการหาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ (Effectiveness Index : E.I.) มีสูตรดังนี้ (เพชัญ กิจระการ, 2544)

สูตร
$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{Total - P_1}$$

เมื่อ	P_1	แทน	ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน
	P_2	แทน	ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน
	Total	แทน	ผลคูณของจำนวนนักเรียนกับคะแนนเต็ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อสื่อความหมายในการเสนอผลการวิจัยให้เข้าใจตรงกัน ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มประชากร
μ	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
σ	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$E.I.$	แทน	ค่าดัชนีประสิทธิผล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)
2. ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
3. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

ตารางที่ 6 ทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

ทักษะ	N	คะแนนเต็ม	คะแนนก่อนเรียน		คะแนนหลังเรียน	
			μ	σ	μ	σ
ทักษะการฟัง	12	5	2.00	0.70	3.58	0.75
ทักษะการพูด	12	5	3.00	0.91	3.58	0.76
ทักษะการอ่าน	12	5	2.08	1.04	3.33	0.94
ทักษะการเขียน	12	5	1.83	0.69	4.08	0.49
รวม	12	20	8.92	1.75	14.58	1.66

จากตารางที่ 6 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) มีค่าเฉลี่ยทักษะภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนเท่ากับ 8.92 ($\mu = 8.92$, $\sigma = 1.75$) และหลังเรียนเท่ากับ 14.58 ($\mu = 14.58$, $\sigma = 1.66$) เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่าค่าเฉลี่ยของทักษะภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. ผลการศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

ตารางที่ 7 ผลการหาศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	ผลรวมคะแนน		ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.)
		ทดสอบก่อนเรียน	ทดสอบหลังเรียน	
12	20	107	175	0.5113

จากตารางที่ 7 พบว่า นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนเท่ากับ 8.92 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน และพบว่าหลังจากนักเรียนได้เรียนโดย ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกม กลุ่มแข่งขัน (TGT) มีคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษหลังเรียนเท่ากับ 14.58 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ทำให้ดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่ม แข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเท่ากับ 0.5113 หรือคิดเป็นร้อยละ 51 นั่นคือนักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นร้อยละ 51.13

3. ผลการศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียน โดยประยุกต์ใช้ วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

ตารางที่ 8 ผลการศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

เจตคติต่อการจัดการเรียนรู้	ค่าเฉลี่ย μ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน σ	ระดับ เจตคติ
1. ด้านความรู้			
1.1 ข้าพเจ้าได้รับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ หลังการจัดการเรียนรู้	4.58	0.49	ดีมาก
1.2 ข้าพเจ้าได้รับการพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น	4.66	0.47	ดีมาก
1.3 ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ดีขึ้น	4.33	0.75	ดี
1.4 ข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ ในชีวิตประจำวันได้	4.50	0.65	ดี
รวม	4.51	0.59	ดีมาก

ตารางที่ 8 ผลการศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

เจตคติต่อการจัดการเรียนรู้	ค่าเฉลี่ย μ	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน σ	ระดับเจตคติ
2. ด้านความรู้สึกลึก			
2.1 ข้าพเจ้าชอบการสนทนาภาษาอังกฤษ	4.50	0.50	ดี
2.2 ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมเกมกลุ่มแข่งขัน	4.75	0.43	ดีมาก
2.3 ข้าพเจ้าภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม	4.75	0.60	ดีมาก
2.4 ข้าพเจ้าชื่นชมเพื่อนเมื่อเพื่อนช่วยเหลือกันและกัน	4.91	0.26	ดีมาก
รวม	4.72	0.44	ดีมาก
3. ด้านพฤติกรรม			
3.1 ข้าพเจ้าได้เข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขันที่ครูจัดขึ้น	4.75	0.43	ดีมาก
3.2 ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.58	0.49	ดีมาก
3.3 ข้าพเจ้าได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนในกลุ่ม	4.91	0.26	ดีมาก
3.4 ข้าพเจ้าช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม	4.50	0.50	ดี
รวม	4.68	0.42	ดีมาก
ภาพรวม	4.64	0.48	ดีมาก

จากตารางที่ 8 พบว่า เจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) พบว่า ภาพรวมคะแนนเฉลี่ยเจตคติอยู่ในระดับดีมาก ($\mu = 4.64$, $\sigma = 0.48$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านความรู้สึกลึกมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\mu = 4.72$, $\sigma = 0.44$) รองลงมาคือ ด้านพฤติกรรม ($\mu = 4.68$, $\sigma = 0.42$) ด้านความรู้ ($\mu = 4.51$, $\sigma = 0.59$) ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) 2) ศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 3) ศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดบึงน้ำรักษ์(ศรีประชาสรรค์) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาฉะเชิงเทรา เขต 1 ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้มีดังต่อไปนี้ 1) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง ทั้งหมด 8 ชั่วโมง ซึ่งผ่านการหาคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ผลปรากฏว่า ระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมดอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด 2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง มีค่าความสอดคล้องของแบบทดสอบระหว่าง 0.67-1.00 มีค่าความมีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.25 - 0.75 ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.25 - 0.75 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษเท่ากับ 0.88 3) แบบวัดเจตคติ เป็นเครื่องมือที่ใช้วัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อวิธีการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วน (Rating scale) 5 ระดับ แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านความรู้ 2. ด้านความรู้สึก 3. ด้านพฤติกรรม โดยมีจำนวนทั้งหมด 12 ข้อ มีค่าความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติระหว่าง 0.67-1.00 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.80

แบบแผนการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research) ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแผนการวิจัยแบบ (One group pretest - Posttest design) วิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้ ค่าเฉลี่ย μ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน σ และค่าดัชนีประสิทธิผล

สรุปผลการวิจัย

1. ทักษะภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 8.92 ($\mu = 8.92$, $\sigma = 1.75$) หลังเรียนเท่ากับ 14.58 ($\mu = 14.58$, $\sigma = 1.66$) เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่าค่าเฉลี่ยของทักษะภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 0.5113
3. เจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) อยู่ในระดับ ดีมาก ($\mu = 4.64$, $\sigma = 0.48$)

อภิปรายผล

จากการศึกษาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สามารถสรุปผลการวิจัย และมีประเด็นการอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลการทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 8.92 และหลังเรียนเท่ากับ 14.58 ทั้งนี้ เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้ที่ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ที่ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ขึ้น มีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นการทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้วหรือการเกริ่นนำเข้าสู่เนื้อหาใหม่โดยใช้กิจกรรม เพลง วิดีทัศน์ หรือกิจกรรมที่น่าสนใจ เป็นการเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่เนื้อหาหลัก

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ เป็นการนำเสนอ คำศัพท์ เนื้อหา ประโยค โครงสร้าง ไวยากรณ์ ผ่านการรับชมวิดีโอ การยกตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง เป็นต้น

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก เป็นการฝึกปฏิบัติของผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมกลุ่มย่อย ซึ่งในกลุ่มย่อยจะประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 3-5 คน ที่แบ่งโดยศิลปะ ละครความรู้และความสามารถกัน จากนั้น

ดำเนินการฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาภายในกลุ่มย่อยของตนเอง เช่น การถาม-ตอบ ทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน เป็นต้น

ขั้นที่ 4 การนำไปใช้ เป็นการปฏิบัติจริงของผู้เรียนโดยนำเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขันเข้ามาบูรณาการร่วมกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กลุ่มย่อยเดิมที่แบ่งโดยคณะเพศและความสามารถ จากนั้นแข่งขันกันตอบคำถามกับกลุ่มอื่น ๆ ในชั้นเรียน โดยในแต่ละรอบทุกกลุ่มจะต้องส่งตัวแทนที่มีความสามารถใกล้เคียงกันออกมาแข่งขันกัน โดยใช้ทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ จากนั้นเก็บคะแนนตัวแทนของแต่ละกลุ่มที่แข่งขันแล้วนำมารวมเป็นคะแนนกลุ่ม

ขั้นที่ 5 การสรุปผล เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนร่วมกับนักเรียน สรุปบทเรียนที่ได้ในคาบเรียนนั้น และประกาศผลทีมที่ได้คะแนนสูงที่สุดและมอบรางวัลให้กลุ่มที่ได้รางวัลชนะเลิศและรองชนะเลิศทุกลำดับ และกล่าวให้กำลังใจกับกลุ่มอื่น ๆ ในชั้นเรียน

การวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า แนวคิดการใช้วิธีการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในด้านการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน สอดคล้องกับ สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558) ที่กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) เป็นรูปแบบที่ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ในสถานการณ์ต่าง ๆ มีการจัดลำดับความรู้เป็นขั้นตอน กระบวนการที่เหมาะสมกับบริบทนั้น ๆ และแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้ เป็นการสอนที่ต้องให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญและความหมายของการสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนนั้นรู้สึกว่าจะสามารถนำสิ่งที่เรียน ไปปรับใช้ได้จริง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จริยา วรณ ศรีสวัสดิ์ (2560) ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) กับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีผลการเรียนรู้ในด้านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มาประยุกต์ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน(TGT) ซึ่งมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ฝึกความสามัคคีและนึกถึงส่วนรวม มีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบในกลุ่ม เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน การแข่งขันกันระหว่างกลุ่มในชั้นเรียนเพื่อชัยชนะของทีมตนเอง สอดคล้องกับ ทิศนา ขัม

มณี (2560) ได้อธิบายประโยชน์ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ การเรียนรู้แบบร่วมมือ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความพยายามที่จะเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมาย เป็นผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงขึ้น เกิดความคงทนในการเรียนรู้ มีแรงจูงใจ มีน้ำใจนักกีฬา ใส่ใจในผู้อื่น เห็นคุณค่าของความแตกต่าง ความหลากหลาย การประสานความสัมพันธ์และการรวมกลุ่ม การจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ นั้น ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น สอดคล้องกับการวิจัย ของ สุมาลี วัชรราชทอง (2562) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการ เรียนเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริม ความสามารถทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบ การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ได้จำนวน 5 เรื่อง 9 แผนการจัดการเรียนรู้ค่าความเหมาะสม ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.84 ความสามารถทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนด้วยการใช้กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมทักษะ ความสามารถในการเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT สูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เจตคติของนักเรียนต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น โดย รวมอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.24

จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาข้างต้น ทำให้สามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดย ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกม กลุ่มแข่งขัน (TGT) สามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเฉลี่ย ทักษะภาษาอังกฤษก่อนเรียนเท่ากับ 8.92 และหลังเรียนเท่ากับ 14.58

2. ดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะ ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่า 0.5113 แสดงว่า ผู้เรียนมีความก้าวหน้าทางการ เรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 51.13 ทั้งนี้เป็นผลเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีกิจกรรม การเรียนรู้ที่หลากหลาย เน้นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษและทักษะการทำงานร่วมกัน ให้แก่นักเรียน ซึ่งส่งผลให้เกิดความรู้ความเข้าใจ มีความกระตือรือร้นในการเรียนมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะ เห็นได้จากค่าประสิทธิผลที่มีถึงร้อยละ 51.13 ซึ่งเป็นค่าที่ได้จากการคำนวณเพื่อเปรียบเทียบ ความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียนหลังจากที่ได้เรียน โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) โดยเปรียบเทียบ จากคะแนนที่เพิ่มจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน ซึ่ง สอดคล้องกับจุฑามาศ ชนะภัย (2561, บทคัดย่อ) ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการ

ฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ผลปรากฏว่า (E1/E2) เท่ากับ 79.85/79.44 ซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้การฟังและการพูดตามแนวการสอนภาษาแบบการสื่อสาร สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษตามแนวสอนภาษาแบบการสื่อสารมีค่าเท่ากับ 0.6726 และความพึงพอใจของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษตามแนวสอนภาษาแบบการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้สามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สามารถพัฒนาความก้าวหน้าทางการเรียนได้เพิ่มขึ้น 0.5113 หรือร้อยละ 51.13

3. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ภาพรวมคะแนนเฉลี่ยเจตคติอยู่ในระดับ ดีมาก ($\mu = 4.64, \sigma = 0.48$)

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านความรู้สึกมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\mu = 4.72, \sigma = 0.44$) แต่ในส่วนของด้านความรู้ หัวข้อ ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ได้ดีขึ้นและข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ มีระดับเจตคติอยู่ในระดับ ดี เช่นเดียวกับด้านพฤติกรรมในหัวข้อ ข้าพเจ้าช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม และด้านความรู้สึกในหัวข้อ ข้าพเจ้าชอบการสนทนาภาษาอังกฤษ ที่มีระดับเจตคติอยู่ในระดับดีเช่นกัน เป็นผลอันเนื่องมาจากระยะเวลาในการดำเนินการที่ไม่เพียงพอ ทำให้ระดับเจตคติบางส่วนอยู่ในระดับ ดี

ระดับเจตคติอื่น ๆ ที่อยู่ในระดับดีมาก มีสาเหตุมาจากวิธีการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) มุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ การทำงานเป็นทีม มีการวางแผนและแบ่งหน้าที่ การช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเผชิญกับสถานการณ์ที่ต้องใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อนำชัยชนะมาให้กลุ่มตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนพร ดวงพรกชกร (2559) ที่ศึกษาศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึก ผลปรากฏว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อนจัดการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้

แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึกในภาพรวมมีความเห็นเชิงบวกอยู่ในระดับ มากที่สุด และสอดคล้องกับการวิจัยเรื่องการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ของ จริยวรรณ ศรีสวัสดิ์ (2560) ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) กับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีผลการเรียนรู้ในด้านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นั้น ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน ก่อนเรียนเท่ากับ 8.92 และหลังเรียนเท่ากับ 14.58 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่าค่าเฉลี่ยของทักษะภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) มีความก้าวหน้าทางการเรียนหลังเรียนได้เพิ่มขึ้น 0.5113 และเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ อยู่ในระดับดีมาก มีบางหัวข้อที่อยู่ในระดับดี ซึ่งสามารถพัฒนาต่อไปได้โดยปรับปรุงเรื่องระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ถึงแม้ว่านักเรียนจะได้คะแนนทางการเรียนไม่สูงมากนัก แต่นักเรียนมีการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน รวมไปถึงทักษะการทำงานเป็นทีมร่วมกับสมาชิกในห้องเรียน นำไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้ ยังส่งผลให้นักเรียนเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ สามารถศึกษาหาความรู้ได้ทุกที่ทุกเวลาเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำการวิจัยไปใช้ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ครูผู้สอนควรทำการปฐมนิเทศนักเรียนและแนะนำขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ กฎ กติกาการแข่งขัน การแบ่งกลุ่ม บทบาทของนักเรียนเพื่อทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ เพื่อประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้

1.2 การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ครูผู้สอนควรเน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม ฝึกความสามัคคี การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ส่งเสริมให้มีความกล้าแสดงออกทุกคน

1.3 การจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ในส่วนระยะเวลาการนั้น สามารถปรับให้เหมาะสมกับบริบทของนักเรียน และสภาพแวดล้อมโดยรอบของโรงเรียน เพื่อดึงประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ให้ออกมาได้ดีที่สุด

1.4 การแบ่งกลุ่มเพื่อทำการแข่งขัน ครูผู้สอนต้องกำหนดเกณฑ์การแบ่งให้มีความชัดเจน เพื่อให้ได้นักเรียนที่ตรงตามประสิทธิภาพ และคำนึงถึงข้อขัดแย้งของนักเรียนเป็นสำคัญ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลของคะแนนค่าเฉลี่ยทักษะภาษาอังกฤษ พบว่า ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด นำไปสู่การวิจัยครั้งต่อไปในประเด็นที่ว่า ปัจจัยใดที่เป็นสาเหตุทำให้ทักษะการอ่านมีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด

2.2 จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลของคะแนนค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เจตคติในด้านความรู้สึก มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด และด้านความรู้มีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด สำหรับการวิจัยในครั้งต่อไปควรศึกษาปัจจัยที่เป็นสาเหตุทำให้เจตคติในด้านความรู้นั้นมีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพื้นฐานพุทธศักราช 2551*.
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ. (2544). *การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้
ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กุศยา แสงเดช. (2548). *ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ สำหรับครูประถมศึกษา*. แม็ค.
- เกวลิน หวังมูทิตากุล. (2565). *ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนภาษาเพื่อ
การสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (FLIPPED
CLASSROOM) ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและความพึงพอใจของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]*. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เกษม วิจิโน. (2535). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และการให้ความร่วมมือต่อ
กลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ TGT
กับกิจกรรมการเรียนรู้ตามคู่มือครูของ สสวท [ปริญญาโท]*. มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ.
- จริยาวรรณ ศรีสวัสดิ์. (2560). *การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในการเรียน
ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
(CLT) กับการสอนแบบปกติ. วารสารออนไลน์บัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 1-8.*
- จุฑามาศ ชนะภัย. (2561). *การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร [วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต]*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ฉันทนา หงส์วันสร้อย. (2548). *การศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเขียนเพื่อพัฒนาความสามารถ
ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 [สารนิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต]*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน. (2523). *ธรรมชาติของทัศนคติกับการวัดทัศนคติเอกสารการวิจัยชั้นสูง ทาง
พฤติกรรมศาสตร์. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- ถวิล ธาราโกชนัน. (2532). *จิตวิทยาสังคม (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. โอเดียนสโตร์.
- ทรงพร อิศโรชกุล. (2528). *แนวความคิดใหม่เกี่ยวกับการสอนอ่าน. ภาษาปริทัศน์, 7(2), 1-15.*

- ทิตินา เขมมณี. (2560). รูปแบบการเรียนการสอนทางเลือกที่หลากหลาย (พิมพ์ครั้งที่ 9).
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตินา เขมมณี. (2554). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ
(พิมพ์ครั้งที่ 2). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนพร ดวงพรกชกร. (2559). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึก [วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. ภาควิชา
หลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นันทกา ท่าวุฒิ. (2542). ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเขียน. เวิร์ดเวฟ เอ็ดดูเคชั่น.
- นันทนา เจริญสุข. (2549). ผลการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ
STAD สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต].
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นิตยา เจริญนิเวศกุล. (2545). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป
แมนเนจเม้นท์.
- บัวทอง พรหมโต. (2552). ผลของการใช้เกมที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหินเหิบศิลาทิพย์ จังหวัดขอนแก่น [สารนิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เผชิญ กิจระการ. (2544). การวิเคราะห์ประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีการเรียนการสอน.
วารสารการวัดผลการศึกษา, 7(4), 1-9.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สูดยอควิธีสอนภาษาอังกฤษ. อักษรเจริญทัศน์.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 7).
สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชรี รื่นนาค. (2564). การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค
STAD ร่วมกับสื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 [วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- พิตรวัลย์ โกวิทาทิ. (2540). ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา.
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2544). ตัวบ่งชี้ของการจัดการเรียนการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง.
สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ พว.

- พิระพงศ์ สุขแก้ว. (2548). การจัดการความรู้สู่ความเป็นเลิศทางภาษาอังกฤษ. ปราชญ์สยาม.
- ภัทรกมล รักสวน. (2559). การพัฒนานวัตกรรมการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และคู่มือ เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตอำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่ [สารนิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- ภัทรภรณ์ หงส์ทอง. (2560). การเปิดรับทัศนคติและแนวโน้มพฤติกรรมในการเปิดรับที่มีต่อ แอปพลิเคชัน Mello [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ภูชงค์ มัชฌิโม. (2559). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสะกดคำประกอบ กับการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- มัทนา นาคะบุตร. (2542). การอ่านเพื่อชีวิต. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏ นครปฐม.
- ระวีวรรณ ศรีศรีรามกรัน. (2539). การสอนวิชาภาษาอังกฤษ. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5). สุวีริยาสาส์น.
- ละเอียด จุฑานันท์. (2545). แนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ. สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ พว.
- รวรรณ เป็ลียนบุญเลิศ. (2540). แนวคิดและวิธีสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรวิภา เล่าเรียนดี. (2547). เทคนิคการจัดการเรียนการสอนและการนิเทศ. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. แอล ที เพรส.
- วิภาดา ประสารทรัพย์. (2542). พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ. สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- เวชฤทธิ์ อังคนะภัทรขจร. (2555). ครอบเครื่องเรื่องควรรู้สำหรับครูคณิตศาสตร์. จรัสสินทวงศ์ การพิมพ์.
- ศศิพิมพ์ ศรีกิจ. (2551). การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะจากการเขียน แบบควบคุมไปสู่การเขียนแบบอิสระสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 [สารนิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2565). สรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (O-net) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565. สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ

- สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2558). *คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาที่ เป็นสากล*. สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สนิท ตั้งทวี. (2528). *การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ*. โอเดียนสโตร์.
- สมศักดิ์ ภู่วิภาดาพรรณ. (2544). *การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพจริง* (พิมพ์ครั้งที่ 4). เดอะโนวเลจเซ็นเตอร์.
- สมุท ธีรเชาวนิช. (2528). *เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ*. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สันทนา สุชาดารัตน์. (2557). *ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษ* (พิมพ์ครั้งที่ 4). มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สำนักนิเทศก์และพัฒนามาตรฐานการศึกษา. (2542). *เอกสารประกอบการฝึกอบรมครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2542*. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุคนธ์ ลินธพานนท์ และคณะ. (2545). *การจัดกระบวนการเรียนรู้ : เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. อักษรเจริญทัศน์.
- สุชา จันทร์เอม. (2539). *จิตวิทยาทั่วไป*. ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาดา วรรณะมานี. (2542). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Ecotourism) กับความรู้ ทักษะคิด และพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุธาทิพย์ สุดหนองบัว. (2545). *การพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้โครงการ* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุภัทรา อักษรนุเคราะห์. (2532). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม*. ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภัทรา อักษรนุเคราะห์. (2529). *การสอนทักษะภาษาอังกฤษ*. ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมาลี วัชรราชทอง. (2562). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT*. มหาวิทยาลัยบูรพา [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุมิตา เรือนแป้น. (2546). *การใช้สถานการณ์จำลองในวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในความสามารถตนเอง* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุรพงษ์ โสชนะเสถียร. (2533). *การสื่อสารกับสังคม*. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. (2545). *21 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด*. ภาพพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. (2546). *19 วิธีจัดการเรียนรู้*. ภาพพิมพ์.
- แสงระวี ดอนบัวแก้ว. (2558). *ภาษาศาสตร์สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อนุวัติ คุณแก้ว. (2562). *การวัดผลและการประเมินผลการศึกษาแนวใหม่* (พิมพ์ครั้งที่ 3). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อรพิน พจนานนท์. (2537). *การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับประถมศึกษา*. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อรวรรณ ปิณฑน์โอวาท. (2554). *การสื่อสารเพื่อการ โน้มน้าวใจ*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอกรินทร์ สีมหาศาล (2546). *การออกแบบเครื่องมือวัดและประเมินตามสภาพจริง*. บুদ্ধ พอยท์.
- เอนกกุล กริแสง. (2520). *จิตวิทยาการศึกษา*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Abdullah. (2011). Investigation of Application of Communicative Language Teaching in the English Language Classroom-A case Study on teachers' Attitudes in Turkey. *Journal of Linguistics and Language Teaching*.
- Allazzam. (2018). Attitudes and perceptions of Saudi EFL students towards using communicative language teaching (CLT) activities. *Al-Imam Mohammad Ibn Saud Islamic University*.
- Anthony Edward. (1972). *Teaching English As a Second Language*. McGraw-Hill, Inc.
- Brown Douglas. (1980). *Principle of language learning and teaching*. Prentice Hall Inc.
- Gooden-Jones & Epsey Medora. (1996). *Developing writing proficiency through cooperative learning strategies in limited English proficient college students*. Fordham University ProQuest Dissertations Publishing.
- Holguin Christina. (1997). *A study of cooperative learning as an organizational design in the acquisition of English as a Second Language in a third grade bilingual classroom*. New Mexico State University.
- Kenneth S. Goodman. (1982). *Language and Literacy*: Rout ledge and Keg an Paul Ltd.

- Lado Robert. (1964). *Language and Language Learning*. McGraw-Hill.
- Larry A. Harris & Carl B. Smith. (1976). *Reading Instruction: Diagnostic Teaching in the Classroom*. Macmillan Pub Co.
- Ming Chang. (2011). EFL Teachers Attitudes toward Communicative Language Teaching in Taiwanese College. *The Asian EFL Journal*.
- Morrow. (1981). *Principles of Communicative Methodology in Communicative in the Classroom*. Longman.
- Mutia Nasution. (2020). *Effect of Team Games Tournament (TGT) Method Toward Vocabulary Mastery at the Tenth Grade Students og High School 1 Padangsidempuan*. IOP Earth and Environmental Science.
- Panich Vijan. (2012). *The learning building to students in the 21st Century*. Tathata Publication Co.,Ltd.
- Richards and Rodgers. (2001). *Approaches and Methods in Language Teaching*. Cambridge university Press.
- Richards and Rodgers. (2006). *Communicative language teaching today*. Cambridge University Press.
- Safitri. (2019). *The Use of Team Game Tournament (TGT) Method to Improve the Students' Reading Comprehension*. Jurnal Linguistiks Terapan dan Pendidikan Bahasa Inggris.
- Sanda Savignon. (1983). *Communicative Competence: Theory and Classroom Practice*. McGraw-Hill.
- Savignon. (2002). *Interpreting communicative language teaching : Context and concern in teacher education*. Yale University Press.
- Slavin, R. E. (1990). *Cooperative Learning*. Prentice-Hall.
- Thurstone. (1959). The Measurement of Social Attitudes. *Journal of Abominate and Social Psychology*.
- Wang Cheng-Jun. (2006). *Designing Communicative Tasks for College English Courses*. Chongqing Normal University.
- Widdowson. (1978). *Teaching Language as Communication*. Oxford University Press.

ภาคผนวก

The logo of Burapha University is a large, circular emblem in the background. It features a central wheel-like design with a star-like shape in the middle. The Thai text 'มหาวิทยาลัยบูรพา' is written along the top inner edge, and 'BURAPHA UNIVERSITY' is written along the bottom inner edge. The entire logo is rendered in a light yellow/gold color.

ภาคผนวก ก

- ราชานามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ
- หนังสือขอความอนุเคราะห์
- หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ
- หนังสือรับรองผลการพิจารณาการวิจัยในมนุษย์

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์ ดร.ญาณิกา ตูนาศรี	อาจารย์ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยา
ประยุกต์ คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา
2. อาจารย์วัฒน์พร จตุรานนท์	อาจารย์ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
3. นางกมลดา สุรัสโม	หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนวัดบึงน้ำ
รักษ์(ศรีประชาสรรค์) สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
ฉะเชิงเทรา เขต 1

หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความตรงของเครื่องมือ

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา โทร. ๒๗๐๐ ต่อ ๗๐๕, ๗๐๗
ที่ อว ๘๑๓๗/๒๒๘๓ วันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๗

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.ญาณิกา ลุนราศรี (คณะศึกษาศาสตร์)

ด้วย นายธนศ มະติมู รหัสประจำตัวนิสิต ๖๕๕๒๐๒๘๔ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ แบบไม่เต็มเวลา แผน ข ได้รับอนุมัติเค้าโครงงานนิพนธ์ เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิราวรรณ จรัสศรีวิวัฒน์ เป็นประธานกรรมการควบคุมงานนิพนธ์ และเสนอท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัยนั้น

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขอเรียนเชิญท่านซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์สูง เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัย โดยนิตได้ส่งเค้าโครงเล่มงานนิพนธ์ (ฉบับย่อ) และเครื่องมือวิจัยไปให้ท่านเรียบร้อยแล้ว ทั้งนี้ สามารถติดต่อนิตตั้งรายนามข้างต้นได้ที่ หมายเลขโทรศัพท์ ๐๖๕-๒๓๔๔๓๗๕ หรือที่ E-mail: 65920284@go.buu.ac.th

จึงเรียนมาเพื่อทราบและโปรดพิจารณา

ภัณฑนา รังสิโยภาส
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภัณฑนา รังสิโยภาส)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

สำนักงาน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา โทร. ๒๗๐๐ ต่อ ๗๐๕, ๗๐๗

ที่ อว ๘๑๓๗/๒๒๘๔

วันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๗

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์วัฒน์พร จตุรานนท์ (คณะศึกษาศาสตร์)

ด้วย นายธเนศ มะติมุ รหัสประจำตัวนิสิต ๖๕๙๒๐๒๘๔ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ แบบไม่เต็มเวลา แผน ข ได้รับอนุมัติเค้าโครงงานนิพนธ์ เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิรวรรณ จรัสศรีวัฒน์ เป็นประธานกรรมการควบคุมงานนิพนธ์ และเสนอท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัยนั้น

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขอเรียนเชิญท่านซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์สูง เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัย โดยนิตได้ส่งเค้าโครงเล่มงานนิพนธ์ (ฉบับย่อ) และเครื่องมือวิจัยไปให้ท่านเรียบร้อยแล้ว ทั้งนี้ สามารถติดต่อนิตตั้งรายนามข้างต้นได้ที่ หมายเลขโทรศัพท์ ๐๖๕-๒๓๔๔๓๗๕ หรือที่ E-mail: 65920284@go.buu.ac.th

จึงเรียนมาเพื่อทราบและโปรดพิจารณา

ภัณฑนา รั้งสิโยภาส
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภัณฑนา รั้งสิโยภาส)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ อว ๘๑๓๗/๒๕๕๘

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
๑๖๙ ถ.สิงหนครบางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขอเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดบึงน้ำรักษ์ (ศรีประชาสรรค์)

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. คำโครงการนิพนธ์ (ฉบับย่อ)
๒. เครื่องมือวิจัย

ด้วย นายธเนศ มะติมู รหัสประจำตัวนิสิต ๖๕๕๒๐๒๘๔ นิสิตหลักสูตรการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ แบบไม่เต็มเวลา แผน ข ได้รับอนุมัติคำ
โครงการนิพนธ์ เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการ
เรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ ๕” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิรวรรณ จรัสศรีวิวัฒน์ เป็นประธานกรรมการควบคุมงาน
นิพนธ์ ซึ่งอยู่ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือการวิจัยนั้น

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขอเรียนเชิญบุคลากรในสังกัดของท่าน คือ
นางกมลดา สุรัสโม หัวหน้าฝ่ายบริหารวิชาการ ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์สูง เป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงของเครื่องมือวิจัย โดยนิตได้ส่งคำโครงการเล่มงานนิพนธ์ (ฉบับย่อ) และ
เครื่องมือวิจัยไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิเรียบร้อยแล้ว ทั้งนี้ สามารถติดต่อนิสิตตั้งรายนามข้างต้นได้ที่หมายเลข
โทรศัพท์ ๐๖๕-๒๓๔๔๓๗๕ หรือที่ E-mail: 65920284@go.buu.ac.th

จึงเรียนมาเพื่อทราบและโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

สัททนา รังสิโยภาส
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มัทนา รังสิโยภาส)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติการแทน
ผู้รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา

โทร ๐๓๘ ๑๐๒ ๗๐๐ ต่อ ๗๐๕, ๗๐๗

E-mail: grd.buu@go.buu.ac.th

สำเนาเรียน นางกมลดา สุรัสโม

เอกสารนี้ลงนามด้วยลายเซ็นอิเล็กทรอนิกส์ ตรวจสอบได้ที่ (<https://e-sign.buu.ac.th/verify>)

หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ

ที่ อว ๘๑๓๗/๖๓๖

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
๑๖๙ ถ.สิงหนครบางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒๕ มีนาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดบึงนารางค์ (ศรีประชาสรรค์)

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เอกสารรับรองจริยธรรมของมหาวิทยาลัยบูรพา
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (หาคุณภาพ)

ด้วย นายธนศ มະติมู รหัสประจำตัวนิสิต ๖๕๙๒๐๒๘๔ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ แบบไม่เต็มเวลา แผน ข ได้รับอนุมัติเค้าโครงการงานนิพนธ์ เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิรารวรรณ จรัสศรีวิวัฒน์ เป็นประธานกรรมการควบคุมงานนิพนธ์ และเสนอโรงเรียนของท่านในการหาคุณภาพจากเครื่องมือวิจัยนั้น

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขออนุญาตให้นิสิตดังกล่าวข้างต้น ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนวัดบึงนารางค์ (ศรีประชาสรรค์) จังหวัดฉะเชิงเทรา ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๗ จำนวน ๘ คน ระหว่างวันที่ ๑๐ - ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ ทั้งนี้ สามารถติดต่อ นิสิตดังกล่าวข้างต้น ได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๖๕-๒๓๔๔๓๗๕ หรือที่ E-mail: 65920284@go.buu.ac.th

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

ภัณฑนา รังสิโยภาส
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภัณฑนา รังสิโยภาส)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติการแทน
ผู้อำนวยการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
โทร ๐๓๘ ๑๐๒ ๗๐๐ ต่อ ๗๐๗, ๗๐๕
E-mail: grd.buu@go.buu.ac.th

ที่ อว ๘๑๓๗/๖๓๗

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
๑๖๙ ถ.ลงหาดบางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒๕ มีนาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อดำเนินการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดบึงนารางค์ (ศรีประชาสรรค์)

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เอกสารรับรองจริยธรรมของมหาวิทยาลัยบูรพา
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นายธนศ มະติมู รหัสประจำตัวนิสิต ๖๕๙๒๐๒๘๔ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ แบบไม่เต็มเวลา แผน ข ได้รับอนุมัติเค้าโครงการงานนิพนธ์ เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิราวรรณ จรัสรวีวัฒน์ เป็นประธานกรรมการควบคุมงานนิพนธ์ และเสนอโรงเรียนของท่านในการเก็บข้อมูลเพื่อดำเนินการวิจัยนั้น

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขออนุญาตให้นิสิตตั้งรายนามข้างต้น ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนวัดบึงนารางค์ (ศรีประชาสรรค์) จังหวัดฉะเชิงเทรา ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๗ จำนวน ๑๒ คน ระหว่างวันที่ ๑๔ - ๓๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ ทั้งนี้ สามารถติดต่อ นิสิตตั้งรายนามข้างต้น ได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๖๕-๒๓๔๔๓๗๕ หรือที่ E-mail: 65920284@go.buu.ac.th

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

ภัณฑนา รังสิโยภาส

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภัณฑนา รังสิโยภาส)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติการแทน

ผู้รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา

โทร ๐๓๘ ๑๐๒ ๗๐๐ ต่อ ๗๐๗, ๗๐๕

E-mail: grd.buu@go.buu.ac.th

เอกสารนี้ลงนามด้วยลายเซ็นอิเล็กทรอนิกส์ ตรวจสอบได้ที่ (<https://e-sign.buu.ac.th/verify>)

หนังสือรับรองผลการพิจารณาการวิจัยในมนุษย์

สำเนา

ที่ IRB4-062/2568

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาโครงการวิจัย

รหัสโครงการวิจัย : G-HU253/2567

โครงการวิจัยเรื่อง : ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

หัวหน้าโครงการวิจัย : นายธเนศ มะติม

หน่วยงานที่สังกัด : คณะศึกษาศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการหลัก (สารนิพนธ์/ งานนิพนธ์/ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริวรรณ จรัสศรีวิวัฒน์ วิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์) :

หน่วยงานที่สังกัด : คณะศึกษาศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการร่วม (สารนิพนธ์/ งานนิพนธ์/ รองศาสตราจารย์ ดร.ดุสิต ขาวเหลือง วิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์) :

หน่วยงานที่สังกัด : คณะศึกษาศาสตร์

วิธีพิจารณา : Exemption Determination Expedited Reviews Full Board

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โครงการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ สวัสดิภาพ และไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัยและผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ (ดูตามเอกสารตรวจสอบ)

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ฉบับที่ 3 วันที่ 19 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2568
 2. โครงการวิจัยฉบับภาษาไทย ฉบับที่ 1 วันที่ 19 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2567
 3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ฉบับที่ 2 วันที่ 19 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2568
 4. เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ฉบับที่ 1 วันที่ 18 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2567
 5. แบบเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น แบบบันทึกข้อมูล (Data Collection Form)
- แบบสอบถาม หรือสัมภาษณ์ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ฉบับที่ 1 วันที่ 19 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2567
6. เอกสารอื่น ๆ (ถ้ามี)
 - 6.1 แผนการจัดการเรียนรู้ ฉบับที่ 1 วันที่ 19 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2567
 - 6.2 ประกาศประชาสัมพันธ์เชิญชวนเข้าร่วมโครงการวิจัย ฉบับที่ 1 วันที่ 19 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2567

สำเนา

วันที่รับรอง : วันที่ 25 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2568
วันที่หมดอายุ : วันที่ 25 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2569

ลงนาม นางสาวพิมพ์พรรณ เลิศกล้า
(นางสาวพิมพ์พรรณ เลิศกล้า)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ชุดที่ 4 (กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)

**หมายเหตุ การรับรองนี้มีรายละเอียดตามที่ระบุไว้ด้านหลังเอกสารรับรอง **

ภาคผนวก ข

- การวิเคราะห์ความเหมาะสม และความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)
- การวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)
- การหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)
- การวิเคราะห์ความเหมาะสม และความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา
- การหาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- ผลคะแนนจากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

การวิเคราะห์ความเหมาะสม และความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้

ตารางที่ 9 ผลพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

ที่	รายการประเมิน	ความเห็น			\bar{x}	SD	ระดับ
		1	2	3			
1	ระบุมাত্রฐานและตัวชี้วัด ตรงตามหลักสูตรแกนกลาง	5	5	5	5.00	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
2	สาระสำคัญสอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.0	เหมาะสมมากที่สุด
3	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้อง กับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	4	5	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
4	จุดประสงค์การเรียนรู้เน้นการพัฒนา ทักษะภาษาอังกฤษ	5	3	5	4.33	1.15	เหมาะสมมากที่สุด
5	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้มุ่งเน้นให้ผู้เรียน ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	5	4	5	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้มุ่งเน้นให้ผู้เรียน ฝึกฝนทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียน มีส่วนร่วมในการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
10	สื่อการเรียนรู้เหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
11	การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ความเห็น ผู้เชี่ยวชาญ	\bar{X}	SD	ระดับ
12	เครื่องมือวัดและประเมินผลเหมาะสม	5 5 5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
	รวม		4.88	0.19	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านพบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.88, SD = 0.19$)

ตารางที่ 10 ผลพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

ที่	รายการประเมิน	ความเห็น			\bar{x}	SD	ระดับ
		ผู้เชี่ยวชาญ					
		1	2	3			
1	ระบุมাত্রฐานและตัวชี้วัดตรงตามหลักสูตรแกนกลาง	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
2	สาระสำคัญสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
3	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
4	จุดประสงค์การเรียนรู้เน้นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
5	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
10	สื่อการเรียนรู้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้	5	4	5	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
11	การวัดและประเมินผลการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	4	5	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ความเห็น ผู้เชี่ยวชาญ	\bar{X}	SD	ระดับ
12	เครื่องมือวัดและประเมินผลเหมาะสม	4 3 5	4.94	0.23	เหมาะสมมากที่สุด
	รวม		4.94	0.11	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านพบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.94, SD = 0.11$)

ตารางที่ 11 ผลพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

ที่	รายการประเมิน	ความเห็น			\bar{x}	SD	ระดับ
		ผู้เชี่ยวชาญ					
		1	2	3			
1	ระบุมাত্রฐานและตัวชี้วัด ตรงตามหลักสูตรแกนกลาง	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
2	สาระสำคัญสอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
3	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้อง กับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
4	จุดประสงค์การเรียนรู้เน้นการพัฒนา ทักษะภาษาอังกฤษ	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
5	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้มุ่งเน้นให้ผู้เรียน ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้มุ่งเน้นให้ผู้เรียน ฝึกฝนทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียน มีส่วนร่วมในการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
10	สื่อการเรียนรู้เหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	4	5	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
11	การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ความเห็น			\bar{X}	SD	ระดับ
		ผู้เชี่ยวชาญ					
		1	2	3			
12	เครื่องมือวัดและประเมินผลเหมาะสม	4	5	5	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
	รวม				4.91	0.14	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านพบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.91, SD = 0.14$)

ตารางที่ 12 ผลพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

ที่	รายการประเมิน	ความเห็น			\bar{x}	SD	ระดับ
		ผู้เชี่ยวชาญ					
		1	2	3			
1	ระบุมাত্রฐานและตัวชี้วัด ตรงตามหลักสูตรแกนกลาง	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
2	สาระสำคัญสอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
3	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้อง กับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	4	5	5	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
4	จุดประสงค์การเรียนรู้เน้นการพัฒนา ทักษะภาษาอังกฤษ	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
5	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้มุ่งเน้นให้ผู้เรียน ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	5	4	5	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้มุ่งเน้นให้ผู้เรียน ฝึกฝนทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียน มีส่วนร่วมในการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
10	สื่อการเรียนรู้เหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	4	5	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
11	การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ความเห็น ผู้เชี่ยวชาญ	\bar{X}	SD	ระดับ
12	เครื่องมือวัดและประเมินผลเหมาะสม	4 5 5	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
	รวม		4.86	0.24	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านพบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.86, SD = 0.24$)

ตารางที่ 13 ผลพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียน	\bar{X}	SD	ระดับ
1	4.88	0.19	เหมาะสมมากที่สุด
2	4.94	0.11	เหมาะสมมากที่สุด
3	4.91	0.14	เหมาะสมมากที่สุด
4	4.86	0.24	เหมาะสมมากที่สุด

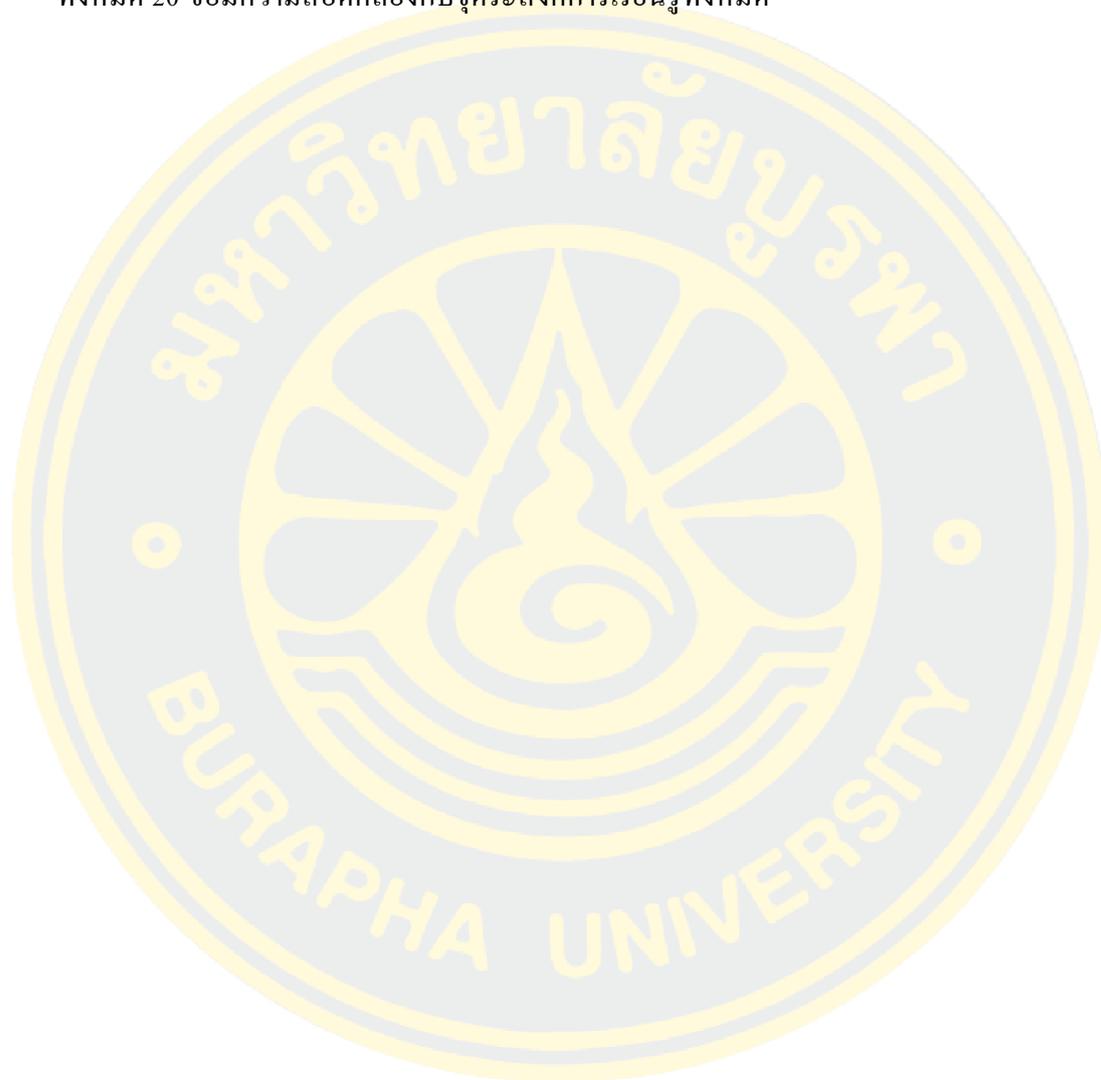
จากตารางที่ 13 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 แผน โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านพบว่า อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 14 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการ
จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

ข้อที่	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			รวมค่า	IOC	ผลการประเมิน
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
6	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
7	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
8	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
9	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
10	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
16	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
17	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
18	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
19	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
20	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้

จากตารางที่ 14 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) พบว่า แบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษทั้งหมด 20 ข้อมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ทั้งหมด

การวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตารางที่ 15 การวิเคราะห์ผลค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

ข้อที่	p	r
1	0.62	0.25
2	0.75	0.50
3	0.50	0.50
4	0.75	0.50
5	0.75	0.50
6	0.75	0.50
7	0.62	0.75
8	0.75	0.50
9	0.75	0.50
10	0.75	0.50
11	0.75	0.50
12	0.75	0.50
13	0.75	0.50
14	0.37	0.75
15	0.62	0.75
16	0.75	0.50
17	0.25	0.50
18	0.50	0.50
19	0.37	0.25
20	0.37	0.25

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) จำนวน 20 ข้อ มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.25 - 0.75 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.25 - 0.75

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตารางที่ 16 แสดงค่า p และ q ที่ใช้ในการหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

ข้อที่	p	q	pq
1	0.62	0.25	0.23
2	0.75	0.50	0.18
3	0.50	0.50	0.25
4	0.75	0.50	0.18
5	0.75	0.50	0.18
6	0.75	0.50	0.18
7	0.62	0.75	0.23
8	0.75	0.50	0.18
9	0.75	0.50	0.18
10	0.75	0.50	0.18
11	0.75	0.50	0.18
12	0.75	0.50	0.18
13	0.75	0.50	0.18
14	0.37	0.75	0.23
15	0.62	0.75	0.23
16	0.75	0.50	0.18
17	0.25	0.50	0.18
18	0.50	0.50	0.25
19	0.37	0.25	0.23
20	0.37	0.25	0.23

$\Sigma pq = 4.15$

ตารางที่ 17 แสดงค่าผลรวมความเชื่อมั่นของนักเรียน ทั้งฉบับที่ใช้ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักเรียนคนที่	X	x ²
1	10	100
2	19	361
3	5	25
4	9	81
5	15	225
6	6	36
7	19	361
8	17	289
$\sum x = 100$		$\sum x^2 = 1,478$

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) โดยใช้สูตรของ คูเดอร์ – ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) KR-20

$$\begin{aligned}
 S_t^2 &= \frac{n\sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)} \\
 &= \frac{8(1,478) - (100)^2}{8(7)} \\
 &= \frac{11,824 - 10,000}{56} \\
 &= \frac{1,824}{56}
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 &= 32.57 \\
 KR - 20 &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right] \\
 &= \frac{8}{8-1} \left[1 - \frac{4.15}{32.57} \right] \\
 &= \frac{8}{7} [1 - 0.12] \\
 &= 1.14 [1 - 0.12] \\
 &= 0.88
 \end{aligned}$$

สรุปค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) มีค่าเท่ากับ 0.88

การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตารางที่ 18 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

รายการประเมิน		ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	ผลการประเมิน
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. ด้านความรู้							
1.1	ข้าพเจ้าได้รับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
1.2	ข้าพเจ้าได้รับการพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
1.3	ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ดีขึ้น	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
1.4	ข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
2. ด้านความรู้สึกลึก							
2.1	ข้าพเจ้าชอบการสนทนาภาษาอังกฤษ	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
2.2	ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมเกมกลุ่มแข่งขัน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2.3	ข้าพเจ้าภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2.4	ข้าพเจ้าชื่นชมเพื่อนเมื่อเพื่อนช่วยเหลือกันและกัน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รายการประเมิน	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	ผลการประเมิน	
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
3. ด้านพฤติกรรม							
3.1	ข้าพเจ้าตั้งเข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขันที่ครูจัดขึ้น	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3.2	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3.3	ข้าพเจ้าได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนในกลุ่ม	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3.4	ข้าพเจ้าช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

จากตารางที่ 18 ผลการหาความเที่ยงตรงของแบบแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ทั้งหมด

การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตารางที่ 19 การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติ

นักเรียน คนที่	ข้อที่												X	X ²	
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12			
1	5	4	5	5	5	5	5	4	5	4	5	5	57	3,249	
2	5	5	4	4	4	5	5	5	5	5	5	5	57	3,249	
3	5	5	4	5	5	5	5	4	4	5	5	5	57	3,249	
4	5	4	3	5	3	5	5	5	5	5	5	5	55	3,025	
5	4	3	3	5	4	5	4	5	4	3	5	3	48	2,304	
6	4	4	4	3	5	5	4	5	5	4	3	4	50	2,500	
7	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	60	3,600	
8	4	5	4	5	4	5	4	5	5	5	4	5	55	3,025	
$\sum x = 439$										$\sum x^2 = 24,201$					

$$\begin{aligned}
 S_t^2 &= \frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)} \\
 &= \frac{8(24,201) - (439)^2}{8(7)} \\
 &= \frac{193,608 - 192,721}{56} \\
 &= \frac{887}{56} \\
 &= 15.83
 \end{aligned}$$

หาค่าความแปรปรวนของคะแนนจากแบบสอบถามแต่ละข้อ

$$\begin{aligned} S_t^2 &= 0.23+0.48+0.50+0.48+0.48+0.00+0.23+0.19+0.19+0.50+0.48+0.48 \\ &= 4.24 \end{aligned}$$

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

$$= \frac{12}{12-1} \left\{ 1 - \frac{4.24}{15.83} \right\}$$

$$= 1.09 \{1 - 0.26\}$$

$$= 1.09\{0.74\}$$

$$= 0.80$$

การหาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{Total - P_1}$$

$$E.I. = \frac{175 - 107}{240 - 107}$$

$$E.I. = \frac{68}{133}$$

$$E.I. = 0.5113$$

สรุป ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเท่ากับ 0.5113

ผลคะแนนจากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ตารางที่ 20 ผลคะแนนวัดทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT)

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
1	7	14
2	6	12
3	10	15
4	7	13
5	8	15
6	10	17
7	12	16
8	11	18
9	10	13
10	8	14
11	8	14
12	10	14

ภาคผนวก ค

- ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- แบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- แบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	รหัสวิชา อ15101	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
เรื่อง Wild Animals		เวลา 2 ชั่วโมง
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 Animals		เวลาเรียน 8 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด ต 1.3 ป.5/1 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว

2. สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ ความหมายของคำศัพท์ การอ่านออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ การจำแนกประเภทของสัตว์ เขียนให้ข้อมูล หรือตอบคำถาม ซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อนำไปปรับใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

ด้านความรู้(Knowledge)

นักเรียนบอกชื่อสัตว์และความหมายตรงกับภาพที่กำหนดได้

ด้านทักษะกระบวนการ (Process)

นักเรียนเขียนจำแนกประเภทของสัตว์ได้

ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Attitude)

นักเรียนมีวินัย ใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน

4. สาระการเรียนรู้

- การเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์สัตว์ชนิดต่าง ๆ ความหมายของคำศัพท์และการออกเสียงคำศัพท์ คำศัพท์ดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

Elephant, Tiger, Snake, Crocodile, Eagle, Giraffe, Lizard, Lion, Dolphin, Chicken, Duck, Frog, Turtle, Hawk, Ostrich, Vulture

- การระบุข้อมูล การเขียนจำแนกประเภทของสัตว์ ประเภทของสัตว์มีดังต่อไปนี้

Mammals, Reptiles, Birds

5. สมรรถนะที่สำคัญของผู้เรียน

มีความสามารถในการสื่อสาร

6. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

6.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน โดยใช้กิจกรรม เพลง วิตทัศน์เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่บทเรียน

นักเรียนรับชมวิตทัศน์เกี่ยวกับสัตว์ชนิดต่าง ๆ จากนั้นครูถามนักเรียนว่า “นักเรียนเห็นสัตว์ชนิดใดบ้าง” หากนักเรียนคนใดต้องการตอบให้นักเรียนยกมือขึ้นแล้วตอบคำถามครู

6.2 ขั้นนำเสนอคำศัพท์ เนื้อหา ประโยค โครงสร้าง ผ่านวิตทัศน์ การยกตัวอย่าง หรือ สถานการณ์จำลอง

6.2.1 ครูนำเสนอชื่อสัตว์ภาษาอังกฤษ โดยครูติดบัตรภาพสัตว์ชนิดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ลงบนกระดาน Elephant, Tiger, Snake, Crocodile, Eagle, Giraffe, Lizard, Lion, Dolphin, Chicken, Duck, Frog, Turtle, Hawk, Ostrich, Vulture

6.2.2 จากนั้นนักเรียนอ่านออกเสียงชื่อสัตว์ตามครู โดยครูจะอ่านนำนักเรียนคำละ 3 ครั้ง ครั้งที่ 4 ให้นักเรียนอ่านออกเสียงด้วยตนเอง

6.2.3 ครูนำเสนอประเภทของสัตว์ในรูปแบบตาราง ดังต่อไปนี้

Mammals	Reptiles	Birds
Elephant	Snake	Chicken
Tiger	Crocodiles	Duck
Giraffe	Lizard	Hawk
Lion	Frog	Ostrich
Dolphin	Turtle	Vulture

6.2.4 นักเรียนจดคำศัพท์ชื่อสัตว์และระบุประเภทของสัตว์ลงในสมุดและทำแบบฝึกหัดที่ 1 ให้นักเรียนเขียนชื่อสัตว์และความหมายให้ตรงกับรูปภาพที่กำหนด

6.3 ขั้นฝึก เป็นการฝึกปฏิบัติของผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมทางภาษา การสนทนาถาม-ตอบ

6.3.1 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 3-4 คน คละความสามารถ โดยแต่ละกลุ่มจะมีสมาชิกที่มีระดับความรู้ ความสามารถ เก่ง กลาง อ่อน เท่า ๆ กัน อ้างอิงระดับความสามารถจากผลการสอบเก็บคะแนนของนักเรียน จากนั้นครูแจกบัตรภาพสัตว์ชนิดต่าง ๆ และบัตรคำศัพท์ประเภทของสัตว์ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเท่า ๆ กัน

6.3.2 นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงชื่อสัตว์ชนิดต่าง ๆ และประเภทของสัตว์กับสมาชิกในกลุ่ม โดยให้สมาชิก 1 คนชูบัตรภาพสัตว์ และสมาชิกในกลุ่มที่เหลือแข่งขันกันตอบคำถาม สลับกันถามจนครบทุกคนในกลุ่ม

6.4 ขั้นการนำไปใช้ เป็นการปฏิบัติจริงโดยนำเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขันบูรณาการร่วมกัน

6.4.1 นักเรียนแข่งขันกันเขียนระบุประเภทของสัตว์โดยใช้กลุ่มที่แบ่งไว้แล้วมาแข่งขันกัน มีกติกาดังต่อไปนี้

6.4.2 ครูประกาศรายชื่อผู้เข้าแข่งขันในรอบที่ 1 ให้นักเรียนที่มีรายชื่อที่ครูประกาศ ออกมานั่งที่โต๊ะหน้าชั้นเรียน โดยการแข่งขันจะแบ่งออกเป็น 3 รอบ

6.4.3 นักเรียนที่เข้าแข่งขันในรอบที่ 1 รับกระดานไวท์บอร์ดเพื่อเขียนตอบคำถาม

6.4.4 ครูอ่านคำถามให้นักเรียนฟัง ตัวอย่างเช่น Which type of Elephant? ให้นักเรียนที่เข้าแข่งขันรอบที่ 1 เขียนประเภทของ Elephant ลงบนกระดาน ตัวแทนนักเรียนของกลุ่มใดเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้วให้คำว่ากระดานลงบนโต๊ะ

6.4.5 ครูจับเวลา 30 วินาทีหลังจากมีตัวแทนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเขียนคำตอบเสร็จแล้ว จากนั้นครูพูดว่า Time's up เป็นการประกาศสิ้นสุดการแข่งขันในรอบที่ 1

6.4.6 นักเรียนที่เข้าแข่งขันในรอบที่ 1 ชูกระดานไวท์บอร์ดให้กับเพื่อน ๆ ดู จากนั้นครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยว่ากลุ่มใดที่ตอบคำถามได้ถูกต้อง จากนั้นให้สมาชิกที่ไม่ใช่ตัวแทนกลุ่มบันทึกคะแนนของกลุ่มตนเอง

6.4.7 แข่งขันการระบุประเภทของสัตว์จนครบทุกคน

6.5 การสรุปผล ผู้สอนและผู้เรียนสรุปบทเรียนที่ได้ในคาบเรียนนั้น ประกาศผล และมอบรางวัลให้ผู้เข้าแข่งขัน

6.5.1 ตัวแทนนักเรียนรวบรวมคะแนนที่บันทึกส่งครู

6.5.2 ครูประกาศผลคะแนนจากการแข่งขันเขียนระบุประเภทของสัตว์ จากนั้นมอบรางวัลแด่ทีมที่ชนะเลิศกับทีมที่ชนะเลิศและรองชนะเลิศตามลำดับทุกคนปรบมือให้กันและกัน

6.5.3 นักเรียนร่วมกันทบทวนคำศัพท์ ความหมาย โดยครูเป็นผู้สุ่มถามนักเรียน

7. สื่อการเรียนรู้ / แหล่งการเรียนรู้

7.1 บัตรภาพคำศัพท์

7.2 วิดีทัศน์ <https://www.youtube.com/watch?v=CA6Mofzh7jo>

8. การวัดผลประเมินผล

การวัดและประเมินผล	วิธีการวัดผล	เครื่องมือวัดและประเมินผล	เกณฑ์การประเมินผล
ด้านความรู้ (K) บอกชื่อสัตว์และความหมายตรงกับภาพที่กำหนดได้	การทำแบบฝึกหัดบอกชื่อสัตว์และความหมาย	- แบบฝึกหัดที่ 1 บอกชื่อสัตว์และความหมาย	60% ขึ้นไป ผ่าน
ด้านทักษะกระบวนการ (P) นักเรียนเขียนจำแนกประเภทของสัตว์ได้	การเขียนจำแนกประเภทของสัตว์ในกิจกรรมเกมกลุ่มแข่งขัน	แบบบันทึกผลคะแนนการเขียนจำแนกประเภทของสัตว์	60% ขึ้นไป ผ่าน
ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A) นักเรียนมีวินัยใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน	การสังเกตการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน	แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	60% ขึ้นไป ผ่าน

แบบฝึกหัดที่ 1

บอกชื่อสัตว์และความหมายจากภาพที่กำหนดให้

ชื่อ-สกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเขียนชื่อสัตว์และความหมายให้ตรงกับรูปภาพที่กำหนด

1.

.....
.....

2.

.....
.....

3.

.....
.....

4.

.....
.....

5.

.....
.....

แบบบันทึกผลการจำแนกประเภทของสัตว์

เลขที่	ประเด็น/คะแนน ชื่อ-สกุล	คะแนนเต็ม (5 คะแนน)	สรุปผล	ข้อเสนอแนะ
กลุ่มที่ 1				
1				
2				
3				
กลุ่มที่ 2				
4				
5				
6				
กลุ่มที่ 3				
7				
8				
9				
กลุ่มที่ 4				
10				
11				
12				

เกณฑ์การสรุปผล

- 5 คะแนน อยู่ในระดับ ดีมาก
- 4 คะแนน อยู่ในระดับ มาก
- 3 คะแนน อยู่ในระดับ ปานกลาง
- 2 คะแนน อยู่ในระดับ พอใช้
- 1 คะแนน อยู่ในระดับ ปรับปรุง

เครื่องมือและเกณฑ์การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

เลขที่	ประเด็น/คะแนน ชื่อ-สกุล	ความ มีวินัย	ความสนใจ ใฝ่เรียน	ความมุ่งมั่นใน การทำงาน	รวม คะแนน
		5	5	5	15
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					

เกณฑ์การสรุปผล

- 13-15 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ ดีมาก
- 10-12 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ มาก
- 7-9 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ ปานกลาง
- 4-6 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ พอใช้
- 1-3 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ ปรับปรุง

สื่อการจัดการเรียนรู้

1. คลิปวิดีโอที่สนสัตว์ชนิดต่าง ๆ

2. บัตรคำศัพท์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	รหัสวิชา อ15101	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
เรื่อง Using the comparative		เวลา 2 ชั่วโมง
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 Animals		เวลาเรียน 8 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด ต 1.3 ป.5/1 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องตนเอง เรื่องใกล้ตัว

2. สาระสำคัญ

การเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ประเภทต่าง ๆ ความแตกต่างของสัตว์ การเปรียบเทียบความแตกต่างในระดับขั้นกว่า (Comparative Degree) การออกเสียงคำศัพท์ที่ลงท้ายด้วย er การพูดบรรยายหรืออธิบาย ซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อนำไปปรับใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

ด้านความรู้(Knowledge)

นักเรียนบอกคำศัพท์การเปรียบเทียบระดับ comparative ได้

ด้านทักษะกระบวนการ (Process)

นักเรียนพูดประโยคที่บอกความแตกต่างของสัตว์ได้

ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Attitude)

นักเรียนมีวินัย ใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน

4. สาระการเรียนรู้

- การเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ชื่อสัตว์ชนิดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

Elephant, Tiger, Snake, Crocodile, Eagle, Giraffe, Lizard, Lion , Chicken,

Cheetah

- คำศัพท์ที่บอกความลักษณะความแตกต่างของสัตว์ในระดับขั้นกว่า (Comparative Degree) ดังต่อไปนี้

bigger, taller, smaller, longer, faster, shorter, slower

- ประโยคที่ใช้ในการบอกลักษณะความแตกต่างของสัตว์ในระดับขั้นกว่า ตัวอย่างเช่น

This is a cat. The cat is bigger than the mouse but it is smaller than the tiger.

- โครงสร้างประโยคที่ใช้บอกความแตกต่างระดับ comparative degree

Subject + v.to be + comparative words + than + object

5. สมรรถนะที่สำคัญของผู้เรียน

มีความสามารถในการสื่อสาร

6. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

6.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน โดยใช้กิจกรรม เพลง วิดีทัศน์เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่บทเรียน

6.1.1 นักเรียนทบทวนความรู้เรื่องชื่อของสัตว์ชนิดต่าง ๆ ผ่านการทำกิจกรรม raising the animals โดยมีขั้นตอนดังนี้

6.1.2 นักเรียนรับบัตรภาพสัตว์คนละ 2 ใบ จากนั้นนักเรียนฟังครูพูดชื่อสัตว์ชนิดต่าง ๆ ครูพูดชื่อสัตว์ชนิดต่าง ๆ ชื่อละ 3 ครั้ง หากนักเรียนคนใดมีภาพที่ตรงกับสัตว์ชนิดนั้น ให้นักเรียนชูภาพพร้อมพูดว่า It's mine ครูพูดชื่อสัตว์จนครบตามบัตรภาพที่นักเรียนทุกคนมี

6.1.3 ครูถามความแตกต่างบัตรภาพสัตว์ที่นักเรียนได้ทั้ง 2 ใบ เช่น ในมือของนักเรียนสัตว์ทั้ง 2 ชนิด ต่างกันอย่างไร เช่น ใหญ่กว่า สูงกว่า เร็วกว่า ให้นักเรียนยกมือตอบเป็นรายบุคคล

6.2 ขั้นนำเสนอคำศัพท์ เนื้อหา ประโยค โครงสร้าง ผ่านวิดีโอ การยกตัวอย่าง หรือ สถานการณ์จำลอง

6.2.1 ครูนำเสนอคำศัพท์ที่บอกลักษณะความแตกต่างในระดับขั้นกว่าผ่านมิวสิกวิดีโอเพลง Comparative นักเรียนออกเสียงตามเพลงที่ครูเปิด 1 รอบ

6.2.2 ครูเล่นเพลงอีกครั้ง โดยหยุดเพลงเป็นช่วงตามคำศัพท์ที่บอกลักษณะความแตกต่างในระดับขั้นกว่า จากนั้นให้นักเรียนออกเสียงตามอีกครั้ง โดยออกเสียงคำละ 3 ครั้ง

6.2.3 นักเรียนจดคำศัพท์พร้อมความหมายลงในสมุด จากนั้นทำแบบฝึกหัดที่ 2 ให้นักเรียนเขียนคำศัพท์เปรียบเทียบในระดับชั้นกว่า

6.2.4 ครูถามนักเรียนว่าได้คำศัพท์อะไรบ้างจากการดูมิวสิกวิดีโอ จากนั้นครูเขียนคำศัพท์ที่นักเรียนบอกลงบนกระดาน

6.2.5 ครูนำคำศัพท์ที่ได้จากนักเรียนมาสร้างเป็นประโยคในการบอกลักษณะความแตกต่างของสัตว์ในระดับชั้นกว่า โดยเขียนประโยคลงบนกระดาน ดังนี้

The elephant is bigger than the tiger. ช้างตัวใหญ่กว่าเสือ

The giraffe is taller than the lion. ชีราฟสูงกว่าสิงโต

6.2.6 ครูอธิบายโครงสร้างประโยคเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้ comparative words ดังนี้

Subject + v.to be + comparative words + than + object

6.2.7 ครูอธิบายเกี่ยวกับโครงสร้างว่ามีองค์ประกอบใดบ้าง

subject = ประธาน (สัตว์ที่นำมาเปรียบเทียบตัวที่ 1)

V.to be = กริยา ได้แก่ is am are (อ้างอิงจากประธาน)

comparative words + than = คำที่บ่งบอกลักษณะความแตกต่างชั้นกว่า

object = กรรม (สัตว์ที่นำมาเปรียบเทียบตัวที่ 2)

6.3 ชั้นฝึก เป็นการฝึกปฏิบัติของผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมทางภาษา การสนทนาถาม-ตอบ

6.3.1 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 3-4 คน คละความสามารถ โดยแต่ละกลุ่มจะมีสมาชิกที่มีระดับความรู้ ความสามารถ เก่ง กลาง อ่อน เท่า ๆ กัน อ้างอิงระดับความสามารถจากผลการสอบเก็บคะแนนของนักเรียน จากนั้นครูแจกบัตรภาพสัตว์ชนิดต่าง ๆ ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเท่า ๆ กัน โดยใน 1 บัตรภาพจะมีสัตว์ 2 ชนิด ที่มีความแตกต่างกันชัดเจน เช่น ภาพช้าง กับ ไก่ ซึ่งมีความแตกต่างกันในเรื่องขนาดอย่างชัดเจน

6.3.2 นักเรียนฝึกพูดบรรยายลักษณะความแตกต่างกับสมาชิกในกลุ่ม โดยให้สมาชิก 1 คนชูบัตรภาพสัตว์ที่มีความแตกต่างกัน จากนั้นสมาชิกในกลุ่มที่เหลือแข่งขันกันพูดบรรยายลักษณะความแตกต่างในระดับชั้นกว่า นักเรียนสามารถดูตัวอย่างประโยคหรือโครงสร้างประโยคจากสมุดที่จดได้ สลับกันถามจนครบทุกคนในกลุ่ม

6.4 ชั้นการนำไปใช้ เป็นการปฏิบัติจริงโดยนำเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขันบูรณาการร่วมกัน

6.4.1 นักเรียนแข่งขันกันพูดบรรยายลักษณะความแตกต่างในระดับชั้นกว่าของสัตว์โดยใช้กลุ่มที่แบ่งไว้แล้วมาแข่งขันกัน มีกติกาดังต่อไปนี้

6.4.2 ครูประกาศรายชื่อผู้เข้าแข่งขันในรอบที่ 1 ให้นักเรียนที่มีรายชื่อที่ครูประกาศ ออกมานั่งที่โต๊ะหน้าชั้นเรียน โดยการแข่งขันจะแบ่งออกเป็น 3 รอบ

6.4.3 นักเรียนที่เข้าแข่งขันในรอบที่ 1 รับเครื่องเพื่อใช้เป็นสัญญาณในการตอบคำถาม

6.4.4 ครูชูบัตรภาพสัตว์ 2 ชนิดให้นักเรียนที่เข้าแข่งขันรอบที่ 1 ดูเป็นเวลา 20 วินาที ตัวแทนนักเรียนของกลุ่มใดที่ต้องการตอบคำถามให้กดเครื่องสัญญาณที่ได้รับแล้วพูดบรรยายภาพทั้งสองภาพ โดยเงื่อนไขจะต้องใช้โครงสร้างประโยคที่ครูนำเสนอ

6.4.5 ครูพูดว่า Time's up เป็นการประกาศสิ้นสุดการแข่งขันในรอบที่ 1

6.4.6 นักเรียนที่เข้าแข่งขันในรอบที่ 1 พูดประโยคที่ตอบกับครูอีกครั้งโดยพูดให้เพื่อน ๆ ฟัง จากนั้นครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยว่าประโยคบรรยายลักษณะความแตกต่างในขั้นกว่าที่เพื่อนพูดนั้นถูกต้องหรือไม่ จากนั้นให้สมาชิกที่ไม่ใช่ตัวแทนกลุ่ม บันทึกคะแนนของกลุ่มตนเอง

6.4.7 แข่งขันการพูดบรรยายลักษณะความแตกต่างในระดับขั้นกว่าจนครบทุกคน

6.5 การสรุปผล ผู้สอนและผู้เรียนสรุปทเรียนที่ได้ในคาบเรียนนั้น ประกาศผล และมอบรางวัลให้ผู้เข้าแข่งขัน

6.5.1 ตัวแทนนักเรียนรวบรวมคะแนนที่บันทึกส่งครู

6.5.2 ครูประกาศผลคะแนนจากการแข่งขันการพูดบรรยายลักษณะความแตกต่างในระดับขั้นกว่า จากนั้นมอบรางวัลแด่ทีมที่ชนะเลิศและรองชนะเลิศตามลำดับทุกคน ปรบมือให้กันและกัน

6.5.3 นักเรียนร่วมกันทบทวนคำศัพท์ ความหมาย และองค์ประกอบประโยค โดยครูเป็นผู้สุ่มถามนักเรียน

7. สื่อการเรียนรู้ / แหล่งการเรียนรู้

7.1 บัตรภาพ

7.2 มิวสิควิดีโอเพลง <https://www.youtube.com/watch?v=Zha6AR-yeMQ&t=188s>

8. การวัดผลประเมินผล

การวัดและประเมินผล	วิธีการวัดผล	เครื่องมือวัดและประเมินผล	เกณฑ์การประเมินผล
ด้านความรู้ (K) นักเรียนบอกคำศัพท์การเปรียบเทียบระดับ comparative ได้	การทำแบบฝึกหัด การเปรียบเทียบระดับชั้นกว่า	-แบบฝึกหัดที่ 2 การเปรียบเทียบในระดับชั้นกว่า	60% ขึ้นไป ผ่าน
ด้านทักษะกระบวนการ (P) นักเรียนพูดประโยคที่บอกความแตกต่างของสัตว์ได้	การพูดความแตกต่างของสัตว์ในกิจกรรมเกมกลุ่มแข่งขัน	แบบบันทึกผลการพูดความแตกต่างของสัตว์	60% ขึ้นไป ผ่าน
ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A) มีวินัยใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน	การสังเกตการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน	แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	60% ขึ้นไป ผ่าน

แบบฝึกหัดที่ 2

เขียนคำศัพท์เปรียบเทียบในระดับชั้นกว่า

ชื่อ-สกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเขียนคำศัพท์เปรียบเทียบในระดับชั้นกว่า

1. Talltaller.....

2. Long

3. Short

4. Small

5. Big

6. Fast

7. Slow

8. Strong

9. Thin

10. Weak

แบบบันทึกผลการพูดความแตกต่างของสัตว์

เลขที่	ประเด็น/คะแนน ชื่อ-สกุล	คะแนนเต็ม (5 คะแนน)	สรุปผล	ข้อเสนอแนะ
กลุ่มที่ 1				
1				
2				
3				
กลุ่มที่ 2				
4				
5				
6				
กลุ่มที่ 3				
7				
8				
9				
กลุ่มที่ 4				
10				
11				
12				

เกณฑ์การสรุปผล

- 5 คะแนน พูดความแตกต่างของสัตว์ได้ถูกต้องทั้งหมด อยู่ในระดับ ดีมาก
- 4 คะแนน พูดความแตกต่างของสัตว์ได้ถูกต้อง 4 ข้อ อยู่ในระดับ มาก
- 3 คะแนน พูดความแตกต่างของสัตว์ได้ถูกต้อง 3 ข้อ อยู่ในระดับ ปานกลาง
- 2 คะแนน พูดความแตกต่างของสัตว์ได้ถูกต้อง 2 ข้อ อยู่ในระดับ พอใช้
- 1 คะแนน พูดความแตกต่างของสัตว์ได้ถูกต้อง 1 ข้อ อยู่ในระดับ ปรับปรุง

เครื่องมือและเกณฑ์การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

เลขที่	ประเด็น/คะแนน ชื่อ-สกุล	ความ มีวินัย	ความสนใจ ใฝ่เรียน	ความมุ่งมั่นใน การทำงาน	รวมคะแนน
		5	5	5	15
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					

เกณฑ์การสรุปผล

- 13-15 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ ดีมาก
- 10-12 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ มาก
- 7-9 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ ปานกลาง
- 4-6 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ พอใช้
- 1-3 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ ปรับปรุง

สื่อการจัดการเรียนรู้

1. มิวสิกวิดีโอ Comparative

2. บัตรคำศัพท์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	รหัสวิชา อ15101	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
เรื่อง Exploring the superlative		เวลา 2 ชั่วโมง
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 Animals		เวลาเรียน 8 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด ต 1.1 ป.5/3 ระบุ/วาดภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยคและข้อความสั้น ๆ ที่ฟังหรืออ่าน

2. สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ชนิดต่าง ๆ ข้อมูลของสัตว์ชนิดต่าง ๆ การเปรียบเทียบขั้นกว่า (Comparative Degree) การเปรียบเทียบขั้นสูงสุด (Superlative Degree) การออกเสียงคำที่ลงท้ายด้วย er การออกเสียงคำลงท้ายด้วย est การเขียนภาพตามประโยคที่ฟัง ซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อนำไปปรับใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

ด้านความรู้(Knowledge)

นักเรียนบอกคำศัพท์การเปรียบเทียบระดับ superlative ได้

ด้านทักษะกระบวนการ (Process)

นักเรียนสามารถระบุ/วาดภาพเปรียบเทียบสัตว์ตามประโยคที่ฟังได้

ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Attitude)

นักเรียนมีวินัย ใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน

4. สาระการเรียนรู้

- การเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์สัตว์ชนิดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

Mouse, Dog, Lion, Elephant, Giraffe, Cheetah, Snail

- คำศัพท์ที่บอกคุณลักษณะความแตกต่างในระดับขั้นสูงสุด (superlative degree)
ดังต่อไปนี้

the biggest, the tallest, the smallest, the longest, the fastest

- ประโยคการเปรียบเทียบลักษณะความแตกต่างในระดับขั้นกว่าและในระดับขั้นสูงสุด

Ex. There are three animals. The dog is small. The mouse is smaller than the dog. The snail is the smallest.

- โครงสร้างประโยคที่ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างในระดับ superlative degree

Subject + v.to be + the + superlative words (est)

5. สมรรถนะที่สำคัญของผู้เรียน

มีความสามารถในการสื่อสาร

6. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

6.1. ช้่นนำเข้าสู่บทเรียน โดยใช้กิจกรรม เพลง วิตีทัศน์เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่บทเรียน

6.1.1 ครูให้นักเรียนทบทวนคำศัพท์สัตัวชนิดต่าง ๆ และคำศัพท์ที่บอกลักษณะความแตกต่างในระดับขั้นกว่าผ่านเล่นเกม Slap the board

6.1.2 ครูวางบัตรคำศัพท์ลงบนโต๊ะ จากนั้นสุ่มนักเรียนออกมาที่โต๊ะสองคนพร้อมไม้บรรทัดพลาสติก

6.1.3 นักเรียนแข่งกันชี้ไม้บรรทัดตามคำศัพท์ที่ฟัง คนใดแตะคำศัพท์ได้ถูกต้องได้รับ 1 แต้ม โบนัส แข่งวนจนครบทุกคนในห้องเรียน

6.2 ช้่นนำเสนอคำศัพท์ เนื้อหา ประโยค โครงสร้าง ผ่านวีดิทัศน์

6.2.1 ครูนำเสนอคำศัพท์ที่บอกลักษณะความแตกต่างในระดับขั้นสูงสุดผ่านวีดิทัศน์ superlative นักเรียนออกเสียงตามที่ครูเปิด 1 รอบ

6.2.2 ครูเล่นวีดิทัศน์อีกครั้ง โดยหยุดเพลงเป็นช่วงตามคำศัพท์ที่บอกลักษณะความแตกต่างในระดับขั้นสูงสุด จากนั้นให้นักเรียนออกเสียงตามอีกครั้ง โดยออกเสียงคำละ 3 ครั้ง

6.2.3 นักเรียนจดคำศัพท์พร้อมความหมายที่ได้จากการรับชมวีดิทัศน์ superlative

6.2.4 ครูถามนักเรียนว่าได้คำศัพท์อะไรบ้างจากการรับชมวิดีโอ จากนั้นครูเขียนคำศัพท์ที่นักเรียนบอกลงบนกระดาน

6.2.5 ครูนำคำศัพท์ที่ได้จากนักเรียนมาสร้างเป็นประโยคในการบอกลักษณะความแตกต่างของสัตว์ในระดับขั้นสูงสุด โดยเขียนประโยคลงบนกระดาน ดังนี้

The cheetah is the fastest tiger. เสือชีต้าห์เร็วกว่าเสือทั่วไป

The giraffe is the tallest. ยีราฟสูงที่สุด

6.2.6 ครูอธิบายโครงสร้างประโยคเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้ superlative words ดังนี้

Subject + v.to be + the + superlative words

6.2.7 ครูอธิบายเกี่ยวกับโครงสร้างว่ามีองค์ประกอบใดบ้าง

subject = ประธาน (สัตว์ที่นำมาเปรียบเทียบตัวที่ 1)

V.to be = กริยา ได้แก่ is am are (อ้างอิงจากประธาน)

Superlative words = คำที่บ่งบอกลักษณะความแตกต่างขั้นสูงสุด

6.2.8 นักเรียนจดโครงสร้างประโยคลงในสมุดและทำแบบฝึกหัดที่ 3 ให้นักเรียนเขียนคำศัพท์เปรียบเทียบในระดับขั้นสูงสุด (superlative)

6.3 ขั้นฝึก เป็นการฝึกปฏิบัติของผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมทางภาษา การสนทนาถาม-ตอบ

6.3.1 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 3-4 คน ทดสอบความสามารถ โดยแต่ละกลุ่มจะมีสมาชิกที่มีระดับความรู้ ความสามารถ เก่ง กลาง อ่อน เท่า ๆ กัน อ้างอิงระดับความสามารถจากผลการสอบเก็บคะแนนของนักเรียน จากนั้นครูแจกแถบประโยค ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเท่า ๆ กัน โดยในแถบประโยคจะมีคำบรรยายสัตว์ 3 ชนิด ที่มีความแตกต่างกันชัดเจน เช่น ช้าง ไก่ หนู ซึ่งมีความแตกต่างกันในเรื่องขนาดอย่างชัดเจน

6.3.2 นักเรียนฝึกบรรยายลักษณะความแตกต่างกับสมาชิกในกลุ่ม โดยให้สมาชิก 1 คนอ่านแถบประโยค จากนั้นสมาชิกในกลุ่มที่เหลือแข่งขันกันวาดภาพบรรยายลักษณะความแตกต่างในระดับขั้นสูงสุด นักเรียนสามารถดูตัวอย่างประโยคหรือโครงสร้างประโยคจากสมุดที่จดได้ สลับกันถามจนครบทุกคนในกลุ่ม

6.4 ขั้นการนำไปใช้ เป็นการปฏิบัติจริงโดยนำเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขันบูรณาการร่วมกัน

6.4.1 นักเรียนแข่งขันวาดภาพบรรยายลักษณะความแตกต่างของสัตว์โดยใช้กลุ่มที่แบ่งไว้แล้วมาแข่งขันกัน มีกติกาดังต่อไปนี้ ครูประกาศรายชื่อผู้เข้าแข่งขันในรอบที่ 1 ให้นักเรียนที่มีรายชื่อที่ครูประกาศ ออกมานั่งที่โต๊ะหน้าชั้นเรียน โดยการแข่งขันจะแบ่งออกเป็น 3 รอบ

6.4.2 นักเรียนที่เข้าแข่งขันในรอบที่ 1 รับกระดาษไวท์บอร์ดพร้อมปากกาเพื่อใช้ในการตอบคำถาม

6.4.3 ครูอ่านประโยคที่แสดงความแตกต่างของสัตว์ ตัวอย่างเช่น

1. The chicken is small.
2. The mouse is smaller than the chicken.
3. The elephant is the biggest.

6.4.4 ให้นักเรียนที่เข้าแข่งขันรอบที่ 1 ฟังประโยคที่ครูพูด จากนั้นแข่งขันวาดภาพสัตว์ที่มีความแตกต่างกันตามประโยคที่ฟัง ลงบนกระดาษไวท์บอร์ด โดยเงื่อนไขจะต้องใช้โครงสร้างประโยคที่ครูนำเสนอที่เกี่ยวกับ comparative และ superlative ที่ครูสอนไปแล้ว

6.4.5 ครูพูดว่า Time's up เป็นการประกาศสิ้นสุดการแข่งขันในรอบที่ 1

6.4.6 นักเรียนที่เข้าแข่งขันในรอบที่ 1 แสดงภาพวาดให้กับครูและเพื่อน ๆ และพูดประโยค comparative และ superlative ให้ถูกต้อง จากนั้นครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยว่าภาพที่ตัวแทนของแต่ละกลุ่มนั้น กลุ่มใดวาดได้ตามประโยคถูกต้อง ให้สมาชิกที่ไม่ใช่ตัวแทนกลุ่ม บันทึกคะแนนของกลุ่มตนเอง

6.4.7 แข่งขันการวาดภาพบรรยายลักษณะความแตกต่างจนครบทุกคน

6.5 การสรุปผล ผู้สอนและผู้เรียนสรุปทเรียนที่ได้ในคาบเรียนนั้น ประกาศผล และมอบรางวัลให้ผู้เข้าแข่งขัน

6.5.1 ตัวแทนนักเรียนรวบรวมคะแนนที่บันทึกส่งครู

6.5.2 ครูประกาศผลคะแนนจากการแข่งขันวาดภาพบรรยายลักษณะความแตกต่าง จากนั้นมอบรางวัลเต็มสะสมพิเศษกับทีมที่ชนะเลิศและรองชนะเลิศตามลำดับทุกคนปรบมือให้กันและกัน

7. สื่อการเรียนรู้ / แหล่งการเรียนรู้

7.1 บัตรคำศัพท์

7.2 วิดีทัศน์ Superlative <https://www.youtube.com/watch?v=jfSlzpe4hZU>

8. การวัดผลประเมินผล

การวัดและประเมินผล	วิธีการวัดผล	เครื่องมือวัดและประเมินผล	เกณฑ์การประเมินผล
ด้านความรู้ (K) นักเรียนบอกคำศัพท์ การเปรียบเทียบระดับ superlative ได้	การทำแบบฝึกหัด Superlative	- แบบฝึกหัดที่ 3 Superlative	60% ขึ้นไป ผ่าน
ด้านทักษะกระบวนการ (P) นักเรียนสามารถระบุ/ วาดภาพเปรียบเทียบ สัตว์ตามประโยค ที่ฟังได้	การระบุ/วาดภาพ เปรียบเทียบสัตว์ตาม ประโยคที่ฟัง	แบบบันทึกผลการ ระบุ/วาดภาพใน กิจกรรมเกมกลุ่ม แข่งขัน	60% ขึ้นไป ผ่าน
ด้านคุณลักษณะอันพึง ประสงค์ (A) มีวินัย ใฝ่เรียนรู้และ มุ่งมั่นในการทำงาน	การสังเกตการร่วม กิจกรรมในชั้นเรียน	แบบประเมิน คุณลักษณะอันพึง ประสงค์	60% ขึ้นไป ผ่าน

แบบฝึกหัดที่ 3

Superlative

ชื่อ-สกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเขียนคำศัพท์เปรียบเทียบในระดับขั้นสูงสุด (superlative)

1. Talltallest.....

2. Long

3. Short

4. Small

5. Big

6. Fast

7. Slow

8. Strong

9. Thin

10. Weak

แบบบันทึกผลการระบุ/วาดภาพในกิจกรรมเกมกลุ่มแข่งขัน

เลขที่	ประเด็น/คะแนน	คะแนนเต็ม (5 คะแนน)	สรุปผล	ข้อเสนอแนะ
	ชื่อ-สกุล			
กลุ่มที่ 1				
1				
2				
3				
กลุ่มที่ 2				
4				
5				
6				
กลุ่มที่ 3				
7				
8				
9				
กลุ่มที่ 4				
10				
11				
12				

เกณฑ์การสรุปผล

- 5 คะแนน วาดภาพตามประโยคที่ฟังได้ถูกต้องทั้งหมด
- 4 คะแนน วาดภาพตามประโยคที่ฟังได้ 4 ประโยค
- 3 คะแนน วาดภาพตามประโยคที่ฟังได้ 3 ประโยค
- 2 คะแนน วาดภาพตามประโยคที่ฟังได้ 2 ประโยค
- 1 คะแนน วาดภาพตามประโยคที่ฟังได้ 1 ประโยคหรือวาดได้บางส่วนเท่านั้น

เครื่องมือและเกณฑ์การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

เลขที่	ประเด็น/คะแนน ชื่อ-สกุล	ความ มีวินัย	ความสนใจ ใฝ่เรียน	ความ มุ่งมั่นใน การทำงาน	รวม คะแนน
		5	5	5	15
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					

เกณฑ์การสรุปผล

- 13-15 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ ดีมาก
- 10-12 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ มาก
- 7-9 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ ปานกลาง
- 4-6 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ พอใช้
- 1-3 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ ปรับปรุง

สื่อการจัดการเรียนรู้

1. วิดีทัศน์ Superlative

2. ตัวอย่างแถบประโยค

The mouse is fast. The cat is faster. The cheetah is the fastest.

The duck is tall. The elephant is taller. The giraffe is the tallest.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	รหัสวิชา อ15101	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
เรื่อง Asking information		เวลา 2 ชั่วโมง
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 Animals		เวลาเรียน 8 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด ต 1.1 ป.5/4 บอกใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนาและนิทานง่าย ๆ หรือเรื่องสั้น ๆ

2. สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ชนิดต่าง ๆ บทความที่ใช้ในการบรรยายข้อมูลของสัตว์ การอ่านจับใจความสำคัญ การยกตัวอย่างข้อมูลจากบทความหรือเรื่องสั้นที่อ่าน การตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลในเรื่องสั้น หรือบทความสั้น ๆ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

ด้านความรู้(Knowledge)

นักเรียนระบุข้อมูลสำคัญของบทความที่อ่านได้

ด้านทักษะกระบวนการ (Process)

นักเรียนตอบคำถามจากบทความที่อ่านได้

ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Attitude)

มีวินัย ใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน

4. สาระการเรียนรู้

- การอ่านจับใจความสำคัญจากบทความ/การตอบคำถามจากบทความ/ข้อสังเกตต่าง ๆ ในบทความที่เชื่อมโยงกับข้อคำถาม

Example : I have a pet. My pet is my best friend. It is Johny, and it is a black cat. It is four years old. It is a very big cat. It weighs about 15 kilograms and 45 centimeters tall. It is very gentle when it plays with me because he knows that I am not strong. It is a very strong cat.

- ประโยคคำถามเพื่อหาข้อมูล ตัวอย่างเช่น

A : How much does Johny weigh?

B : It weighs about 15 kilograms.

5. สมรรถนะที่สำคัญของผู้เรียน

มีความสามารถในการสื่อสาร

6. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

6.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน โดยใช้วิดีโอเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่บทเรียน

นักเรียนรับชมวิดีโอทัศนศาสตร์สัตว์โลก จากนั้นครูถามรายละเอียดเกี่ยวกับสัตว์ชนิดต่าง ๆ เช่น “ช้างมีน้ำหนักตัวเฉลี่ยเท่าไร” หรือยีราฟเมื่อโตเต็มวัยจะมีส่วนสูงเท่าไร” ให้นักเรียนช่วยกันตอบคำถามคุณครู

6.2 ขั้นนำเสนอคำศัพท์ เนื้อหา ประโยค โครงสร้าง ผ่านวิดีโอ การยกตัวอย่าง หรือสถานการณ์จำลอง

6.2.1 ครูนำเสนอบทความภาษาอังกฤษที่แต่งขึ้นเองที่เกี่ยวกับการบรรยายข้อมูลของสัตว์ ซึ่งในบทความนั้นมีข้อมูลต่าง ๆ เช่น จำนวน น้ำหนัก ส่วนสูง รูปร่าง ลักษณะ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับสัตว์ ตัวอย่างบทความ มีดังนี้

I have a pet. My pet is my best friend. It is Johny, and it is a black cat. It is four years old. It is a very big cat. It weighs about 15 kilograms and 45 centimeters tall. It is very gentle when it plays with me because he knows that I am not strong. It is a very strong cat.

6.2.2 นักเรียนอ่านออกเสียงบทความตามครูทีละประโยค ประโยคละ 3 ครั้ง

6.2.3 ครูนำเสนอตัวอย่างประโยคคำถามและคำตอบที่ใช้ถามเกี่ยวกับข้อมูลของสัตว์จากบทความที่แสดง ตัวอย่างเช่น A : How much does Johny weigh? จอนนี่มีน้ำหนักเท่าไร

B : It weighs about 15 kilograms. มันหนักประมาณ 15 กิโลกรัม

6.2.4 จากนั้นครูอธิบายเกี่ยวกับคำถามนั้นว่าเชื่อมโยงกับบทความอย่างไร เช่น คำถามนั้นถามเกี่ยวกับ น้ำหนัก ส่วนสูง ลักษณะ ของสัตว์ในบทความ และอธิบายแนวทางในการตอบคำถาม

6.2.5 นักเรียนจดบันทึกข้อมูลลงในสมุดและทำแบบฝึกหัดที่ 4 ให้นักเรียนอ่านบทความและตอบคำถามให้ถูกต้อง

6.3 ขั้นฝึก เป็นการฝึกปฏิบัติของผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมทางภาษา การสนทนาถาม-ตอบ

6.3.1 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 3-4 คน คณะกรรมการ โดยแต่ละกลุ่มจะมีสมาชิกที่มีระดับความรู้ ความสามารถ เก่ง กลาง อ่อน เท่า ๆ กัน อ้างอิงระดับความสามารถจากผลการสอบเก็บคะแนนของนักเรียน จากนั้นครูแจกบทความและคำถามที่เกี่ยวกับข้อมูลของสัตว์ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเท่า ๆ กัน

6.3.2 นักเรียนฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยให้สมาชิก 1 คน เป็นผู้ถามคำถาม จากนั้นสมาชิกในกลุ่ม ที่เหลือแข่งขันอ่านจับใจความสำคัญของบทความเพื่อตอบคำถามของเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม

6.4 ขั้นการนำไปใช้ เป็นการปฏิบัติจริงโดยนำเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขันบูรณาการร่วมกัน

6.4.1 นักเรียนแข่งขันอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยใช้กลุ่มที่แบ่งไว้แล้วมาแข่งขันกัน มีกติกาดังต่อไปนี้

ครูประกาศรายชื่อผู้เข้าแข่งขันในรอบที่ 1 ให้นักเรียนที่มีรายชื่อที่ครูประกาศ ออกมานั่งที่โต๊ะหน้าชั้นเรียน โดยการแข่งขันจะแบ่งออกเป็น 3 รอบ

6.4.2 นักเรียนที่เข้าแข่งขันในรอบที่ 1 รับกระดาษไวยท์บอร์ดพร้อมปากกาเพื่อใช้ในการตอบคำถาม

6.4.3 ครูแจกบทความข้อมูลสัตว์ให้ผู้เข้าแข่งขันทุกกลุ่มซึ่งเป็นบทความเดียวกัน

6.4.4 ให้นักเรียนที่เข้าแข่งขันรอบที่ 1 อ่านเพื่อความเข้าใจจากบทความที่ได้รับ จากนั้นผู้เข้าแข่งขันต้องแข่งขันตอบคำถามท้ายบทความ ลงบนกระดาษไวยท์บอร์ด นักเรียนมีเวลาตอบคำถาม 60 วินาทีต่อหนึ่งคำถาม

6.4.5 ครูพูดว่า Time's up เป็นการประกาศสิ้นสุดการแข่งขันในรอบที่ 1

6.4.6 นักเรียนที่เข้าแข่งขันในรอบที่ 1 แสดงคำตอบให้กับครูและเพื่อน ๆ จากนั้นครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยว่าคำตอบของแต่ละกลุ่มนั้น กลุ่มใดตอบคำถามถูกต้อง ให้สมาชิกที่ไม่ใช่ตัวแทนกลุ่ม บันทึกคะแนนของกลุ่มตนเอง แข่งขันการอ่านจับใจความสำคัญจนครบทุกคน

6.5 การสรุปผล ผู้สอนและผู้เรียนสรุปบทเรียนที่ได้ในคาบเรียนนั้น ประกาศผล และมอบรางวัลให้ผู้เข้าแข่งขัน

6.5.1 ตัวแทนนักเรียนรวบรวมคะแนนที่บันทึกส่งครู

6.5.2 ครูประกาศผลคะแนนจากการแข่งขันการอ่านจับใจความสำคัญ จากนั้นมอบรางวัลเต็มสะสมพิเศษกับทีมที่ชนะเลิศและรองชนะเลิศตามลำดับทุกคนปรบมือให้กันและกัน

7. สื่อการเรียนรู้ / แหล่งการเรียนรู้

7.1 วิดีทัศน์สารคดีสัตว์โลก <https://www.youtube.com/watch?v=QxCMv7U4Y1A>

7.2 บทความ

8. การวัดผลประเมินผล

การวัดและประเมินผล	วิธีการวัดผล	เครื่องมือวัดและประเมินผล	เกณฑ์การประเมินผล
ด้านความรู้ (K) นักเรียนระบุสาระสำคัญของบทความที่อ่านได้	ตรวจจากการตอบคำถามจากแบบฝึกหัด	แบบฝึกหัดที่ 4 Reading comprehension	60% ขึ้นไป ผ่าน
ด้านทักษะกระบวนการ (P) นักเรียนตอบคำถามจากบทความ ที่อ่านได้	การทำกิจกรรมเกมกลุ่มแข่งขัน	กิจกรรมเกมกลุ่มแข่งขัน	60% ขึ้นไป ผ่าน
ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A) มีวินัย ใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน	การสังเกตการร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน	แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	60% ขึ้นไป ผ่าน

แบบฝึกหัดที่ 4

Reading comprehension

ชื่อ-สกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง : ให้นักเรียนอ่านบทความและตอบคำถามให้ถูกต้อง

I have a pet. My pet is my best friend. It is Johnny, and it is a black cat. It is four years old. It is a very big cat. It weighs about 15 kilograms and 45 centimeters tall. It is very gentle when it plays with me because he knows that I am not strong. It is a very strong cat.

1. What Type of Johnny?

.....

2. How old is Johnny?

.....

3. How tall is Johnny?

.....

4. Is a very strong cat?

.....

5. How much does Jonny weight?

.....

Good Luck!

แบบบันทึกผลการสรุปใจความสำคัญในกิจกรรมเกมกลุ่มแข่งขัน

เลขที่	ประเด็น/คะแนน	คะแนนเต็ม (5 คะแนน)	สรุปผล	ข้อเสนอแนะ
	ชื่อ-สกุล			
กลุ่มที่ 1				
1				
2				
3				
กลุ่มที่ 2				
4				
5				
6				
กลุ่มที่ 3				
7				
8				
9				
กลุ่มที่ 4				
10				
11				
12				

เกณฑ์การสรุปผล

- 5 คะแนน สรุปใจความสำคัญและตอบคำถามได้ถูกต้องทั้งหมด
- 4 คะแนน สรุปใจความสำคัญและตอบคำถามได้ถูกต้อง 4 ข้อ
- 3 คะแนน สรุปใจความสำคัญและตอบคำถามได้ถูกต้อง 3 ข้อ
- 2 คะแนน สรุปใจความสำคัญและตอบคำถามได้ถูกต้อง 2 ข้อ
- 1 คะแนน สรุปใจความสำคัญและตอบคำถามได้ถูกต้อง 1 ข้อ

เครื่องมือและเกณฑ์การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

เลขที่	ประเด็น/คะแนน ชื่อ-สกุล	ความ มีวินัย	ความสนใจ ใฝ่เรียน	ความมุ่งมั่นใน การทำงาน	รวมคะแนน
		5	5	5	15
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					

เกณฑ์การสรุปผล

- 13-15 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ ดีมาก
- 10-12 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ มาก
- 7-9 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ ปานกลาง
- 4-6 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ พอใช้
- 1-3 คะแนน มีวินัย ความสนใจใฝ่เรียน ความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในระดับ ปรับปรุง

สื่อการจัดการเรียนรู้

1. ตัวอย่างวีดิทัศน์ สารคดีสัตว์โลก

2. ตัวอย่างบทความ

I have a pet. My pet is my best friend. It is Johny, and it is a black cat. It is four years old. It is a very big cat. It weighs about 15 kilograms and 45 centimeters tall. It is very gentle when it plays with me because he knows that I am not strong. It is a very strong cat.

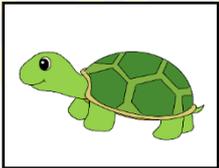
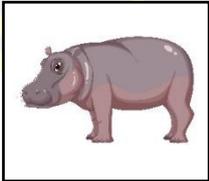
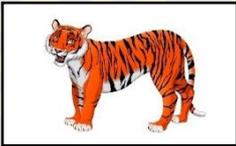
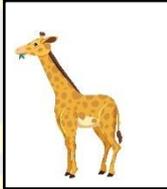
แบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ

วิชา ภาษาอังกฤษ (อ15101)

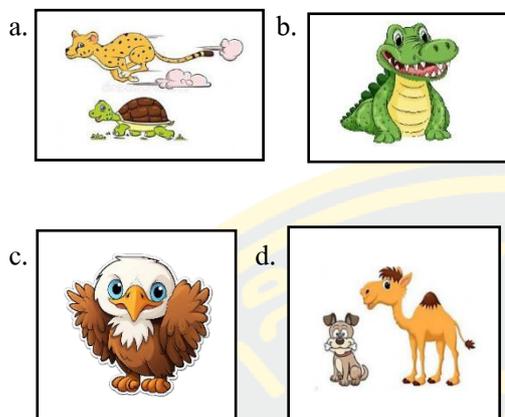
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

คำชี้แจง

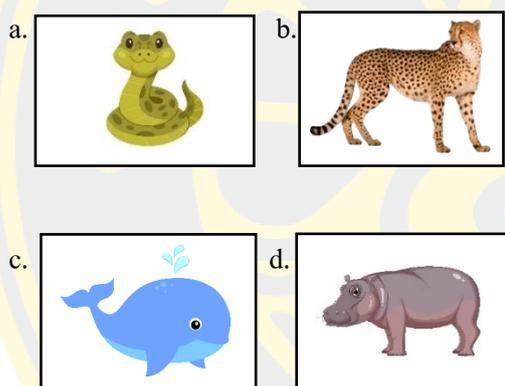
1. แบบทดสอบฉบับนี้ใช้สำหรับการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยผู้วิจัยสร้างทั้งหมด 20 ข้อ ใช้เวลาสอบ 1 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบเป็นแบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้
 - ตอนที่ 1 Listening ให้นักเรียนฟังและตอบคำถามให้ถูกต้อง
 - ตอนที่ 2 Speaking ให้นักเรียนเลือกประโยคสนทนาให้ถูกต้อง
 - ตอนที่ 3 Reading ให้อ่านบทความและตอบคำถามให้ถูกต้อง
 - ตอนที่ 4 Writing ให้นักเรียนเติมคำในช่องว่างให้ถูกต้อง

<p>Part I : 1-5 Listen and answer the question.</p> <p>1. Track01 (Listening)</p> <p>a. b. </p> <p>c. d. </p>		<p>2. Track02 (Listening)</p> <p>a. b. </p> <p>c. d. </p>	
--	--	---	--

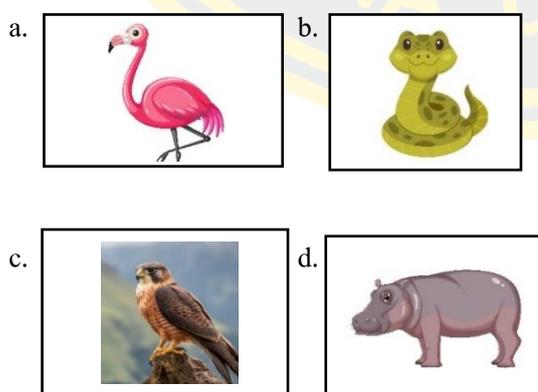
3. Track03 (Listening)

4. Track04 (Listening)

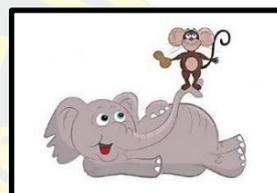
5. Track05 (Listening)

Part II : 6-10 Choose the correct conversation.

6. Teacher : David could you tell me about this picture?

David : Yes, I could.....(Speaking)

- a. The elephant is bigger than the mouse.
- b. These elephants are smaller than the mouse.
- c. Those elephant is shorter than the mouse.
- d. That elephants am thinner than the mouse.

7. A : Is the chicken faster than the lion?

(Speaking)

B : _____.

- a. Yes, it is faster than zebra.
- b. Yes, I am taller than giraffe.
- c. No, it isn't. The lion is faster than the chicken.
- d. No, it isn't. The lion is slower than the chicken.

8. A : Is the cat smaller than the lion?

(Speaking)

B : _____.

- a. Yes, it is smaller than the lion.
- b. Yes, it is taller than the lion.
- c. No, it isn't. It is bigger than the lion.
- d. No, it isn't. It is the fastest.

9. A : Is the snake longer than the lizard?

(Speaking)

B : _____.

- a. Yes, it is taller than the lizard.
- b. Yes, it is longer than the lizard.
- c. No, it isn't. The lizard longer than the snake.
- d. No, it isn't. The lizard slower than the snake.

10. A : Giraffe, elephant, tiger, crocodile.

Which is the tallest?

B : _____.

(Speaking)

- a. The crocodile is the tallest.
- b. The tiger is the tallest.
- c. The elephant is the tallest.
- d. The giraffe is the tallest.

Part III : 11- 15 Read and answer the questions.

I have a pet. My pet is my best friend.
It is Johny, and it is a black cat. It is four years old. It is a very big cat. It weighs about 15 kilograms and 45 centimeters tall. It is very gentle when it plays with me because he knows that I am not strong. It is a very strong cat.

11. When Johny plays with you It is...

(Reading)

- a. it's very gentle with me.
- b. it's funny with me.
- c. it doesn't play with me.
- d. it's cruel with me.

12. What is your pet look like?**(Reading)**

- a. It's a black dog and very big.
- b. It's 45 centimeters and very big.
- c. It is small and gentle..
- d. It is a big black cat.

13. How tall is your pet?**(Reading)**

- a. It's about 15 centimeters.
- b. It's about 45 centimeters.
- c. It's about four years old.
- d. It's about 15 kilograms.

14. What is the pet in the story?**(Reading)**

- a. It is a dog.
- b. It is a rabbit.
- c. It is an elephant.
- d. It is a cat.

15. How old is Johny?**(Reading)**

- a. It's five years old.
- b. It's fifteen kilograms.
- c. It's about four years old.
- d. It's about 15 centimeters tall.

Part IV : 16-20 Fill in the blanks with correct words

(19)	Reptiles	(20)
Elephant	Snake	Chicken
Tiger	(17)	(18)
(16)	Lizard	Ostrich
Lion	Frog	Vulture

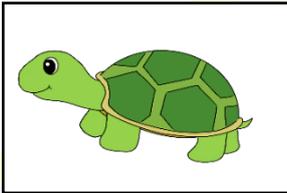
16. a. Giraffe c. Snake
b. Ant d. Duck
17. a. Dolphin b. Crocodile
c. Chicken d. Elephant
18. a. Zebra b. Lizard
c. Duck d. Shark
19. a. Pets b. Mammals
c. Birds d. Insect
20. a. Pets b. Aquatics
c. Mammals d. Poultry

เฉลยแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษ

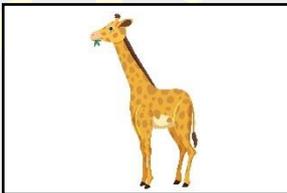
วิชา ภาษาอังกฤษ (อ15101)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

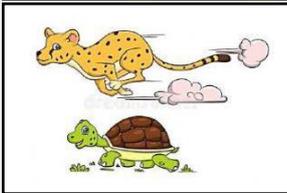
1. a.

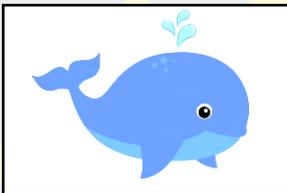
2. b.

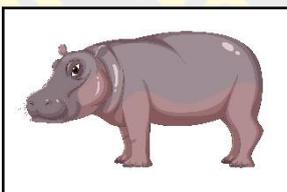
3. a.

4. c.

5. d.

10. d. The giraffe is the tallest.

11. a. It's very gentle with me.

12. d. It is a big black cat.

13. b. It's about 45 centimeters.

14. d. It is a cat.

15. c. It's about four years old.

16. a. Giraffe

17. b. Crocodile

18. c. Duck

19. b. Mammals

20. d. Poultry

6. a. The elephant is bigger than the mouse.

7. c. No, It isn't. The lion is faster than the chicken.

8. a. Yes, It is smaller than the lion.

9. b. Yes, It is shorter than the lizard.

แบบวัดเจตคติที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

คำชี้แจง แบบวัดเจตคตินี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับเจตคติที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน (TGT) ของนักเรียน ขอให้ให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าว แล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ต้องการเพียงช่องเดียว ดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4	หมายถึง	เห็นด้วย
3	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อ	ข้อความ	ระดับเจตคติ				
		5	4	3	2	1
1. ด้านความรู้						
1.1	ข้าพเจ้าได้รับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนรู้					
1.2	ข้าพเจ้าได้รับการพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น					
1.3	ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ดีขึ้น					
1.4	ข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้					
2. ด้านความรู้สึก						
2.1	ข้าพเจ้าชอบการสนทนาภาษาอังกฤษ					
2.2	ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมเกมกลุ่มแข่งขัน					
2.3	ข้าพเจ้าภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม					
2.4	ข้าพเจ้าชื่นชมเพื่อนเมื่อเพื่อนช่วยเหลือกันและกัน					
3. ด้านพฤติกรรม						
3.1	ข้าพเจ้าได้เข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขันที่ครูจัดขึ้น					
3.2	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น					

ข้อ	ข้อความ	ระดับเจตคติ				
		5	4	3	2	1
3.3	ข้าพเจ้าได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนในกลุ่ม					
3.4	ข้าพเจ้าช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม					
	รวม					

เกณฑ์การตัดสินระดับคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
4.50-5.00	มีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ CLT ร่วมกับ TGT ในระดับ ดีมาก
3.50-4.49	มีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ CLT ร่วมกับ TGT ในระดับ ดี
2.50-3.49	มีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ CLT ร่วมกับ TGT ในระดับ ปานกลาง
1.50-2.49	มีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ CLT ร่วมกับ TGT ในระดับ พอใช้
0-1.49	มีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ CLT ร่วมกับ TGT ในระดับ ปรับปรุง

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพหุศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ. (2544). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็น
สำคัญ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กุศยา แสงเดช. (2548). ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ สำหรับครูประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- เกวลิน หวังมูทิตากุล. (2565). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)
ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (FLIPPED CLASSROOM) ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนวิชาภาษาอังกฤษและความพึงพอใจของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เกษม วิจิโน. (2535). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และการให้ความร่วมมือต่อกลุ่มของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ TGT กับกิจกรรมการเรียนรู้
ตามคู่มือครูของ สสวท. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพฯ.
- จิรายรรณ ศรีสวัสดิ์. (2560). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของ
นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) กับการสอนแบบปกติ.
- จุฑามาศ ชนะภย์. (2561). การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. (วิทยานิพนธ์). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นันทนา หงส์วันสร้อย. (2548). การศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเขียนเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงเดือน พันธุนานาวิน. (2523). ธรรมชาติของทัศนคติกับการวัดทัศนคติเอกสารการวิจัยชั้นสูง ทางพฤติกรรม
ศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์.
- ถวิล ธาราโกชน. (2532). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ทรงพร อิศโรธกุล. (2528). แนวความคิดใหม่เกี่ยวกับการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ: ภาษาปริทัศน์.
- ทิสนา แคมมณี. (2554). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนพร ดวงพรกชกร. (2559). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการ
เรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึก. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. สงขลา: ภาควิชาหลักสูตรและ
การสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นันทกา ท้าวฉนิ. (2542). ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเขียน. กรุงเทพฯ: เวิร์ดเวฟ เอ็ดดูเคชั่น.

- นันทนา เจริญสุข. (2549). ผลการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือ *STAD* สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นิตยา เจริญนิเวศกุล. (2545). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์.
- บัวทอง พรหมโส. (2552). ผลของการใช้เกมที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหินเหิบศิลาทิพย์ จังหวัดขอนแก่น.
- พรสวรรค์ สิป้อ. (2550). สูดยอควิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชรี รื่นนาค. (2564). การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค *STAD* ร่วมกับสื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์). มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- พิตรวัลย์ โกวิทาทิ. (2540). ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พีระพงษ์ สุขแก้ว. (2548). การจัดการความรู้สู่ความเป็นเลิศทางภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: ประชาสัมพันธ์สยาม.
- ภัทรกมล รักสวน. (2559). การพัฒนานวัตกรรมการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และคู่มือเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตอำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- ภัสราภรณ์ หงส์ทอง. (2560). การเปิดรับทัศนคติและแนวโน้มพฤติกรรมในการเปิดรับที่มีต่อแอปพลิเคชัน *Mello*. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน.
- ภูงศ์ มัชฌิโม. (2559). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสะกดคำประกอบการจัดการเรียนรู้แบบ *2W3P* ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- มัทนา นาคะบุตร. (2542). การอ่านเพื่อชีวิต. นครปฐม: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครปฐม.
- ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน. (2539). การสอนวิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สุวีริยาส์น.
- ละเอียด จุฑานันท์. (2545). แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- รวรรณ เปลี่ยนบุญเลิศ. (2540). แนวคิดและวิธีสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรา เล่าเรียนดี. (2547). เทคนิคการจัดการเรียนการสอนและการนิเทศ. นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: แอล ที เพรส.

- วิภาดา ประสารทรัพย์. (2542). พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- เวชฤทธิ์ อังกะภักทขจร. (2555). ครอบคลุมเรื่องควรรู้สำหรับครูคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ: จรัสสนิทวงษ์การพิมพ์. ศศิพิมพ์ ศรีกิจ. (2551). การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะจากการเขียนแบบควบคุมไปสู่การเขียนแบบอิสระสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2565). สรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินำขึ้นพื้นฐาน (O-net) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565. สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน):
- สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2558). คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล. ม.ป.ท.: ม.ป.พ. สนิท ตั้งทวี. (2528). การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สมศักดิ์ ภู่วิภาดาพรรณ. (2544). การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพจริง (พิมพ์ครั้งที่ 4). เชียงใหม่: เดอะ โนวเลจเซ็นเตอร์.
- สมุทร เช่นเชาวนิช. (2528). เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สันทนา สุชาดารัตน์. (2557). ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษ (4). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สำนักนิเทศ์และพัฒนามาตรฐานการศึกษา. (2542). เอกสารประกอบการฝึกอบรมครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2542.
- สุนทร ลินพานนท์ และคณะ. (2545). การจัดกระบวนการเรียนรู้ : เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (1). กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- สุชา จันท์เอม. (2539). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาดา วรระมานี. (2542). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Ecotourism) กับความรู้ ทักษะคิด และพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักศึกษามหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- สุรชาติย์ สุดหนองบัว. (2545). การพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้โครงงาน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา). มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุภัทรา อักษรนุเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: ภาควิชามัธยม คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภัทรา อักษรนุเคราะห์. (2529). การสอนทักษะภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมาลี วัชรทายทอง. (2562). การพัฒนากิจกรรมการเรียนเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT. มหาวิทยาลัยบูรพา.

- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตา เรือนแป้น. (2546). การใช้สถานการณ์จำลองในวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในความสามารถตนเอง. (วิทยานิพนธ์). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุรพงษ์ โสธนะเสถียร. (2533). การสื่อสารกับสังคม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. (2545). 21 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. (2546). 19 วิธีจัดการเรียนรู้ : เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- อนุวัติ คุณแก้ว. (2562). การวัดผลและการประเมินผลการศึกษาแนวใหม่ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรพิน พจนานนท์. (2537). การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับประถมศึกษา. คณะศึกษาศาสตร์: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อรวรรณ ปิลันธน์โอวาท. (2554). การสื่อสารเพื่อการโน้มน้าวใจ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัญชริกา จันจุฬา. (2563). ภาษาเพื่อการสื่อสาร. elearning.yru.ac.th website:
- เอกรินทร์ สิมหาศาล (2546). การออกแบบเครื่องมือวัดและประเมินตามสภาพจริง. กรุงเทพฯ: นู๊ต พอยท์.
- Abdullah. (2011). Investigation of Application of Communicative Language Teaching in the English Language Classroom-A case Study on teachers' Attitudes in Turkey. *Journal of Linguistics and Language Teaching*.
- Allazzam. (2018). Attitudes and perceptions of Saudi EFL students towards using communicative language teaching (CLT) activities. *Al-Imam Mohammad Ibn Saud Islamic University*.
- Anthony Edward. (1972). *Teaching English As a Second Language*. New York: McGraw-Hill, Inc.
- Brown Douglas. (1980). *Principle of language learning and teaching*. New Jersey: Prentice Hall Inc.
- Gooden-Jones & Epsey Medora. (1996). *Developing writing proficiency through cooperative learning strategies in limited English proficient college students*. Fordham University, Fordham University ProQuest Dissertations Publishing.
- Holguin Christina. (1997). *A study of cooperative learning as an organizational design in the acquisition of English as a Second Language in a third grade bilingual classroom*. New Mexico State University
- Kenneth S. Goodman. (1970). *Reading : Process and Program*: National Council of Teachers of English.
- Kenneth S. Goodman. (1982). *Language and Literacy*: Rout ledge and Keg an Paul Ltd.
- Lado Robert. (1964). *Language and Language Learning*. New York: McGraw-Hill.

- Larry A. Harris & Carl B. Smith. (1976). *Reading Instruction: Diagnostic Teaching in the Classroom*: Macmillan Pub Co.
- Ming Chang. (2011). EFL Teachers Attitudes toward Communicative Language Teaching in Taiwanese College. *The Asian EFL Journal*, 53.
- Morrow. (1981). *Principles of Communicative Methodology in Communicative in the Classroom*. London : Longman.
- Mutia Nasution. (2020). Effect of Team Games Tournament (TGT) Method Toward Vocabulary Mastery at the Tenth Grade Students of High School 1 Padangsidempuan. *IOP Conference Series: Earth and Environmental Science*.
- Panich Vijan. (2012). *The learning building to students in the 21st Century*. Bangkok : Tathata Publication Co.,Ltd.
- Richards and Rodgers. (2001). *Approaches and Methods in Language Teaching*. Cambridge United kingdom: Cambridge university press.
- Richards and Rodgers. (2006). *Communicative language teaching today*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Safitri. (2019). The Use of Team Game Tournament (TGT) Method to Improve the Students' Reading Comprehension. *Edulingua: Jurnal Linguistik Terapan dan Pendidikan Bahasa Inggris*, 48-54.
- Sanda Savignon. (1983). *Communicative Competence: Theory and Classroom Practice*. McGraw-Hill.
- Savignon. (2002). Interpreting communicative language teaching : Context and concern in teacher education. *Connecticut : Yale University Press*.
- Slavin, R. E. (1990). *Cooperative Learning*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Thurstone. (1959). "The Measurement of Social Attitudes," *Journal of Abnormal and Social Psychology*, Reprinted in Thurstone.
- Wang Cheng-Jun. (2006). *Designing Communicative Tasks for College English Courses*. Chongqing Normal University & Yangtze Normal University, China.
- Widdowson. (1978). *Teaching Language as Communication*.
- ทศนา แคมมณี. (2560). รูปแบบการเรียนการสอนทางเลือกที่หลากหลาย (พิมพ์ครั้งที่ 9). น. 101.
- เผชิญ กิจระการ. (2544). การวิเคราะห์ประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีการเรียนการสอน. วารสารการวัดผลการศึกษา.

พิมพันธ์ เดชะคุปต์. (2544). ตัวบ่งชี้ของการจัดการเรียนการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

แสงระวี ดอนบัวแก้ว. (2558). ภาษาศาสตร์สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอนกกุล กริแสง. (2520). จิตวิทยาการศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นายธนศ มะติมู
วัน เดือน ปี เกิด	17 ธันวาคม 2540
สถานที่เกิด	ฉะเชิงเทรา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	69/2 ม.5 ต.หมอนทอง อ.บางน้ำเปรี้ยว จ.ฉะเชิงเทรา 24150
ตำแหน่งและประวัติการ ทำงาน	พ.ศ. 2564 ครูผู้ช่วย โรงเรียนวัดบึงน้ำรักษ์(ศรีประชาสรรค์) พ.ศ. 2566 ครู โรงเรียนวัดบึงน้ำรักษ์(ศรีประชาสรรค์)
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2564 ครุศาสตรบัณฑิต (การสอนภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยราชภัฏ ราชนครินทร์ พ.ศ. 2568 การศึกษามหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน) มหาวิทยาลัย บูรพา